

Giới thiệu Tình Yêu Đan Xen

Số chương: 10

Convert: ngocquynh520

Editor: San San

Mọi người nghĩ nếu mình đụng trúng làm vỡ một gương đồng cổ thì phải đền bù bao nhiêu?

Cũng vì thế mà cô nghĩ chỉ cần đền tiền là có thể bù đắp được.

Không ngờ chẳng hiểu sao linh hồn lại trở về triều Tống

Không cần thận nhập vào bên trong một cơ thể bị bệnh

Diện mạo không đẹp hơn nữa ngay cả dáng người cũng không dám nhìn

Cô còn chưa nói chuyện yêu đương mà phải thay tân nương gả đi...

Trời ơi! "Vị hôn phu của cô" lại là nam nhân lý tưởng trong lòng cô

Vì ở bên cạnh hắn cô có thể bỏ lại người thân và bạn bè

Từ bỏ quá khứ...để sống trong thời đại kỳ lạ này

Đáng tiếc cô và thần may mắn luôn lướt qua nhau

Đang lúc cô nghĩ đã tìm được hạnh phúc lại bị cưỡng bách trở lại hiện đại...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-1: Mở đầu

Trâu Tranh ngáp một cái, bộ dạng uể oải nhìn nhà kho có chút u ám, bên trong chất đầy nhiều loại gương, đồ cổ, dưới ánh đèn lờ mờ tạo nên một không gian cổ xưa.

Không dễ gì được nghỉ phép, Trâu Tranh vốn muốn ngủ đến khi tự tỉnh, nhưng trời không chiều lòng người, sáng sớm đã bị người cha say mê đồ cổ lôi xuống giường, đi với ông tới buổi đấu giá đồ cổ, nơi mà chỉ có người trong nghề mới được tham gia.

Cô không có hứng thú gì với những cái này, nên trốn vào một góc lấy điện thoại ra chơi trò chơi.

"Tiểu Tranh! Tiểu Tranh! Lại đây!" ba Trâu hưng phấn vẫy tay với cô.

Trâu Tranh tắt điện thoại, đi về phía ba Trâu, "Chuyện gì vậy ba?"

"Con nhìn xem, đây là bên trong mô tả gương Song Long bạch ngọc đó." Ba Trâu mắt không chớp nhìn chăm chăm hình ảnh hai con Phi Long rượt đuổi nhau trông rất sống động, tạo thành một vòng bạch ngọc bên ngoài gương đồng, niêng không ngừng tán thưởng.

Trâu Tranh nhe mặt liếc gương đồng một cái, không một chút nhiệt tình mà nói: "Rất đẹp, nhưng mà hình như trông có chút u ám"

"Cái gì u ám, đây là phong cách cổ. Căn cứ theo ghi lại gương Song Long bạch ngọc này có thể khai thiên tích địa, có thể đưa con người tới năm giới bốn ngục, là bảo bối xuyên không gian." Ba Trâu chứng mắt nhìn cô, nghiêm khắc chỉnh sửa cách dùng từ của con gái.

"Xuyên không? Thật thần kỳ...đó!". Trâu Tranh căn bản cũng không tin cái chuyện xuyên không hoang đường này.

"Không thể không tin, Trung Quốc ngũ hành bát quái, Kỳ Môn Độn Giáp tuyệt không thể tả, sâu không lường được..." Ba Trâu kéo lấy con gái đứng trước gương đồng, nói không ngừng nghỉ.

"Đứng, đứng." Trâu Tranh bất đắc dĩ nhìn chòng chọc gương đồng.

Bỗng chốc, chính giữa gương đồng xuất hiện một vết ánh sáng trắng, lóe một cái rồi biến mất, Trâu Tranh cố gắng nháy mắt mấy cái, lại cố gắng nhìn, gương đồng vẫn hiện ra sáng choang, chiếu ra dung mạo thanh tú của cô mang bộ dáng linh hoạt, lão luyện.

“Ba, con thấy cái gương đồng này có chút cổ quái.” Trâu Tranh kéo lấy ba Trâu nói nhỏ.

“Cái gì cổ quái, là cổ xưa.”

“Được rồi ba, ba đi xem tiếp đi, con đến tiệm ăn nhanh đổi điện chờ ba sẵn ăn chút gì đó luôn”. Cô nói không ra cảm giác quái dị trong lòng, chỉ muốn rời đi trước.

Ba Trâu cũng không miễn cưỡng cô, gật đầu nói: “Chờ ba xem hết rồi qua đó tìm con.”

Trâu Tranh thở phào nhẹ nhõm nhanh chóng rời đi, nhưng trong đám người không biết bị ai vấp một cái, trọng tâm không ổn định ngã về phía gương đồng.

Ba Tranh hô to lên cảnh báo: “Tiểu Tranh, nguy hiểm!”

Trâu Tranh quơ tay, nhưng không nhận được bất kỳ sự giúp đỡ của một ai đó tốt bụng, chỉ kêu thảm một tiếng, cái ót bay thẳng xuống đụng phải gương đồng, gương đồng rơi xuống một tiếng chấn động vang dội, mọi người đồng thời hít một hơi, trở mắt nhìn thảm kịch xảy ra. Ngay chính giữa gương đồng bị lõm xuống, vốn là một sắc màu sáng ngời lại thành một khoảng không đen kịt, không soi ra hình ảnh gì nữa.

Trâu Tranh xoa cái ót sưng tấy, nhìn chòng chọc gương đồng, chán kinh đến nói không ra lời. Vậy mà cô đã phá hủy một tấm gương đồng cổ. Bảo bối mấy trăm năm lịch sử, bị cái đầu cứng của cô vừa gõ thì thành một tấm đồng nát.

“Ba, chuyện này...Nên làm gì đây?” Trâu Tranh lấp bắp hỏi ba Trâu đang trợn mắt há hốc mồm.

“Tiểu Tranh, đầu của con thật là cứng nha.” Ba Trâu gượng gạo cười nói, cho dù bọn họ dốc hết gia sản cũng không mua nổi cái mặt gương đồng này, bây giờ, ông đã bắt đầu tính toán phải kiếm tiền như thế nào để bồi thường cho chủ của mặt gương đồng này.

Thông tin bảo vật quốc gia bị một cái đầu đập bẽ lập tức làm kinh động đến quản lý cấp cao của ban tổ chức, một đám người trung niên kinh hoàng chạy đến, ôm gương đồng gào khóc.

“Này....Chúng tôi nguyện ý mua mặt gương đồng này...” ba Trâu kiên trì nói. Trưởng ủy viên ban tổ chức mặt mày đưa đám, lác đầu nói: “Đây là hàng không bán.”

Không bán thì lấy ra làm gì? Trâu Tranh bực mình nghĩ, đã sớm thấy mặt gương đồng này cổ quái, quả nhiên giác quan thứ sáu của cô không sai. Mặt gương đồng này làm hại cô bị mang nợ. Muốn một cảnh sát hình sự nhỏ bé như cô trả hết nợ không biết đến năm dân quốc thứ mấy đây.

“Không biết chủ sở hữu là ai, cho chúng tôi tự mình xin lỗi ngài ấy.” Ba Trâu là một người say mê đồ cổ, tự nhiên hiểu được tâm trạng khi món đồ cổ yêu thích bị phá hư. Vừa nghĩ tới chủ của gương đồng đau lòng như thế nào, ông đã áy náy vô cùng.

“Hiện tại, ông Phạm không có trong nước, ngài ấy đem gương Song Long bạch ngọc ủy thác cho chúng tôi trưng bày là đã tin tưởng chúng tôi, không ngờ....Làm sao bây giờ? Chúng tôi thật không biết nên xin lỗi như thế nào.” Bộ dạng trưởng ủy viên như trời muốn sập xuống.

Trâu Tranh đứng lên sờ cái gáy sưng phù càng lúc càng đau. “Bác ơi, cái này là tôi đụng hỏng, tôi sẽ chịu trách nhiệm tới cùng, tôi nghĩ ông Phạm sẽ không làm khó dễ mọi người.”

Trưởng ủy viên liếc mắt nhìn Trâu Tranh thật lâu, chột trợn to mắt, “Cô....Là cô?”

“Đúng vậy, là tôi, là tôi đã làm hỏng.” Có làm có chịu, cô tuyệt không chối cãi.

“Không! Làm sao có thể? Cô và bức họa trong nhà ông Phạm quả thực giống nhau như đúc!” Trưởng ủy viên đứng lên trợn mắt nhìn cô.

Bức họa? Cô? Không thể nào? Sự việc càng ngày càng có chiều hướng cổ quái.

“A! Trưởng ủy viên không nói tôi thật không chú ý, vị tiểu thư này và bức tranh mỹ nhân đời đầu nhà Tống giống nhau.”

“Các ông đang nói bức tranh gì? Tôi là người hiện đại. Không phải người cổ đại gì đó. Mà bây giờ không phải thời điểm bàn luận về bức tranh, chúng ta nên bàn luận về gương Song Long bạch ngọc.” Trâu Tranh nói không nên lời cảm giác sợ hãi trong lòng, chỉ có thể nhắc nhở mọi người trở lại thực tại.

“Đúng, gương Song Long bạch ngọc.” Sau khi trưởng ủy viên hoàn hồn lại, lại bắt đầu đau lòng.

“Mọi người yên tâm, tôi là cảnh sát, tôi nhất định chịu trách nhiệm tới cùng, đây là thẻ ngành của tôi, tôi thể chấp cho mọi người trước, chờ ông Phạm về nước. Tôi nhất định tự mình đến cửa xin lỗi.” Trâu Tranh đưa thẻ ngành và chứng minh cho trưởng ủy viên, lúng túng xin lỗi lần nữa.

“Tôi tin hai người thành tâm giải quyết vấn đề. Như vậy đi! Chúng ta thông báo cho ông Phạm trước, xem ông ấy định giải quyết như thế nào, rồi sẽ liên lạc với hai người.” Trưởng ủy viên nhận giấy chứng nhận của cô, đối chiếu với ảnh chụp sau đó giao cho trợ lý cất kỹ.

"Đương nhiên..."

Cô còn chưa nói xong, chợt nghe được một người ủy viên khác cầm điện thoại sốt ruột chạy đến, "Trưởng ủy viên Trần, chúng tôi liên lạc với ông Phạm, ngày mai ông ấy sẽ về nước, bây giờ ông ấy muốn nói chuyện với cô đây."

"Vội tôi?" Trâu Tranh không ngờ sẽ nói chuyện với chủ nợ nhanh như vậy.

"Mời." Trưởng ủy viên đưa điện thoại cho Trâu Tranh.

Trâu Tranh nhận điện thoại, "A lô."

"Tôi là Phạm Ngô Dương, cô tên là?" Một giọng nam trầm thấp truyền đến từ di động.

Trâu Tranh giật giật khoe miệng: "Tôi là Trâu Tranh, ông Phạm, thực xin lỗi, tôi không cẩn thận làm cho...."

"Không sao, ngày mai tôi sẽ về nước, chúng ta gặp mặt rồi nói."

"À! Được." Vị chủ nợ này hình như không có phản ứng gì kịch liệt, có lẽ mặt gương đồng kia là đồ không quá quan trọng! Trâu Tranh tự an ủi trong lòng.

"Trâu tiểu thư."

"Chuyện gì? Ông Phạm"

"Xin cẩn thận một chút."

Trâu tranh sờ cục u sau gáy, xấu hổ cười nói: "Vâng, tôi biết rồi, tôi sẽ cẩn thận." Ít nhất sẽ không đụng hủ đồ gì nữa.

Sau khi trả lại điện thoại, cô liếc mắt nhìn mặt gương đồng bị cô đụng hủ, bỗng trước mắt ánh sáng chớp lóe, cục u sau gáy chợt nhói lên đau đớn, cô che cái gáy, một ý niệm thoáng hiện lên trong đầu: chỗ mặt gương đồng bị lõm xuống cô trông thấy một cô gái khác.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2

Cảm giác đầu tiên trong đầu cô là đau.

Cô chớp hàng mi, thử tập trung tiêu điểm. Khi cô nhìn rõ màn che được móc phía trên đầu nhẹ bay thì cô muốn cười, mà cô thật sự cười ra tiếng.

"Tiểu thư! Tiểu thư tỉnh rồi!" Nghe được tiếng cười của cô, tiếng hô kinh hí vang lên trong phòng.

Tiểu thư? Cô ngẩn người. Ngay khi mắt chưa kịp thích ứng với ánh sáng thì màn giường phút chốc bị kéo ra, vài cô gái trẻ tuổi ăn mặc kỳ lạ vây quanh bên giường cô, mỉm cười nhìn cô.

Cô nhìn người thứ nhất đến người cuối cùng, phát hiện mỗi người đều mặc trang phục cổ trang giống như trong phim truyền hình, đầu tóc chải xước ngược lên, váy dài có kéo tua rua, cô lập tức nhắm mắt lại, lại mở ra, ảo ảnh trước mắt vẫn ko biến mất.

"Các người...." Cô giãy dụa muốn rời giường, nhưng cơ thể không nghe theo ý cô. Ông trời, không phải tôi bị đụng vào đầu sao? Sẽ không bị bại liệt chứ?

"Tiểu thư, cẩn thận, người hôn mê mấy ngày, khó khăn lắm mới tỉnh lại đó." Cô gái đầu tiên đưa tay ngăn cô lại, không cho cô làm bị thương chính mình.

"Tôi...Các người là ai? Tại sao tôi lại ở chỗ này? Ba mẹ tôi đâu?" Trâu Tranh muốn đẩy cô gái đang đè cô ra, nhưng phát hiện ngay cả giọng nói cũng yếu ớt còn làm cho chính mình phải cau mày.

"Tiểu thư, người không sao chứ? người hôn mê nên quên mình là ai sao?"

Mấy cô gái lộ vẻ mặt sợ hãi. Một cô gái trong đó vội xông ra ngoài.

"Tôi không quên, tôi là Trâu Tranh, nhưng thật ra các người là ai? Làm sao có thể ăn mặc kiểu này? Tôi biết rồi, có phải thằng em đáng ghét của tôi thuê các người tới náo loạn tôi đúng không?" Trâu Tranh trừng mắt với họ.

"Trời ạ! Tiểu thư điên rồi! Tiểu thư trúng tà rồi!"

"Ai trúng tà, tôi rất tỉnh táo!" Trâu Tranh xem thường cô gái đang hét chói tai, cố gắng chống đỡ mình.

Cô thấy trên người mình phủ trường bào màu trắng thì nhũn mảy lại, thẳng nhóc Trâu Dung thối tha này, đùa cũng lớn quá rồi.

"Tiểu thư, người đừng kích động, chú ý thân thể!"

"Tôi chỉ đụng phải đầu thôi, cũng không phải sắp chết!" Trâu Tranh cố hết sức ngồi dậy, không ngờ mới động một chút thì thở hổn hển như muốn tắt thở.

Cô ngồi ở mép giường gắng sức hít thở, mắt không ngừng di chuyển ở trong phòng. Bài trí hoàn toàn theo cổ đại, trong lòng cô bắt đầu sợ hãi, khi tầm mắt cô nhìn đến bên cạnh cái tủ nhỏ bằng gỗ lim có đặt một cái gương đồng nhìn quen mắt thì tay cô nổi hết cả da gà.

"Vậy....Đó là cái gì?" Cô chỉ gương đồng hỏi.

"Gương ạ"

"Tôi biết là gương, cái gương đó tên gì?"

"Dạ....Nô tỳ nghe nói là....Song Long....Đúng rồi, gương Song Long bạch ngọc, là Tà thiếu gia đặc biệt tìm cho tiểu thư đó, nghe nói có thể bảo hộ nguyên thần, là một bảo vật đó." Một cô gái có gương mặt tròn vội vàng nói.

"Không phải gương Song Long bạch ngọc bị đập bể rồi sao? Thế nào khi tỉnh dậy lại còn nguyên vẹn vậy?" Trâu Tranh tròn tròn mắt kêu lên. "Tiểu thư....Rốt cuộc người làm sao vậy?" Mấy cô gái khản trương nhìn Trâu Tranh.

"Tôi rất khỏe....Chỉ là, cho tôi hỏi một chút, bây giờ là mấy giờ?" Trâu Tranh thở sâu, mỉm cười nhìn họ.

"Bây giờ là giờ Thìn."

Giờ Thìn? Trâu Tranh hô hấp có chút dồn dập, cô nuốt nước miếng, giọng run run hỏi lại:"Vậy....Bây giờ là thời đại...nào?"

"Thái tổ Kiến Long...Năm thứ hai." Cô gái mặt tròn khó hiểu nhìn cô.

Tay Trâu Tranh chợt cứng lại, đầu có hơi choáng váng. "Cò....Nói cái gì? Thái tổ năm thứ hai? Cô chỉ người khoác hoàng bào là Triệu Khuôn Dận?"

"Tiểu thư, tại sao người có thể gọi thẳng tục danh của đương kim thánh thượng chứ!" Một cô gái khác tên Lục Y khản trương khẽ gọi.

Trâu Tranh ngồi yên ở mép giường, không nghe thấy cô gái đang sợ hãi kêu la, trong đầu cô vẫn không thể tiêu hóa được những tin tức vừa nghe. Đây nhất định là mơ, nhất định là mơ! Chờ cô ngủ dậy mọi thứ sẽ trở lại bình thường. Trâu Tranh một lần nữa quay về giường nằm, nhắm mắt lại sẽ không thấy hiện thực.

"Tiểu thư? Người làm sao vậy? Lại không thoải mái sao?" Cô gái Mặt tròn vừa lo lắng vừa xông lên.

"Tôi chỉ muốn khi tỉnh lại sẽ phát hiện tất cả chỉ là mơ, tôi chỉ đang nằm mơ thôi." Trâu Tranh nhắm chặt mắt, không ngừng thôi miên chính mình.

"Trời ơi! Nhanh đi báo cho phu nhân, tiểu thư bị hồ đồ rồi!" Cô gái mặt tròn kêu lên, theo đó mấy cô gái khác cũng chân tay luống cuống vây quanh cô, làm Trâu Tranh không thể không đối mặt với sự thật.

"Im lặng, đừng kêu nữa! Các cô thật ồn ào." Trâu Tranh mở mắt, day day huyệt thái dương rồi nói.

"Tiểu thư, người đừng làm bọn nô tỳ sợ, Thụy nhi chịu không nổi đâu." Cô gái mặt tròn nhìn cô như muốn khóc.

"Tôi không phải là tiểu thư nhà các người, tôi là Trâu Tranh, tôi không biết tại sao tôi lại trở về thời đại này, nhưng thực sự tôi là người của mấy trăm năm sau...." Trâu Tranh liều mạng muốn giải thích, nhưng thấy bọn họ ai cũng tròn mắt há mồm, nhìn cô như người điên, lập tức thức thời ngậm miệng lại, đừng nói là bọn họ, chính cô cũng không cách nào chấp nhận, tỉnh lại thì thành người cổ đại.

"Tĩnh nhi, Tĩnh nhi!" Giọng nữ lo lắng truyền từ bên ngoài vào trong phòng.

Chỉ chốc lát sau, lúc này một người phụ nữ xinh đẹp khoảng ba, bốn mươi tuổi vào phòng, ôm Trâu Tranh thương tiếc.

Trâu Tranh có chút xấu hổ đẩy bà ra, cười khan nói: "Xin chào....Bà là?"

Người phụ nữ xinh đẹp khiếp sợ nhìn cô, nước mắt dâng lên trong mắt kêu lên: "Sao lại thế này? Làm sao Tĩnh nhi có thể thành như vậy? Tĩnh nhi, con không nhận ra nương sao? Ta là nương con!"

Nhìn bọn họ kêu cô nữ nhi, gọi cô tiểu thư, chẳng lẽ chỉ có linh hồn cô xuyên đến thời đại quý quái này, mà cơ thể mình vẫn là người tên Tĩnh nhi?

"Thực xin lỗi, nhưng mà, tôi không phải con gái của bà...." Cô còn chưa nói xong, đã bị một trận gào khóc kinh thiên động địa cắt ngang.

"Tĩnh nhi, con làm sao vậy? Tại sao không nhận ra nương? Ta biết rồi, con bị trúng tà, người đâu, mau đi mời đạo sĩ đến làm phép trừ tà ..."

"Phu nhân? Tôi không phải trúng tà, chỉ là không cẩn thận nhập vào cơ thể này..."

"Cái gì? Cái gì hỏi mượn cơ thể? Người là cô hồn đã quỷ ở đâu đến chiếm đoạt thân thể nữ nhi ta?" Cả người phu nhân bắn ra sau vài bước, trừng Trâu Tranh thét chói tai.

"Không phải quỷ cũng không phải quái. Ta chỉ là....Chính là....Ta cũng không biết." Trâu Tranh muốn giải thích, nhưng cô cũng không rõ mình đến như thế nào, nói đến sau lại chỉ vô lực rũ vai xuống, thờ dài chán nản.

"Ta biết chính là bệnh hồ đồ, nghỉ ngơi một chút sẽ tỉnh lại" Phu nhân cẩn thận nói, trong mắt lại tràn đầy nghi ngờ.

"Phải, tôi nên nghỉ ngơi một chút" Không muốn kích thích đối phương, Trâu Tranh chỉ có thể lựa chọn tạm nhượng bộ. Chờ sau khi cô phục hồi lại sức khỏe, lại nghĩ cách tiếp!

Một trận tiếng chuông ồn ào xen lẫn tiếng nói mơ hồ, làm Trâu Tranh mở mí mắt mệt mỏi.

Trước mắt vẫn là xếp đặt trang sức cổ xưa, ngoài cười khổ ra thì cô không muốn trốn tránh sự thật cho là mình nằm mơ nữa.

Cô cố sức chống đỡ cơ thể "mình" lên, nhìn thấy hai cánh tay gầy trơ xương lồm chồm, tiện thể nhìn xuống bộ ngực phẳng lì, không khỏi thờ dài.

Ở thế kỷ 21, cô cũng đã không đầy đặn, không ngờ thân thể này lại gầy hơn que củi nữa, ngay cả lúc cô học tiểu học cũng phát triển tốt hơn cơ thể bây giờ nữa. Thật đáng thương tiếc!

Thật vất vả xuống giường, cô phát hiện hai chân run rẩy kịch liệt giống như thạch hoa quả vậy, gần như không chống đỡ được cơ thể này, hơn nữa mới động vài cái, dường như trái tim trong lồng ngực muốn bãi công, cô sợ tới mức phải vội vàng vịn vào tường thờ dốc.

Xong rồi, không phải cô vô tình nhập vào một cơ thể bệnh tật triền miên đầy chứ? nếu cả đời nằm trên giường, không phải kiếp này cô hết hi vọng về nhà rồi sao?

Nghĩ đến đây, sử dụng ý chí chiến thắng cơ thể yếu sức để đứng thẳng người lần nữa, bước từng bước một đi về phía tủ gỗ đặt gương song long bạch ngọc. Gương đồng phản chiếu, theo đó chiếu ra hai gò má lồm xồm vì bệnh, gương mặt trẻ tuổi với đôi mắt vô thần.

Cô gái xấu quá! Trâu Tranh thấy đáng thương cho chủ nhân của thân thể này. Một cô gái đang lúc tuổi xuân rực rỡ, ngoại trừ diện mạo không ưa nhìn, thêm đáng người hình chữ nhất, cộng thêm một cơ thể bị bệnh tật, có thể không đáng thương sao?

May mắn hình như nguyên chủ xuất thân không tệ, nếu không sớm đầu thai lần nữa, thế nào có thể sống tạm bợ tới hôm nay?

Thật đáng thương, nhất là....Hiện nay cơ thể này là của cô! Ở trong mắt người khác, cô lớn lên đáng vẻ không ưa nhìn, một tiểu thư nhà giàu đáng thương đáng người không có, sức khỏe cũng không có!

Nghĩ đến cơ thể mình ở thế kỷ 21, tuy rằng không xinh đẹp, cũng có khí chất thanh tú, đáng người thon dài cân xứng, nhất là đủ khỏe mạnh để đánh bại các mầm bệnh hại thân, chạy nhảy rượt đuổi, không gì không được, giống như hiện tại, vừa động một chút thì thở hồng hộc, cảm giác trái tim muốn bãi công.

Tiếng vang ngoài cửa càng lúc càng lớn, làm tan đi bầu không khí tự thương xót.

Trâu Tranh hít một hương thật sâu, vịn tường đi đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, thấy ngoài cửa tụ tập không ít người, một gã đạo sĩ một tay cầm kiếm gỗ đào nhảy quanh cái bàn, một tay lấy bùa muốn dán lên cửa sổ, không ngờ cửa sổ bị Trâu Tranh đẩy ra, cứ như vậy cái bùa kia vô tư dán lên trán Trâu Tranh, đạo sĩ ngăn ra, những người khác cũng ngăn ra nhìn có chút quý dị lại có chút buồn cười. Trong nhất thời, lặng ngắt như tờ, yên ắng ngay cả cây kim rơi trên đất cũng có thể nghe thấy.

Trâu Tranh chậm rãi lấy lá bùa trên đầu xuống, trả lại cho đạo sĩ, "Xin lỗi, quý rầy ông làm việc, mời tiếp tục." Nói xong, đóng cửa sổ lại.

Ngoài cửa đạo sĩ và mọi người thấy cửa sổ đóng lại lần nữa, một lúc lâu sau, một nữ nhân bật ra tiếng khóc, những người còn lại bắt đầu náo loạn lên.

"Lão gia, người xem! Người xem! Nữ nhi thật sự bị quỷ ám! Nếu không trước kia nó vốn không xuống giường được! Thế nào bây giờ lại xuống giường đi lại?!"

"Có lẽ....Thân thể Tĩnh nhi tốt lên...." Giọng nam bồi rồi an ủi người phụ nữ trung niên xinh đẹp Trâu Tranh gặp lúc trước.

"Tốt lên cái gì?! Mười tám năm cũng chưa tốt, sẽ tốt lên trong mấy ngày sao?" Phu nhân vẫn khóc phẫn bác.

"Yêu nghiệt! Yêu khí nặng nề!" Đạo sĩ lắc đầu liên tục.

"Đại sư, người nói yêu khí gì? Thật sự có thứ không sạch sẽ trên người nữ nhi ta?" Phu nhân chớp mắt khẩn trương hỏi.

"Văn phu nhân, lệnh thiên kim thân thể vốn không khỏe mạnh, nên dẫn đến cô hồn đã quỷ xung quanh luôn rình rập như hổ rình mồi. Ta nghĩ mấy ngày trước lệnh thiên kim hôn mê, khiến linh thể suy yếu quá mức, cuối cùng làm cho yêu nghiệt xung quanh thừa cơ xâm nhập, chiếm lấy thân thể lệnh thiên kim." Đạo sĩ gập dờ nói.

"Đại sư, có biện pháp nào cứu nữ nhi ta không?"

"Cái này....Rất khó...." "Đại sư, ta xin người, mặc kệ tốn bao nhiêu ngân lượng, ta đều phải cứu nữ nhi ta."

"Ta hiểu được, muốn lệnh thiên kim trở về. Trước hết phải tìm được ba hồn bảy vía của lệnh kim, ta sẽ bày đàn mời thiên binh thiên tướng thay ta tìm, về phần yêu quái chiếm thân thể nữ nhi người...." Đạo sĩ khó xử trầm ngâm nhìn cửa sổ đóng chặt.

"Như thế nào? Nàng ta sẽ làm tổn hại đến thân thể nữ nhi ta sao?"

"Hiện tại không rõ nàng ta muốn làm gì, nhưng mà, mọi người phải chú ý cẩn kẽ, nhất thiết đừng cho nàng ta chạy trốn, đương nhiên chuyện này cũng không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không chỉ sợ xảy ra tai họa." Ánh mắt đạo sĩ hiện lên ánh sáng quỷ dị.

"Đương nhiên rồi, chúng ta tuyệt đối giữ kín như bưng." Văn Tín Chương nghiêm túc gật đầu. Nữ nhi đã đính ước với thiếu gia Tạ gia giàu có sung túc nhất nhì trấn Song Long, nếu đối phương biết thân thể nữ nhi bị ám, chẳng phải muốn từ hôn sao? Bọn họ bị mất mặt là chuyện nhỏ, mất đi chỗ dựa hùng hậu bên thông gia mới là chuyện tổn thất mà ông không muốn nhất.

"Được! Bây giờ ta đưa các vị mấy lá bùa, trước tiên các vị dán lên bốn phía cửa sổ, phải cẩn thận ác quỷ gây rối nhất là ban đêm."

"Hiểu rồi, chúng ta sẽ cho thêm người trông coi nơi này."

"Đại sư, khi nào nữ nhi của ta mới có thể trở về."

"Điều này....Phải xem vào ý trời rồi."

"Người đâu, lấy một ngàn lượng bạc trắng đến đây." Văn Tín Chương căn dặn hạ nhân lấy bạc."Đại sư, mọi chuyện nhờ ông."

Đạo sĩ cười nói: "Trảm yêu trừ ma là nghĩa vụ của ta, Văn lão gia yên tâm, ta chắc chắn sẽ cố hết sức cứu lệnh thiên kim."

"Thiếu gia, thiếu gia!" Một thiếu niên trẻ tuổi hét lớn chạy vào thư phòng, đến lúc hắn thấy người bên trong thư phòng đang cầm bút phác họa hình dáng Hàn Mai (một cành mai mùa đông) thì chợt ngậm miệng lại, nuốt lời nói vào bụng, đứng một bên xem thiếu gia vẽ tranh.

Sau khi Tạ Duẫn Du hoàn thành một phần, ghi lời đề tặng, mới đặt bút xuống, thiếu niên kia lập tức lấy khăn lông ướt lên hầu hạ hắn lau tay.

"Tiểu Ngũ, vừa rồi người nói gì?" Tạ Duẫn Du ôn hòa hỏi.

"Thiếu gia, thuộc hạ nghe nói Văn tiểu thư đã tỉnh." Tiểu Ngũ đợi hắn vừa hỏi xong, thì trả lời ngay.

Nét mặt Tạ Duẫn Du vẫn nhàn nhạt như cũ mang chút nét cười nhạt. "Phải không?"

"Dạ! Nhưng mà....Hình như có chút kỳ lạ." Tiểu Ngũ nói nhỏ.

"Kỳ lạ?" Tạ Duẫn Du cảm bức tranh Hàn Mai lên xem kỹ. Thuận miệng hỏi.

"Thiếu gia, thuộc hạ nghe nói mấy ngày trước Văn tiểu thư đã tỉnh lại, nhưng mà, đến nay vẫn không sai người đến đây thông báo, nhưng nửa đêm lại có đạo sĩ vào phủ làm phép...."

Tạ Duẫn Du cười nói: "Văn tiểu thư hôn mê mấy ngày, Văn gia mời đạo sĩ vào phủ làm phép bình an cũng là chuyện thường tình, có cái gì kỳ lạ."

"Thuộc hạ không nói tên đạo sĩ kỳ lạ, thuộc hạ nói kỳ lạ là mấy ngày nay toàn bộ người Văn phủ đều giữ kín không nói về chuyện Văn tiểu thư, theo bình thường Văn tiểu thư tỉnh lại là chuyện đại sự, thế mà thuộc hạ thấy khi nói đến Văn tiểu thư thì đáng về ai nấy đều giống như gặp quỷ vậy, căng thẳng vô cùng." Tiểu Ngũ giải thích.

Dường như Tạ Duẫn Du bị lời nói của Tiểu Ngũ gọi ra chút hứng thú. "Thật sao?"

Tiểu Ngũ sùng bái nhìn chủ tử của mình, chủ tử văn nhã, phong độ của người trí thức trên mặt luôn mang ý cười, thân hình thon dài phiêu dật làm cho người ta có cảm giác cao cao tại thượng, có cảm giác không dám khinh nhờn, bề ngoài vô dục vô cầu làm cho người ta phải dè chừng, nhưng mà sau khi tiếp xúc, mới phát hiện rằng dù thế nào thì mình cũng không thể qua mắt được nam nhân sâu sắc và thần bí này, không biết tại sao lại để lộ mọi chuyện hết lần này đến lần khác.

"Dạ phải, theo như giác quan thứ sáu luôn linh nghiệm từ trước đến nay của thuộc hạ, thuộc hạ dám khẳng định Văn tiểu thư nhất định đã xảy ra chuyện,

cho nên người trong Văn phủ mới thần bí như vậy."

"Nếu đúng là Văn tiểu thư gặp chuyện không may, chúng ta cũng không có cách gì." Tạ Duẩn Du cười nhìn người hầu thân cận đang nhìn mình với vẻ lo lắng dò xét.

"Thiếu gia, Văn tiểu thư là thê tử chưa qua cửa của người, tới cửa thăm hỏi cũng là chuyện đương nhiên...." Tiểu Ngũ nháy mắt, cầu mong nhìn chủ tử.

"Tiểu Ngũ, người sẽ không vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình mà muốn thiếu gia ta đi gặp Văn tiểu thư đấy chứ?" Tạ Duẩn Du cười ôn hòa, cười đến mắt đều híp lại.

"Thiếu gia, thuộc hạ đương nhiên không dám to gan như vậy, nhưng mà, lão gia vẫn luôn bắt mắt với việc Văn tiểu thư ốm đau quanh năm, chỉ là thiếu lý do từ hôn, nếu việc Văn tiểu thư xảy ra chuyện rơi vào tai lão gia. Chỉ sợ thiếu gia còn không thể ung dung tự tại như vậy được nữa...." Tiểu Ngũ nói nhỏ.

Tạ Duẩn Du cười nhìn Tiểu Ngũ, "Tiểu Ngũ, người có biết hạng người nào hay rước họa vào thân không?"

"Hạng người gì ạ?" Tiểu Ngũ giật mình.

"Là người tự cho mình thông minh."

"Há! Dạ, Tiểu Ngũ biết sai rồi, Tiểu Ngũ tuyệt đối sẽ không vậy nữa." Tiểu Ngũ vội vàng che miệng lại, biết là trước đây thiếu gia ít khi tức giận, nhưng cũng không có nghĩa thiếu gia không tức giận.

Khóe miệng Tạ Duẩn Du chứa ý cười nhạt. "Nhưng mà người nói cũng có đạo lý, đương nhiên ta cần đi thăm vị hôn thê bị bệnh mới phải."

Ánh mắt Tiểu Ngũ vừa tỏa sáng, vừa nói: "Dạ, thiếu gia nói phải, thiếu gia, khi nào chúng ta đi?"

"Chọn ngày không bằng gặp ngày, ngay hôm nay! Nhớ mang chút thuốc bổ." Hắn đứng dậy vỗ vỗ nếp gấp trên y phục nói.

"Dạ." Tiểu Ngũ đi chuẩn bị cho việc xuất môn.

Sau một nén nhang, xe ngựa xuất phát từ trấn Song Long, nửa canh giờ sau đến trước Văn phủ.

Đối với việc Tạ Duẩn Du đột nhiên tới thăm làm cho Văn Tín Chương và Văn phu nhân sợ tới mức đưa mắt nhìn nhau, tay chân luống cuống không biết làm sao cho phải.

"Lão gia. Làm sao bây giờ? Nếu cho hấn gặp nữ nhi, thì mọi chuyện đều xong hết rồi." Văn phu nhân vừa nghĩ đến kết quả việc nghĩa tử tốt của mình gặp nữ nhi bị ma ám của mình đã muốn té xỉu.

"Không được! Tuyệt đối không thể cho hấn gặp Tinh Nhi!"

"Nhưng người đã đến rồi, không cho gặp được không?"

"Cứ nói người Tinh Nhi không thoải mái, để cho hấn trở về." Văn Tín Chương vội nói.

"Tinh Nhi không gặp hấn thì có thể, nhưng chúng ta không gặp hấn thì nói thế nào đây?"

"Phu nhân nói rất đúng, quản gia, mau mời Tạ thiếu gia vào." Văn Tín Chương nhò phu nhân nhắc nhở, vội sai người mời Tạ Duẩn Du vào nhà.

Tạ Duẩn Du vào đại sảnh, Văn Tín Chương lập tức cố tươi cười bước lên trước nghênh đón.

"Duẩn Du, lâu ngày không gặp, ngồi đi!"

"Thế bá, vẫn bồi nghe nói Văn tiểu thư đã tỉnh, nên đặc biệt mang chút thuốc bổ đến thăm nàng." Tạ Duẩn Du cười nói.

"Đa tạ, người đâu, mau nhận lấy."

"Thế bá, một thời gian không gặp Văn tiểu thư, vẫn bồi muốn gặp mặt Văn tiểu thư được chứ?"

"E là không được, sáng hôm nay Tinh Nhi lại phát sốt, hiện tại đang nghỉ ngơi." Văn phu nhân vội nói chen vào.

"Phát sốt? Không biết đã gọi đại phu chưa?"

"Cái này....Đây là bệnh cũ của nàng, không cần mời đại phu."

"Làm sao vậy được? Thân thể tiểu thư suy nhược, phát sốt là chuyện lớn, sao có thể không mời đại phu đến chẩn bệnh được? Tiểu Ngũ, đi mời đại phu đến đây." Tạ Duẩn Du cười dặn Tiểu Ngũ.

"Dạ."

"Đợi chút. Theo lý đáng ra nên là chúng tôi sai người đi mời đại phu chứ, sao có thể làm phiền tiểu ca nhà ngươi chứ!" Văn Tín Chương miễn cưỡng bày ra vẻ tươi cười, vội vàng sai người đi mời đại phu.

"Thế bá, nếu tiểu thư không thoải mái, vậy vẫn bồi sẽ không quá rầy nàng nghỉ ngơi nữa." Tạ Duẩn Du vừa đứng dậy, phu thê Văn gia lập tức lộ ra vẻ mặt thờ phào.

"Được được, ta biết con quan tâm Tĩnh Nhi, nhưng mà cô nương người ta đều thích đẹp, mấy ngày nay nàng bị bệnh đều không trang điểm, chờ lần sau nàng khỏe lại, ta sẽ mời hiền chất đến." Văn Tín Chương vẫn không quên khách sáo một phen.

Đôi mắt đen láy của Tạ Duẩn Du hiện lên ý cười, cũng không vội vạch trần việc bọn họ giấu đầu hờ đuôi. Hợp tác được đưa ra cửa.

"Tiểu Ngũ, đi xem xem Văn tiểu thư thế nào, ta ở tửu lâu chờ tin của ngươi." Tạ Duẩn Du liếc nhìn Văn phủ một cái. Ở trên xe hạ lệnh cho Tiểu Ngũ.

"Tuân lệnh." sau khi Tiểu Ngũ nhận lệnh, vẻ mặt tươi cười chạy đi nhanh như chớp.

Trâu Tranh cố gắng đuổi thân thể, từ từ thả lỏng tay chân cứng đờ. Bị người ta trông coi mấy ngày, ngoại trừ ba bữa đúng hạn và uống thuốc cố định, cô chính là một người vận động chậm rãi, thử dùng vận động giúp cho thân thể không quá khỏe mạnh này khi gặp gió sẽ không bị bệnh.

Kéo dần gân cốt xong, Trâu Tranh nhẹ nhàng xuống giường, đẩy cửa sổ ra, gọi người canh giữ ngoài cửa: "Tiểu ca, ta đói bụng rồi, có cái gì ăn không?"

Thị vệ đã không còn cảm thấy kỳ lạ với việc nàng muốn ăn cái này cái kia, cảm giác việc người tiểu thư bị quý ám, ngược lại càng giống "người" hơn so với trước đây.

"Tiểu thư, một canh giờ trước người mới dùng xong bữa trưa." Thị vệ trả lời.

"Một canh giờ trước là một canh giờ trước, ta vận động xong đã đói bụng, đói bụng chính là lúc phải ăn chút gì đó, hơn nữa đầu bếp các người làm cơm ăn ngon cực kỳ." Trâu Tranh dựa vào trước cửa sổ cố gắng bày ra vẻ mặt tươi cười hiền lành.

Cái ô? Đồ ăn vốn không dùng tới cái ô mà! Đối với việc nàng hay nói ra từ ngữ quái lạ, thị vệ chỉ nhún mày, đành phải chọn phần hần hiệu mà trả lời: "Vận động? Tiểu thư, thân thể người không có chuyện gì chứ?"

"Thân thể ta có bệnh, nhưng nếu không vận động thân thể lại càng không khỏe. Các người không nên cho nàng nằm cả ngày, không bệnh đều nằm ra bệnh." Trâu tranh không cho là đúng nói.

Vừa nghe Trâu Tranh dùng giọng điệu người thứ ba nói với mình, lòng tơ thị vệ dựng đứng lên, nghĩ đến phía đối diện không phải là người bình thường, ngay cả hứng thú nói chuyện cũng bị mất.

"Dạ dạ, bọn thuộc hạ lập tức kêu người mang cơm đến, mời tiểu thư nghỉ ngơi."

Những lời này rõ ràng là chấm dứt nói chuyện, Trâu Tranh thở dài một tiếng, suy sụp hạ mặt thức thờ đóng cửa sổ lại.

Trên nóc nhà không xa, Tiểu Ngũ kinh ngạc nhìn khuê phòng Văn tiểu thư có người mở cửa sổ nói chuyện với thị vệ bên ngoài, ăn vận không giống thị nữ, nhưng Văn tiểu thư luôn tiểu tụy vì bệnh làm sao có thể xuống giường đi lại được? Càng kỳ lạ là, vì sao phải sai thị vệ trông coi nơi này? Rõ là không muốn cho người bên trong đi ra. Tiểu Ngũ khó hiểu, nhưng thấy gã thị vệ đóng cửa sổ lại rồi vội vàng rời đi, trong lòng càng thêm tò mò.

Hắn lặng lẽ nhảy xuống mái nhà, cách thị vệ một khoảng, tưởng rằng thị vệ phải đi tìm người, ai ngờ hắn lại đi đến phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, nói muốn đưa cho tiểu thư.

"Thế nào? Nàng ấy lại muốn ăn cái gì sao?" Nữ đầu bếp từng to đôi mắt hỏi.

"Đúng vậy đó."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tiểu thư thật sự bị trúng tà sao? Chỉ mới có vài ngày dường như biến thành một người khác?" Tuy rằng nữ đầu bếp không quá tin chuyện ma quỷ kỳ lạ này, mấy ngày nay hành vi của tiểu thư thật sự là cổ quái.

"Ngươi với nàng có nói chuyện với nhau không, về mặt, khẩu khí kia hoàn toàn là một người khác." Thị vệ lắc đầu nói.

"Thật sự là quý ám sao?"

"Ai biết, Hoàng đại sư nói là yêu nghiệt, nhưng ta thấy thật ra nàng rất bình thường, chỉ là đôi khi nói những lời làm người ta nghe không hiểu." Thị vệ nhún vai nói.

"Loại chuyện này có thể giấu được bao lâu? Nếu Tạ thiếu gia biết tiểu thư trúng tà, không từ hôn mới lạ." Nữ đầu bếp vừa hâm nóng đồ ăn, vừa nói.

"Kỳ thật điều kiện của Tạ thiếu gia như vậy, gia thế, xem như tiểu thư chúng ta trào cao." Một đầu bếp khác hạ giọng nói ra cách nghĩ của hạ nhân.

"Nói cũng phải tiểu thư bệnh quanh năm, thành thân thế nào được? Bên ngoài có rất nhiều thiên kim tiểu thư đang chờ, chờ Tạ thiếu gia từ hôn, hoặc là cưới tiểu thiếp qua cửa trước!" Nữ đầu bếp không có thành kiến gì với tiểu thư nhà mình, nhưng quanh năm khó gặp mặt được một lần, nên không có cảm tình gì cũng phải.

"Nếu là vị tiểu thư hiện tại này, có lẽ Tạ thiếu gia sẽ không từ hôn. Tiểu thư....Tính cách tiểu thư trở nên cởi mở hơn!" Thị vệ nói ra cảm nhận đối với Trâu Tranh.

"Nhưng nói thế nào cũng không phải là tiểu thư."

"Nói cũng phải."

"Đây này, thức ăn và com đã nóng rồi, mau bùng đi cho nàng ăn đi!" Đầu bếp đặt khay đồ ăn thịnh soạn vào bên trong hộp đựng thức ăn giao cho thị vệ.

Thị vệ nói lời cảm tạ rồi xách hộp đựng thức ăn rồi đi, chỉ để lại Tiểu Ngũ trốn một bên kinh ngạc không ngậm được miệng.

"Thật sự là trùng tà sao?" Tiểu Ngũ nhìn về phía khuê phòng của Văn tiểu thư. Lầm nhảm tự nói.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Tay đang bùng tách trà của Tạ Duẩn Du hơi dừng một chút, đôi mắt đen quét về phía Tiểu Ngũ, lặp lại lời của Tiểu Ngũ, "Người nói Văn tiểu thư trùng tà?"

"Dạ, thuộc hạ nghe người bên trong phủ nói như vậy."

"Chuyện vô căn cứ!" Tạ Duẩn Du hừ nhẹ nói.

"Thiếu gia, nhưng bọn họ nói rất chắc chắn là có chuyện lạ, hơn nữa thuộc hạ thấy chính xác là Văn tiểu thư xuống giường đi lại, nói chuyện với thị vệ nữa mà!"

"Người xác định người người thấy là Văn tiểu thư?" Tạ Duẩn Du lờm hẩn.

"Chuyện này....Thuộc hạ không thấy rõ Văn tiểu thư, nhưng cô nương này gầy như sào trúc....Không, thuộc hạ nói đây là gầy thật sự, nhìn qua chính là đáng về của người bệnh...."

"Người rất gầy, có thể người người gặp là một nha đầu, không nhất định là Văn tiểu thư." Tạ Duẩn Du thần nhiên nói.

"Nói vậy làm thuộc hạ nhớ, theo lý thì, bên cạnh Văn tiểu thư hẳn là phải có vài nha đầu hầu hạ, nhưng hôm nay thuộc hạ không thấy có người thứ hai ở trong phòng." Tiểu Ngũ nhủ mảy, nói ra chỗ khả nghi.

"Không ai trong phòng?"

Nếu thật sự là Văn tiểu thư, như vậy, thời gian qua nàng luôn ốm yếu mà lúc đang "phát sốt" nàng lại xuống giường sẽ không hợp lý, mà bên cạnh lại không có thị nữ chăm sóc, càng chứng minh thêm là phu thê Văn Tín Chương đang nói dối.

Hơn nữa từ trước đến nay hẳn đến Văn phủ, bọn họ luôn nghĩ cách giữ hẩn lại dùng com, để cho hẩn gặp Văn Tịnh An, hôm nay ngược lại thái độ khác thường cấp bách muốn hẩn rời đi, cái này có phần ý vị sâu xa...

"Hơn nữa bọn họ còn nhắc tới Hoàng đại sư...."

"Hoàng đại sư? Chẳng qua là kẻ tà thuyết mê hoặc người khác mà thôi." Tạ Duẩn Du cười nhạt.

"Thiếu gia, người không thấy vẻ mặt Văn lão gia hôm nay rất kỳ quái sao, giống như chợt dạ cái gì đó." Tiểu Ngũ khẳng định cảm thấy kỳ quái.

"Như vậy là người hy vọng Văn tiểu thư trùng tà sao?" Tạ Duẩn Du nhìn thuộc hạ thân cận đang đứng bên cạnh, buồn cười hỏi.

"Đương nhiên không phải!" Tiểu Ngũ liên tiếp phủ nhận, lập tức lại nổi lên can đảm nói: "Nhưng mà....Vạn nhất Văn tiểu thư thực sự như thế, không chỉ Văn gia bị ảnh hưởng, còn có thiếu gia người đó."

"Ta? Nhiều lắm thì đổi một thê tử khác, không có gì đáng lo cả." Tạ Duẩn Du hờ hững nói. Dù sao thân là đương gia kế nhiệm của trấn Song Long, còn sợ không có thê sao?

"Thiếu gia thật sự muốn đổi thê tử sao? Tiểu Ngũ cho rằng thiếu gia từ chối yêu cầu từ hôn của lão gia, có ý muốn thành hôn với Văn tiểu thư quyết tâm như thế vậy mà lại dễ dàng thay đổi."

Đáy mắt Tạ Duẩn Du hiện lên một chút ánh sáng, đột nhiên nói: "Nếu đến cuối tháng nàng không có biện pháp vào cửa, ta đây chỉ có thể cưới người khác."

Tiểu Ngũ không hiểu lời của Tạ Duẩn Du, nhưng từ nhỏ đã theo thiếu gia, hẳn biết ít nhiều, đối với việc thành thân kỳ thực thiếu gia cũng không có bao nhiêu hứng thú, sở dĩ chọn Văn tiểu thư, cũng chính bởi vì nàng "nhiều bệnh", như vậy có thể cho nàng chiếm vị trí thiếu phu nhân trấn Song Long, cũng sẽ không can thiệp cuộc sống của thiếu gia, nói thực, hẳn cảm thấy thiếu gia là một người lạnh lùng.

"Cuối tháng? Thiếu gia, cuối tháng người muốn cưới Văn tiểu thư sao? Sao lại vội như vậy?" Tiểu Ngũ la lên, lần đầu tiên hẳn nghe được Tạ Duẩn Du định rõ ngày thành thân đến vậy.

"Đúng vậy, tháng sau phụ thân ta trở về từ quan ngoại, ta cũng không muốn kế hoạch của ta bị đại lễ của ông làm đảo lộn." Tạ Duẩn Du lạnh nhạt nói.

"Đại lễ? Thiếu gia, người nói vậy là sao? Tiểu Ngũ không hiểu."

"Đến lúc đó, tự nhiên người sẽ hiểu." Tạ Duẩn Du nói với nụ cười không đổi.

"Việc nên làm bây giờ, là chuẩn bị hôn lễ."

"Thiếu gia, người muốn thành thân trước khi bảo chủ về sao? Như vậy được không?"

"Có gì không được?!" "Thiếu gia cưới thê, theo lý bảo chủ nên chủ trì hôn lễ, nếu không bảo chủ sẽ bị đau lòng."

"Tiểu ngũ ơi Tiểu Ngũ người có thấy phụ thân ta đau lòng bao giờ chưa?" Tạ Duẩn Du lắc đầu cười nói.

"Dạ?" Tiểu Ngũ bị hỏi á khẩu không trả lời được, đúng vậy hẳn theo thiếu gia từ nhỏ, nhưng không thường nhắc đến bảo chủ, trên thực tế, bảo chủ ở bên ngoài đã nhiều năm, không thường ở trấn Song Long.

"Ông sẽ không đau lòng, có lẽ có chút tức giận. Bất quá, ít nhất ông hiểu được, ta sẽ không như ông muốn lấy nữ nhân ông vừa ý." Tạ Duẩn Du cười, xoay người nhìn Tiểu Ngũ đáy mắt hiện lên tia sáng khó hiểu.

Tiểu Ngũ nghe xong ngẩn ra. "Bảo chủ muốn thiếu gia cưới thiên kim nhà ai?"

"Ai quan tâm, chờ ông ấy dẫn người về sẽ biết." Tạ Duẩn Du ngồi uống trà đạo.

"Bảo chủ mang vị tiểu thư kia trở về? Vậy thiếu gia cưới Văn tiểu thư, không phải ở cùng một phòng sao?" Tiểu Ngũ lo lắng trấn Song Long sẽ trở thành chiến trường của nữ nhân, hơn nữa còn có bảo chủ ở giữa.

"Trấn Song Long không nhỏ, các nàng sẽ không gặp mặt." Tạ Duẩn Du cười vô tình.

"Thiếu gia, người sẽ không phải muốn nhắc lên sóng gió trong nhà chứ?" Nhìn khuôn mặt thiếu gia mỉm cười, Tiểu Ngũ hoài nghi là thiếu gia cố ý làm sự việc phát triển thành như vậy.

"Tiểu Ngũ, ta thấy người rất nhàn rồi, chỉ toàn suy nghĩ lung tung, như vậy đi! Ngày mai qua tiền trang cẩn thận phụ giúp, xem người có thể hay không bận rộn một chút." Tạ Duẩn Du giơ mắt nhìn thuộc hạ đi theo mình nhiều năm qua mép chén trà, cười nhạt nói.

"À? Thiếu gia, Tiểu Ngũ không rồi, Tiểu Ngũ không rồi chút nào, Tiểu Ngũ còn muốn giúp thiếu gia chuẩn bị hôn lễ!" Tha cho hẳn đi! Muốn hẳn tính toán sổ sách, đến lúc đó bản mình đi cũng không đủ tiền.

Tạ Duẩn Du nhú mày nhìn hẳn, "Chuyện hôn lễ không cần người phải lo, nhưng đúng là có chuyện cần người đi làm."

"Xin thiếu gia cứ việc phân phó, chỉ cần không tính toán ghi chép, chuyện gì Tiểu Ngũ cũng chịu làm." Tiểu Ngũ lập tức đứng nghiêm.

"Ta muốn người đi điều tra thêm, bây giờ tên đạo sĩ Văn gia mới đang làm gì." Từ trước đến nay Tạ Duẩn Du rất hứng thú với những điều bí ẩn, hẳn muốn biết rốt cuộc trong hồ lô của Văn gia bán thuốc gì.

Tiểu Ngũ nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, toét miệng cười. "Dạ, chuyện Tiểu Ngũ giỏi nhất là ra sức, Tiểu Ngũ nhất định sẽ tra ra tên đạo sĩ kia đang làm cái "quy" gì."

Khóe miệng Tạ Duẩn Du khẽ nhếch lên, mặc kệ Văn gia giờ trò gì, chỉ cần Văn Tĩnh An có thể gả vào trấn Song Long, hẳn không cần biết nàng có trúng tà hay không. Tuyệt không để ý

Nhìn bộ dạng Văn Tín Chương trợn mắt há hốc mồm, sợ hãi nói không ra lời, ý cười bên miệng Tạ Duẫn Du càng đậm.

"Duẫn Du, không phải là ta....Nghe lầm chứ? Cuối tháng con muốn đón....Đón Tinh nhi qua cửa sao?" Văn Tín Chương lắp bắp hỏi.

"Thế bá không có nghe sai, tiểu chất đúng là đã nói như vậy."

"Tại....Tại sao? Tại sao lại vội như vậy?" Rốt cuộc Văn Tín Chương nhìn không nổi đứng bật dậy khỏi ghế thái sư, xanh cả mặt hỏi.

"Đúng là ngày có chút vội, nhưng mà....Gia phụ đã sớm có phê bình kín đáo đối với việc cuộc hôn sự này bị kéo dài rất lâu, trước mắt...Đã bắt đầu có dự định khác...." Tạ Duẫn Du ôn hòa ám chỉ.

Sắc mặt Văn Tín Chương càng thêm khó coi, thấp thỏm không yên hỏi: "Dự định khác? Thân gia ông ấy....Muốn từ hôn?"

"Không dối gạt bá phụ, quả thực là gia phụ có dự định như vậy."

"Làm sao có thể?! Hôn sự của hai nhà chúng ta là tự mẫu thân con định xuống, làm sao ông ấy có thể không để ý đến nguyện vọng của người đã mất, tự ý hủy hôn chứ?" Hiện tại Văn Tín Chương chỉ cố bám riết lấy nguyện vọng của mẫu thân Tạ Duẫn Du.

Nhắc tới mẫu thân, trong mắt Tạ Duẫn Du hiện lên một tia ưu ức, trong chốc lát mới nói tiếp, "Bởi vì là vong mẫu chỉ định hôn sự, nên văn bối sẽ không vi phạm, nhưng không ngờ lại tranh chấp cùng với gia phụ, cho nên mới muốn thành thân với Văn tiểu thư trước khi gia phụ trở về."

"Phải...Đúng vậy, con nói cũng có lý." Văn Tín Chương vội gật đầu, nhưng mà ai biết, tình hình của Tinh nhi vào cuối tháng có thể giải quyết được không?

"Thế bá, chẳng lẽ người không đồng ý hôn sự của chúng con?" Tạ Duẫn Du rũ đôi mắt mờ mịt xuống, khẽ hỏi.

"Làm sao có thể? Hiền chất nghĩ nhiều rồi, ta chỉ muốn....Tinh nhi nhiều bệnh, gả đi thật sự là uất ức cho con." Văn Tín Chương bày phần thật tâm, ba phần khách khí nói.

"Thế bá nói quá lời, tuy rằng thân thể Văn tiểu thư suy nhược, nhưng mà dịu ngoan động lòng người, sẵn sàng thông tuệ, có thể lấy nàng làm vợ là tiểu diệt may mắn." Tạ Duẫn Du và Văn tiểu thư đã nói chuyện với nhau vài lần, hiểu được nàng chỉ yếu nhược, cũng không phải là nữ tử được nuông chiều.

"Đúng vậy, Tinh nhi thông minh, dịu dàng, sẽ là một tri kỷ, một thê tử tốt." Văn Tín Chương đối với nữ nhi của mình, ngoại trừ thân thể bên ngoài yếu nhược, nhưng những phương diện khác rất chắc chắn.

"Tiểu chất nghe nói thân thể tiểu thư gần đây đã tốt lên, lúc này sớm giải quyết chuyện hôn sự miễn cho đêm dài lắm mộng! Người nói có phải không?" Tạ Duẫn Du cười nói.

"Thân thể Tinh nhi tốt hơn nhiều so với thời gian trước, nhưng...."

"Thế bá, cơ hội sẽ không chờ người." Tạ Duẫn Du thân nhiên cười nói.

Làm sao Văn Tín Chương không hiểu ám chỉ của Tạ Duẫn Du chứ? Lời nói đã đến bên miệng lại nuốt trở lại trong bụng.

"Đúng vậy, thân thể tốt nên thành thân sớm, xử lý một lần." Văn Tín Chương cười to phụ họa theo Tạ Duẫn Du.

"Ý của thế bá, là đồng ý với đề nghị của tiểu chất là cuối tháng đón dâu?" Đáy mắt Tạ Duẫn Du lộ vẻ hài lòng, hữu lễ nói.

Văn Tín Chương không có lý do để phản đối, đành phải cứng rắn bày ra khuôn mặt tươi cười nói: "Hiền chất yên tâm, ta và phu nhân sẽ bàn luận chuyện này."

"Vậy, tiểu chất chuẩn bị hôn lễ trước, chờ tin của thế bá."

Văn Tín Chương cười to. "Được, cứ chờ tin của ta."

Sau khi tiễn bước Tạ Duẫn Du, Văn Tín Chương suy sụp ngồi trên ghế trong phòng thờ dài.

Văn phu nhân nhận được tin, vội chạy đến đại sảnh, hỏi thẳng: "Lão gia, thiếp nghe nói Duẫn Du yêu cầu cuối tháng thành thân với Tinh nhi, việc này có thật không?"

Văn Tín Chương ngẩng đầu nhìn thê tử, vô lực gật đầu trả lời: "Đúng vậy, việc này có thật."

"Vậy lão gia nói thế nào?"

"Còn có thể nói thế nào? Không đáp ứng, cửa hôn sự này sẽ bị hủy! Duẫn Du đối với chuyện hôn sự này vốn cũng có chút bất mãn, nhưng vẫn không mở miệng từ hôn, nếu chúng ta không đáp ứng, nữ nhân khác sẽ thay Tinh nhi lên làm thiếu phu nhân trấn Song Long." Văn Tín Chương tức giận nói.

Văn phu nhân lo lắng xoay khăn tay. Lúc này Tạ gia yêu cầu thành hôn, thật là họa vô đơn chí, nhưng mà chuyện hôn sự này quả thực đã ôm lâu lắm rồi. Nếu không thành hôn. Chỉ sợ hiền tể (con rể) hoàn mỹ này sẽ chạy mất. Nhưng mà....Haizz! Văn Tín Chương đau khổ trong lòng, miệng khó trả lời!

"Lão gia, Hoàng đại sư bày đàn tìm hôn phách Tình nhi đã nhiều ngày như vậy, thế nào mà một chút tin tức cũng không có? Có phải nữ nhi đã mất rồi không?" Văn phu nhân cắn môi hỏi.

"Nói bậy! Nữ nhi nhất định sẽ tốt thôi, chỉ là không biết phiêu đảng đến người nào đây." Văn Tín Chương trừng mắt với thê tử.

"Nếu trước cuối tháng còn không kịp tìm nữ nhi về, chẳng lẽ chuyện hôn sự này phải bị hủy?"

"Sẽ không, sẽ không đâu, chúng ta phải tin tưởng Hoàng đại sư." Văn Tín Chương nôn nóng xoa tay nói.

"Nhưng mà....Cho dù hôn phách nữ nhi có trở về, thân thể của nàng...."

"Ta nghe hạ nhân nói, từ sau chuyện đó, thân thể nữ nhi ngược lại tốt lên, bây giờ có thể xuống giường đi lại." Văn Tín Chương lúc vui lúc buồn.

"Này....Lão gia, thiếp có ý này...." Văn phu nhân nhìn trượng phu, muốn nói lại thôi.

"Chuyện gì? Phu nhân cứ nói."

"Thiếp nghĩ, chúng ta và nữ nhi.... Và "cái vật" ám trên người nữ nhi làm thương lượng, xin nàng thay nữ nhi gả đi trước...."

Lời bà còn chưa nói xong, Văn Tín Chương đã trừng mắt, lập tức cắt lời nói: "Không được, không thể được! Sao có thể?! Đây là hành vi lừa gạt! Nếu bị vạch trần, mặt mũi Văn gia chúng ta sẽ thế nào? Huống hồ cái người kia là tốt hay xấu chúng ta cũng không rõ, tùy tiện tìm nàng bàn điều kiện, ai biết nàng sẽ yêu cầu cái gì? Chúng ta đem cái gì đó không sạch sẽ tặng cho người Tạ gia lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ai chịu trách nhiệm đây?"

"Lão gia, bọn thi vệ từng tiếp xúc với nàng đều nói không có việc gì, có thể thấy được nàng không phải là yêu ma hung ác, chúng ta thành tâm bàn bạc với nàng, có lẽ nàng sẽ giúp chúng ta."

"Nếu muốn giúp chúng ta, nên trả thân xác lại cho nữ nhi của ta, mà không phải là chiếm lấy." Văn Tín Chương nhớ tới còn tức giận.

"Lão gia----"

"Không được nhắc lại chuyện này, chúng ta từ từ chờ tin của Hoàng đại sư." Văn Tín Chương trách mắng.

Văn phu nhân nuốt vào lời đã đến bên miệng, bắt đầu đi thờ dài.

Trâu Tranh nhàm chán đủ điều cầm lấy sách, lật từng tờ từng tờ, cuốn sách "cổ" hàng thật giá thật này đều là văn tự cổ, đọc vào làm não nàng muốn phình ra, sự kiên nhẫn của cô đã đến cực hạn, theo như kế hoạch trong đầu, chờ thân thể này tốt lên một chút. Cô sẽ trốn khỏi nhà giam này, tự do bỏ đi.

Cốc! Cốc! Tiếng gõ cửa làm Trâu Tranh nhú mày, chưa tới giờ cơm, cũng không phải thời gian uống thuốc, sao có thể có người đến được?

Theo suy nghĩ đó, cửa vừa mở ra, Văn phu nhân đứng cạnh cửa nom nớp lo sợ.

Trâu Tranh vừa thấy Văn phu nhân, cảm xúc bất mãn đã nhen từ lâu rốt cuộc không nhịn được bộc phát ra, "Vị bá mẫu này, các người cho ta là yêu ma quỷ quái, ta không trách các người, nhưng các người cũng không thể nhốt ta ở đây chứ! Được rồi! Cho dù ta là tù nhân, tù nhân cũng phải có thời gian hít thở không khí chứ?"

Văn phu nhân vừa mới vào phòng, đã bị nàng oán trách không ngừng sợ tới mức muốn xoay người chạy trốn.

Nhưng Trâu Tranh không để gì chờ có người đến, làm sao cho bà đi dễ dàng như vậy được? Giơ tay ra, kéo cánh tay Văn phu nhân luôn miệng kêu lên: "Đừng sợ, ta cũng không ăn thịt bà!"

Nàng không nói còn tốt, vừa nghe cái gì ăn hay không không ăn, mặt Văn phu nhân khê đảo, đỡ đầu yếu ớt nói: "Ta....Ta không được khỏe, ta muốn ngất rồi."

"Chờ đã! Không được ngất! Bá mẫu!"

Trâu Tranh tiến lên từng bước muốn đỡ lấy Văn phu nhân, nhưng cánh tay nàng gầy yếu vốn không đỡ được sức nặng của Văn phu nhân, bởi vậy cả người cũng té theo xuống đất, may mắn nàng phản ứng nhanh, đứng lúc tránh được người Văn phu nhân ép xuống người mình, ngược lại lấy Văn phu nhân làm đệm thịt đè lên, Văn phu nhân "Ai nha" một tiếng, bị nàng đè một cái, quả thật hôn mê bất tỉnh.

Thị vệ ở ngoài cửa nghe được phu nhân sợ hãi kêu, nhanh chóng đẩy cửa xông vào, thấy Trâu Tranh đè lên người Văn phu nhân, đôi bàn tay còn để trên cổ Văn phu nhân, vội quát: "Yêu nghiệt, dám làm hại phu nhân!"

Lời vừa dứt, mấy cánh tay từ các hướng bắt lấy Trâu Tranh, giữ nàng cách xa Văn phu nhân.

Trâu Tranh bị kéo đau, đau đến tức giận kêu: "Đau! Buông tay! Ai muốn hại người? Là bà ấy tự ngắt đi, ta tốt bụng muốn đỡ bà ấy lên thôi, mau buông tay!"

Thị vệ không để ý tới tiếng kêu la của nàng, sợ nàng lại gây rối. Tím dây thừng, trói nàng lại.

Trâu Tranh thấy giải thích không được, dứt khoát không nói nữa, chống cằm, nhìn chằm chằm Văn phu nhân được thị vệ lay tỉnh.

Văn phu nhân từ từ tỉnh lại, thấy Trâu Tranh bị cột chặt trên ghế, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, được thị vệ đỡ đứng lên.

"Bá mẫu, bà có thể nói bọn họ thả ta ra không? Cột thế này không thoải mái đâu?" Trâu Tranh sợ dọa đến Văn phu nhân, tươi cười rạng rỡ hỏi.

"Người...Người sẽ không làm cản nữa chứ?" Mặc dù Văn phu nhân sợ Trâu Tranh, nhưng hình dáng diện mạo của nữ nhi trước mắt, nhìn cũng có chút không đành lòng. Cố nén ý sợ hãi hỏi.

"Sẽ không, sẽ không đâu, ta sẽ ngoan ngoãn ngồi đây, sẽ không đụng vào bà nữa." Trâu Tranh vội thề.

"Được rồi! Thả nàng ta ra." Văn phu nhân chỉ thị thị vệ thả người. Nhìn thân hình tướng mạo nữ nhi của mình, nhưng tính cách và ánh mắt của Trâu Tranh lại khác như vậy, Văn phu nhân nhìn không được nói: "Người và Tinh Nhi không giống nhau."

Ánh mắt yên bình của nữ nhi, có sự kiên định khi bị ốm đau giày vò, lại luôn sâu bi tiêu điều, giống như lá mùa thu, có thể ra đi bất cứ lúc nào, nhưng đôi mắt trước mặt lại mỉm cười, long lanh, không thua ánh sáng.

"Vốn là không cùng một người, đương nhiên sẽ không giống nhau."Sau khi được thị vệ cởi trói, Trâu Tranh xoa xoa cánh tay, hồ hững nói.

"Tại sao người lại chiếm thân thể Tinh Nhi? Người...Có thể làm cho Tinh Nhi trở về không? Nếu có thể, ta nguyện ý vào mừng một, mười lần mỗi tháng đều đốt tiền giấy cho người...."

"Đợi chút! Không phải ta muốn chiếm cơ thể con gái bà, ta không tự chủ được." Trâu Tranh tự phản bác lại. "Hơn nữa tôi cũng chưa có chết....Đụng đầu một cái chắc là không chết được nhỉ?"

"Người...Chưa chết?"

"Ta chưa chết, nhưng mà ta có nói thế nào mọi người cũng không tin đâu!" Trâu Tranh nhún vai thờ dãi.

"Người không nói làm sao biết ta không tin?" Văn phu nhân nghe nàng nói nàng chưa chết, lá gan không khỏi lớn hơn.

"Nói đơn giản, ta và ba ta....Ta là nói, ta và phụ thân ta tham gia một buổi đấu giá, thấy cái giá đặt gương Song Long Bạch Ngọc kia, đầu không cẩn thận đụng bể gương, sau đó bị choáng váng một trận, sau khi tỉnh lại tôi đã biến thành bộ dạng như bây giờ." Trâu Tranh nói đơn giản những gì đã trải qua.

Nhưng mà Văn phu nhân và những người khác có nghe cũng không hiểu, đều mở to mắt tròn mắt nhìn cô.

"Người nói người thấy một gương Song Long Bạch Ngọc khác?"

"Không phải một cái gương khác, mà chính là cái gương này."

"Nhưng...Gương Song Long Bạch Ngọc là do các danh sĩ tiền triều dốc sức cả đời tạo ra, khắp cả nước chỉ có một cái này thôi...." Văn phu nhân khó hiểu nói.

"Cho nên ta mới nói cái ta thấy là cái này, chẳng những hướng đầu rồng, góc độ, hình dáng đều giống nhau như đúc, mà ngay cả vảy rồng cũng giống nhau."

"Nhưng cái gương đồng này là Duẩn Du tặng cho Tinh Nhi dùng để tránh ma quỷ, làm sao người có thể thấy được?"

"Đơn giản thôi, bởi vì ta là người của sau này, nói đúng hơn là người của mấy trăm năm sau, hiện tại gương Song Long Bạch Ngọc của các người như đồ lỗi thời ở thời đại của chúng ta."

Trâu Tranh thấy nét mặt ngạc nhiên xuất hiện trên mặt mỗi người, biết là bọn họ sẽ không tin, nhưng không nói, lại không thể giải thích vì sao nàng ở chỗ này, cũng chỉ có thể nói vậy.

Văn phu nhân lấy lại tinh thần, cố gắng ném phần cảm giác kinh hãi của bà ra sau đầu, thầm nghĩ mục đích bà đến đây.

"Ta nghĩ...Trước hết chúng ta không nói chuyện người...Rốt cuộc là người nào, ta có việc muốn nói với người."

"Nói chuyện gì?" Trâu Tranh nhảy bén nhận ra thái độ của Văn phu nhân có vẻ ôn hòa hơn.

"Các người lui xuống trước đi." Văn phu nhân cho lui thị vệ.

Đợi cho trong phòng chỉ còn hai người các nàng, Văn phu nhân mới mở miệng, "Tình Nhi....Nữ nhi của ta, vài năm trước nàng có đính thân với nhi tử một tỷ muội tốt của ta, nhưng vì thân thể của nàng không tốt, nên chuyện hôn sự này kéo dài rất lâu...."

"Hà." Trâu Tranh miễn cưỡng liếc bà một cái, "Sau đó thì sao?"

"Gần đây thân gia có chút bất mãn với chuyện hôn sự này, Duẫn Du....Chính là vị hôn phu của Tình Nhi, vì vậy đưa ra đề nghị thành thân với Tình Nhi vào cuối tháng...." Văn phu nhân bất an nhìn cô nói.

"Cưới Tình Nhi...Hà?" Trâu Tranh đột nhiên tròn to mắt. "Nhưng Tình Nhi hiện tại là ta mà! Không phải bà muốn ta thay con gái bà xuất giá đó chứ?"

"Ta cũng không muốn như vậy, nhưng nếu Tình Nhi không thành thân, chuyện hôn sự này sẽ hủy bỏ! Duẫn Du là một đối tượng tốt hiếm có, ta không muốn nữ nhi bỏ qua vị hôn phu như vậy...."

"Không được! Ta không đồng ý!" Muốn nàng lập gia đình khi nàng chưa nói qua chuyện yêu đương à, hơn nữa còn gả cho người cổ đại, đầu óc nàng không phải bả đậu đâu!

"Nhưng hiện tại ngươi chiếm thân thể nữ nhi của ta, ngươi không thể ích kỷ như vậy phá hủy hạnh phúc của nàng!" Văn phu nhân thấy cô cự tuyệt, không khỏi giọng giọng trách mắng.

"Ta chiếm thân thể nàng ta?" Trâu Tranh nghe xong thì tức giận. "Làm ơn, ta cũng là người bị hại đó! Ta ở trong này... Thân thể này động một tí thì té xỉu, đã vô cùng oan ức rồi, thế nào mà bà còn muốn ta vì hạnh phúc của nàng ta mà tự hy sinh mình?!"

"Ngươi... Tên yêu ma này...." Tay Văn phu nhân run run chỉ về phía nàng, thờ hồn hèn.

"Bá mẫu, có lẽ cách yêu thương nữ nhi của các người là hy vọng nàng ta có thể gả vào một danh môn vọng tộc, nhưng ta không phải nữ nhi của bà, bà không thể bắt ta xuất giá." Trâu Tranh thấy Văn phu nhân tức giận đến nói không ra lời, giọng nói không khỏi mềm lại.

"Được! Ngươi không muốn gả đi, vậy ngươi hãy làm cho nữ nhi của ta trở về, để nàng thành thân!"

Trâu Tranh vô lực tròn mắt "Ta cũng hy vọng nàng ta trở về, nhưng ta không biết làm thế nào để rời khỏi thân thể này cũng không biết làm thế nào cho nàng ta trở về!"

"Ngươi....Ngươi...Trả nữ nhi cho ta!" Văn phu nhân nói không được nàng, mắt bắt đầu ngấn lệ.

Trâu Tranh sợ nhất là người ta khóc, vừa thấy Văn phu nhân tấn công bằng nước mắt, tay chân nàng bắt đầu luống cuống.

"Nè, bà đừng khóc nữa, ta thật sự không có cách! Nếu không, bà để cho ta đi ra ngoài nghĩ cách, nói không chừng ta có thể tìm được cách thoát khỏi thân thể này, rồi bỗng con gái bà trở về!"

"Không được, ta sẽ không để ngươi chạy trốn! Nếu ngươi hại Tình Nhi mất đi Duẫn Du, ta sẽ giam ngươi cả đời, cho ngươi trả giá vì dám phá hư hôn sự của Tình Nhi." Hai mắt Văn phu nhân đầm lệ trừng nàng, lập tức phẩy tay áo bỏ đi.

"Bá mẫu, người bình tĩnh một chút...." Trâu Tranh đuổi theo, cái mũi thiếu chút nữa đụng vào cánh cửa đang đóng lại.

Nhìn chằm chằm cánh cửa đã đóng, Trâu Tranh chỉ có thể thở dài một tiếng.

Văn phu nhân bị nàng làm cho tức giận đến mất lý trí, xem ra, nếu không nghĩ cách rời đi, cuối cùng không phải bị trói lên kiệu hoa, thì chính là bị giam giữ cả đời. Mặc kệ bị cái nào, nàng vừa nghĩ tới lập tức lạnh cả người.

Trâu Tranh coi bỏ ý phục nữ mặc trên người xuống, cúi đầu, mang theo hộp đựng thức ăn vội vàng rời khỏi căn phòng nơi nàng đã bị giam nhiều ngày.

Sau khi thuận lợi thoát khỏi phòng, nàng ở trong vườn rộng lớn hồi đông tìm tây một hồi lâu, cuối cùng tìm được cửa sau, lén lút mở cửa, thừa dịp trước khi nàng bị phát hiện mất tích, tìm nơi tự do để đi.

Cho dù mặc đồ tỷ nữ bằng vải bông, nhưng cơ thể nàng vẫn đang run rẩy trong gió rét.

"Hừ! Thời tiết gì mà lạnh quá, muốn đông chết người à." Từ nhỏ nàng lớn lên ở miền nam ấm áp, có từng trải qua loại thời tiết khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo thế này đâu? Cho nên có thể suy ra kết quả là hàm răng nàng run lên lập cập, tay chân lạnh cóng.

Bầu không khí náo nhiệt đông đúc của tửu lâu đã thu hút nàng dừng chân. Nàng ước lượng túi tiền lấy xuống từ trên người thị nữ, đoán chừng hẳn là đủ để uống chung rượu giúp cơ thể ấm áp. Nhắc nhở trúc che gió lên, nàng thoải mái chọn vị trí trống rồi ngồi xuống, tò mò nhìn bốn phía, là khung cảnh cổ trang chân thật.

"Cô nương, cô cần gì?" Tiểu nhị tiến lên đón tiếp nàng.

"À, cho ta bát mì và một bình rượu." Nàng xoay cổ tay

"Được, có liền."

Tiểu nhị đưa rượu lên trước, Trâu Tranh rót một chén uống cạn, chất lỏng nóng rát từ cổ họng thẳng xuống dạ dày, tay chân lạnh như băng thoáng chốc nóng lên.

Trâu Tranh thở ra một hơi, nhớ tới tình cảnh hiện tại của mình lại bắt đầu buồn rầu. Tuy nàng trốn ra được, nhưng không có tiền, lại kéo theo một cơ thể nhỏ bé và yếu ớt, có thể chống đỡ được tới khi nào chứ? Hơn nữa không quen ai, không quen cuộc sống ở đây, quan trọng hơn là nàng không biết phải đi đâu để tìm được cao nhân như trong sách hay trong tình tiết phim ảnh nói!

Trong lúc trầm tư, màn trúc lại bị xóc lên, gió lạnh thổi vào, Trâu Tranh bị lạnh theo phản ứng bản năng nhìn về phía cửa. Một nam nhân thân hình thon dài mỉm cười với chuông quây ở phía trước khẽ nói chuyện.

Thân hình thon dài và gương mặt tuấn đạt, nhả nhận, làm mắt Trâu Tranh trừng lớn. Chỉ liếc mắt một cái, nàng đã bị rung động đánh thẳng tới trái tim, trong đầu ầm ầm vang dội, tế bào toàn thân đang run rẩy, thiếu chút nữa trái tim nàng muốn nhảy ra ngoài.

Nam tử được chuông quây ân cần hầu hạ đi về phía cầu thang, đi ngang qua bàn Trâu Tranh thì lơ đãng nhìn lướt qua nàng, bắt gặp nữ tử cạnh bàn mờ to mắt nhìn hẩn chằm chằm, không né tránh, không ngại ngùng, chỉ là nhìn hẩn. Nam tử khẽ động nhẹ môi, thân nhiên cười với nàng.

Sau khi nam tử trước mắt mỉm cười với nàng, lòng Trâu Tranh không hề báo động trước dâng lên một hồi co rút đau đớn, nàng khẽ há miệng dùng sức hô hấp, tay vỗ vỗ ngực, sắc mặt bắt đầu trở nên tái nhợt. Nàng hoảng loạn lấy cường tâm đan đã uống nhiều ngày từ trong áo ra, quay người lại nuốt xuống, nhưng trái tim đập nhanh mãnh liệt vẫn làm nàng không thở nổi, trước mắt tối sầm, nhưng lại ngã thẳng tấp về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

"Ghê tởm, bộ dạng tai to mặt lớn như vậy mà cũng dám xuất hiện." Nhìn nam ngôi sao trên tivi được người khen là có dáng người khôe khoắn cường tráng, cô phê bình gay gắt.

"Chị già à, chị có phải con gái không? Dáng người kiểu này mà nói là tai to mặt lớn à? Hiện tại đàn ông phải có cơ ngực cường tráng mới chuẩn man, chị có hiểu không?" Trâu Dung tức giận, cảm thấy bất bình thay cho thần tượng.

Trâu Tranh liếc nhìn cậu ta một cái, hừ lạnh nói: "Ngực còn lớn hơn con gái mà gọi là đàn ông sao? Ghê tởm."

"Em thấy chỉ lớn hơn so với chị thôi!" Trâu Dung không chút nể mặt trực tiếp khinh bỉ cô. Trâu Tranh lấy gối ôm ném cậu ta, trúng ngay mục tiêu.

"Bị em nói trúng, then quá thành giận sao."

"Hừ! Bây giờ cho dù đàn ông luyện ra sáu múi thì sao? Một chút mỹ cảm cũng không có. Là đàn ông nên ngọc thụ lâm phong, tao nhã, khí chất này không phải mấy cái múi đó có thể so được?" Cách thưởng thức đàn ông của Trâu Tranh là phong độ văn nhã điển hình của người trí thức, hoàn toàn khác với hình mẫu mà mấy cô gái thời nay sùng bái.

"Ngọc thụ lâm phong? Tao nhã? Chị già à, chị cũng không tự nhìn mình một chút, người thô lỗ như vậy, kiểu đàn ông có tính cách đó sẽ để ý đến chị sao?"

"Ai nói chị thô lỗ! Chị đây là thẳng thắn." Trâu Tranh nhăn mày trợn mắt nhìn em trai có chút đáng đánh đòn.

"Là đồ thô lỗ... Khó chịu thì trực tiếp vung tay đánh người." Trâu Dung ý thức được nguy hiểm, chỉ dám yếu ớt nói nhỏ.

"Nếu chị thật sự nhìn thấy người đàn ông chất lượng tốt như vậy, có lẽ chị sẽ nhất kiến chung tình, trực tiếp kết hôn."

"Nhất kiến chung tình thì có thể, nhưng kết hôn thì? Quan trọng là người ta phải muốn cưới chị mới được đó bà chị thô lỗ." Trâu Dung nhìn không được nhắc cô ngủ được thì cứ ngủ ngon, đừng mơ lung tung.

"Tiểu tử thôi, em là đang ám chỉ chị đây không hấp dẫn được đàn ông chất lượng tốt hả?" Trâu Tranh bẻ khớp ngón tay kêu rộp rộp.

"Không phải không hấp dẫn đàn ông chất lượng tốt, mà căn bản là không, ai, muốn!" Vừa mới dứt lời, đón tiếp đó là một trận kêu la thảm thiết.

"Trâu Dung chết tiệt, chị đây không giáo huấn em mới là lạ---"

Cô hét lớn một tiếng mở mắt ra, lúc này mới phát hiện cô đang ở trong căn phòng xa lạ, còn mơ thấy nói chuyện với em trai.

"Trâu Dung chết tiệt....Ba! Mẹ...." Một giấc mơ đã gọi lên niềm thương nhớ gia đình mà cô đã dần xuống đáy lòng, nhìn không được kéo chăn che mặt

khóc lên, cô không thích khóc đây là lần đầu tiên tại...thời không xa lạ này nàng lớn tiếng khóc lên.

Tạ Duẩn Du đứng bên cửa sổ lẳng lặng nhìn nữ nhân một khắc trước còn mới nói mớ, ngay sau đó lại khóc lên.

Sau khi nàng gặp hấn thì đột nhiên ngắt đi, nếu động tác của hấn không mau lẹ, chỉ sợ không chỉ trái tim nàng có vấn đề, mà ngay cả cái óc cũng đụng ra một cục u.

Đợi cho tiếng khóc lớn dần dần thành khóc nhỏ thút thít, hấn mới nhẹ nhàng mà mở miệng hỏi: "Cô nương, cô có khỏe không?"

Bỗng nhiên Trâu Tranh nâng gương mặt tràn ngập nước mắt, kiềm nén nhìn nam nhân ôn hòa đứng bên cạnh.

"A! Người..." Sao hấn lại ở đây? Mà mình lại hồn nhiên không biết khóc thành ra vẻ mặt đầy nước mắt.

Tạ Duẩn Du lấy khăn trắng đưa cho nàng, nhẹ nhàng mà nói: "Cô nương chỉ ngắt đi thôi."

Trâu Tranh vội tiếp nhận khăn trắng, lau đi vẻ mặt chật vật.

"Ta nhớ, là huynh đã cứu ta?" Mũi Trâu Tranh hồng hồng, ánh mắt vẫn nhìn thẳng vào hấn.

"Ta chỉ bế cô nương lên mà thôi, lúc trước đại phu có xem qua cho cô nương, nói tâm mạch cô nương yếu ớt, nhưng uống thuốc xong thì không có gì đáng ngại." Tạ Duẩn Du thản nhiên nói.

"Vâng, ta không sao." Trâu Tranh không nghĩ tới ở loại thời điểm này sẽ gặp được người đàn ông lý tưởng của mình, cái gọi là ngọc thụ lâm phong, văn nhã, chính là nói hấn, nhưng mà, không ngờ tự mình rung động đến ngắt xiu, thật xấu hổ muốn tìm một cái lỗ chui xuống.

"Nhà cô nương ở đâu, ta có thể phái người đi thông báo người nhà cô."

"Không cần." Trâu Tranh nói một hơi: "Nhà của ta rất xa, huynh tìm không thấy đâu."

"Một khi đã như vậy, hôm nay cô nương cứ nghỉ ngơi ở đây, chờ thân thể tốt lên rồi đi." Tạ Duẩn Du thấy cô nói gia đình rất xa thì ánh mắt âm trầm, cố tự nhiên chuyển đề tài.

"Ta đã tốt lắm rồi." Nàng xuống giường, nàng không biết gian phòng này tốn bao nhiêu tiền thuê, nhưng có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm.

"Cô nương..."

"Tôi họ Trâu, tên một chữ Tranh, không biết anh đây....Công tử tôn tính đại danh là gì?" Tuy biết hấn không thuộc thế giới của mình, nhưng Trâu Tranh vẫn không nhịn được muốn biết hấn là ai.

"Tạ Duẩn Du." Hấn hữu lễ trả lời, thái độ ôn hòa nhưng xa cách.

"Đa tạ công tử giúp đỡ, um...Ta xin cáo từ." Nàng biết mình rung động với nam nhân này, nhưng lý trí lại quyết định kéo nàng ra xa, tự kiềm nén rung động ban đầu xuống.

Tạ Duẩn Du không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn nàng rời đi.

Tiểu Ngũ gặp thoáng qua Trâu Tranh, phút chốc ngẩn ngơ, đột nhiên xoay người nhìn chằm chằm bóng lưng Trâu Tranh rời đi.

"Tiểu Ngũ?" Tạ Duẩn Du thản nhiên gọi Tiểu Ngũ đang ngẩn ngơ người đứng cạnh cửa.

"Thiếu gia." Tiểu Ngũ hoàn hồn, vội vào phòng.

"Người phát ngôn cái gì?" Tạ Duẩn Du thuận miệng hỏi.

"Thuộc hạ cảm thấy vị cô nương vừa rồi hơi quen mặt, cho nên nhìn nhiều thêm vài lần." Tiểu Ngũ nói thật.

"Nhìn quen mặt? Người biết nàng là ai?"

"Thuộc hạ nghĩ đến một người, nhưng không có khả năng là nàng." Tiểu Ngũ gãi đầu nói.

"Người nghĩ đến ai?" Tạ Duẩn Du nhíu mày hỏi.

"Là tiểu thư Văn gia! Lần trước thuộc hạ nhìn lên trên nóc nhà, người ở trong phòng Văn tiểu thư chính là nàng." Tiểu Ngũ cảm thấy đầu mình như bị gõ một cái. Nếu cô nương kia thật sự là Văn tiểu thư, không phải chứng tỏ Văn tiểu thư có thể xuống giường ra cửa rồi sao?

"Nàng nói nàng tên Trâu Tranh, không phải Văn Tĩnh An." Tạ Duẩn Du cười, bước ra ngoài.

"Hả, như vậy, người ngày đó thuộc hạ thấy không phải là Văn tiểu thư. Nàng đứng trong phòng Văn tiểu thư, có thể là nha hoàn của Văn tiểu thư?"

Nhưng mà, tại sao nàng lại ở đây?" Tiểu Ngũ sờ sờ mũi, khó hiểu hỏi.

"Nàng bị hôn mê bất tỉnh ở tửu lâu, ta phân phó chương quỳ cho nàng nghỉ ngơi trong này."

"Ngất xỉu? Làm sao mà bất kể thân thể tiểu thư hay nha đầu Văn phủ đều không tốt vậy?" Tiểu Ngũ lắc đầu cầu nhào.

Tạ Duẩn Du nghe được hần lăm bầm lăm bầu, bất giác mắt hí lại. "Người xác định ngày đó người người thấy đích thực là nàng?" Tạ Duẩn Du đứng trên lầu hai nhìn xuống, vừa hay nhìn thấy ở đại sảnh tửu lâu, chương quỳ đang nói chuyện với Trâu Tranh.

"Thiếu gia, người nên tin ánh mắt của thuộc hạ, thuộc hạ tuyệt đối không nhận lầm người."

"Có phải nàng hay không, chúng ta đi hỏi một câu thì biết." Tạ Duẩn Du đang muốn đi xuống dưới, đột nhiên nghe tiếng màn trúc được nhắc lên, vài tên đại hán áo đen bước vào, vừa thấy Trâu Tranh thì tiến lên bao vây.

Thấy Tiểu Ngũ đang muốn ra tay, Tạ Duẩn Du ngăn hần lại. Chỉ thấy Trâu Tranh trừng hai mắt, đẩy đại hán áo đen bắt tay cô ra, tâm không cam tình không nguyện tiến về trước rồi đi.

"Thiếu gia, những người đó là thị vệ Văn gia." Tiểu Ngũ đứng bên cạnh báo cáo.

"Quả nhiên nàng và Văn gia có quan hệ." Tạ Duẩn Du thân nhiên cười nói.

"Thật kỳ quái, tại sao nhiều thị vệ Văn gia như vậy mà chỉ đến để tìm một nha hoàn? Chẳng lẽ một mình nàng trốn khỏi Văn phủ?" Tiểu Ngũ khó hiểu lắc đầu.

Ánh mắt Tạ Duẩn Du lóe lên, cười nhẹ đôi mắt khác.

"Người điều tra sao rồi?"

"Thuộc hạ tra được Hoàng đại sư kia, thời gian trước có đến Ký Châu, nghe nói đi tìm hậu duệ của Trương Thiên Sư, hôm nay vừa trở về, sau đó thì đến Văn phủ." Tiểu Ngũ nghĩ đến bộ dạng có vẻ kích động của Hoàng đại sư kia, đã cảm thấy kỳ quái.

Mắt Tạ Duẩn Du hí lại, bỗng chốc đi ra ngoài.

Tiểu Ngũ vội vàng đuổi kịp phía trước, "Thiếu gia, người muốn đi đâu?"

"Văn phủ."

"Hoàng đại sư, cuối cùng ông cũng đến rồi, mọi chuyện có manh mối gì không?" Văn Tín Chương vừa thấy Hoàng đại sư, vô cùng sốt ruột hỏi.

"Ta đi Ký Châu một chuyến, tìm hậu duệ của tổ sư gia, để lấy lá bùa cửu thiên triệu hồn." Hoàng đại sư vừa ngồi xuống lập tức lấy ra một lá bùa giấy màu vàng.

"Lá bùa cửu thiên triệu hồn này có công dụng gì? Có thể gọi hồn phách tiểu nữ của ta quay về sao?" Văn Tín Chương nhìn chăm chăm lá bùa vội vàng hỏi.

"Đương nhiên, lá bùa này không những có thể đuổi linh hồn xâm chiếm cơ thể người, mà còn có thể triệu hồi nguyên thần bị đuổi đi, dĩ nhiên có thể gọi hồn phách tiểu thư quay về."

"Thật tốt quá! Hoàng đại sư, ông tới thật đúng lúc, bây giờ cũng sắp đến giờ làm phép rồi!" Văn Tín Chương nghe vậy thì nhẹ nhàng thở ra một hơi, phút chốc tính toán thấp thỏm mấy ngày này cuối cùng cũng đâu vào đấy.

"Nhưng mà.... Văn lão gia, ta nhắc nhở ông trước, hiệu lực của lá bùa này rất mạnh, chỉ sợ sẽ có ảnh hưởng không tốt tới thân thể của tiểu thư. Thân mình tiểu thư vốn suy yếu, ta lo tiểu thư sẽ không chịu được đau đớn khi trao đổi linh hồn...." Mặt Hoàng đại sư lộ vẻ khó khăn nói.

"Cái gì? Sẽ ảnh hưởng đến thân thể tiểu nữ của ta sao? Vậy phải làm sao mới tốt?"

"Cách tốt nhất, chính là chờ tình trạng thân thể tiểu thư chuyển biến tốt lên, vào mùa xuân vạn vật sinh trưởng, thời khắc vạn vật trong đất trời thịnh vượng nhất, sẽ tiến hành làm phép triệu hồn thì tốt hơn."

"Mùa xuân? Không phải còn hơn mấy tháng nữa sao? Không được, Tạ gia sẽ tới đón dâu, ta không thể để cho một con yêu quái không biết từ đâu đến này thay mặt tiểu nữ ta gả đi được." Văn Tín Chương vừa nghe, mày nhíu lại một chỗ, gấp đến độ đi qua đi lại.

"Văn lão gia yên tâm, ta đã hỏi thiên binh thiên tướng, bọn họ nói thứ bám vào người tiểu thư không phải là tử linh (linh hồn người chết), mà là sinh linh (hồn người còn sống), chắc là do nhân duyên hội ngộ làm cho linh hồn hai người trao đổi, chỉ cần chúng ta thuyết phục nàng ta lấy thân phận tiểu thư sống mấy tháng, đến lúc đó lại làm cho nàng ta đổi lại, tin là nàng ta cũng sẽ không phản đối." Tuy rằng Hoàng đại sư không có pháp lực cao thâm, nhưng cũng hiểu sơ sơ chút ít, hơn nữa những điều này là do ông ta hỏi vị thiên sư kia nên lấy được đáp án, chính vị thiên sư kia cũng nói cái gì mà "Vận mệnh đã như vậy", "Vô ích", hần chưa nói lại mà thôi.

"Thật sự không phải tử linh?" Văn Tín Chương lo lắng hỏi.

"Tuyệt đối không phải."

"Nhưng mà....Nếu nàng ta không đáp ứng thì làm sao bây giờ?"

"Chỗ của ta còn một tấm tử phù (bùa chết), nếu nàng ta không đáp ứng, ta lập tức dùng tấm tử phù này, cho dù nàng ta là sinh linh cũng sẽ hồn bay phách lạc...." Hoàng đại sư nhẹ nhàng nói.

Văn Tín Chương ngăn ra, khẩn trương nói: "Giết nàng, chẳng phải thân thể nữ nhi của ta cũng sẽ bị hủy sao?"

"Đương nhiên chúng ta sẽ không dùng tử phù, những lời này chỉ làm cho nàng ta ngoan ngoãn đồng ý, cùng hợp tác với chúng ta thôi..." Hoàng đại sư cười nói.

Thế này Văn Tín Chương mới nhẹ nhàng thờ ra, dằn dò nhiều lần nói: "Hoàng đại sư, tấm tử phù này không thể dùng, ngàn lần không thể làm ác."

"Ta biết." Hoàng đại sư lấy tấm phù cất vào trong áo.

"Được, dẫn tiểu thư,....Dẫn người tới." Văn Tín Chương nói.

Một lúc sau, sau khi bị bắt từ từ lâu về, dưới sự thúc giục của thị vệ Trâu Tranh đi vào đại sảnh.

"Tại sao ngươi lại kéo thân thể nữ nhi của ta ra ngoài trong khi trời lạnh thế này? Ngươi muốn hại chết nàng sao?" Lần đầu tiên Văn Tín Chương đối diện với Trâu Tranh, việc nàng không để ý bệnh tình nữ nhi của hắn mà chuồn đi, làm hắn tức giận đến râu cũng xoắn lại.

Trâu Tranh thờ dài, đều do một hồi mê man kia, làm trì hoãn thời gian nàng trốn thoát, bị người ta bắt trở về.

"Ta thấy là do các người lo lắng quá thôi, đúng là nàng ta bị bệnh, nhưng cũng không phải vừa động một chút sẽ đi đòi nhà ma----" Trâu Tranh cảm thấy bọn họ bảo vệ quá mức, ngược lại lấy đi sức sống của nàng ta.

"Chính ngươi làm sai, còn nói chúng ta bảo vệ nữ nhi là sai sao?" Văn Tín Chương nghe lời nói của Trâu Tranh càng thêm tức giận.

"Cha mẹ yêu nữ nhi là đúng, nhưng nàng bị bệnh, ngoại mồi đại phu cho nàng, ăn uống thích hợp, vận động, nghỉ ngơi, thể xác và tinh thần thoải mái cũng rất quan trọng---" Trâu Tranh tốt bụng nói cho họ biết cách chữa bệnh của tây y là chú trọng cân bằng thể xác và tinh thần, nhưng lại bị Văn Tín Chương không khách khí ngăn lại.

"Ta không biết ngươi đang nói cái quý gì, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, hiện tại ngươi là thân thể nữ nhi của ta, ngươi có trách nhiệm chăm sóc tốt cho nàng, mà chúng ta là phụ mẫu của nàng, ngươi phải nghe lời chúng ta."

Văn Tín Chương bị những lời của nàng làm cho lửa giận bùng lên, chỉ biết là nàng lại tiếp tục tranh biện mạnh mẽ, hắn không được động thủ, nếu đánh cũng là đánh lên người nữ nhi mình, cũng chỉ có thể hạ lửa giận trách cứ nàng.

Trâu Tranh cũng chỉ có thể sò sò mũi, nuốt những lời phản bác lại vào miệng.

"Bây giờ, ta có việc muốn thương lượng với ngươi."

Thương lượng? Hừm, nàng nghĩ được mùi phiền toái. "Không cần thương lượng, ta về phòng nghỉ ngơi trước."

"Không phải chuyện này, ta muốn nói đến chuyện khác rất quan trọng."

Xem ra chẳng thể tránh né, Trâu Tranh đành phải xua tay hỏi: "Chuyện gì?"

"Hoàng đại sư đã tìm được cách cho ngươi rời đi, nhưng phải vào mùa xuân lúc tình trạng thân thể nữ nhi ta chuyển biến tốt đẹp thì mới có thể làm phép, cho nên ngươi phải đợi vài tháng nữa."

Trâu Tranh liếc về phía đạo sĩ đã dán bùa lên trán nàng, không thể tin tưởng năng lực của hắn.

"Có được không đó?"

"Hoàng đại sư là đạo sĩ có pháp lực cao thâm, lời hắn nói dĩ nhiên không sai. Nhưng mà, vào cuối tháng Tỵ gia sẽ đến đón dâu, ta hi vọng Tinh Nhi sẽ gả đi."

Lại là loại giọng điệu thay mặt tân nương gả đi, Trâu Tranh đảo cặp mắt trắng dã.

"Ta cự tuyệt, có hôn ước với Tỵ thiếu gia gì đó là nữ nhi của ông, không phải ta, sao ta có thể gả thay được?"

"Nếu ngươi không đồng ý, ta sẽ cho ngươi hồn bay phách tán, mãi mãi không thể đầu thai." Hoàng đại sư đối với việc cô hoài nghi năng lực của mình về mặt đã sớm không thoải mái, vì để cho nàng biết tay, tay đã lấy ra tấm tử phù cười xảo trá.

"Hồn bay phách tán? Ta cũng không phải từ hồn...."

Lời Trâu Tranh còn chưa nói xong, Hoàng đại sư đã nhanh chóng đưa tay dán từ phù lên mu bàn tay phải của nàng.

Đột nhiên, mu bàn tay nổi lên đau đớn như lửa đốt, Trâu Tranh quát to một tiếng, liều mạng nắm tay vấy, nhưng lại vấy không ra tẩm từ phù dán phía trên, Trâu Tranh vội dùng tay trái kéo lá bùa xuống, nhưng một trận đau nhức như lửa đốt khác truyền lên tay trái, đau đến nỗi nàng nhịn không được cuối gập người.

"Người có đáp ứng không? Không đáp ứng ta sẽ cho người chịu nỗi đau lửa đốt!" Hoàng đại sư đắc ý nhìn về mặt thống khổ của nàng.

"Không được! Thân thể Tinh Nhi không tốt, còn tiếp tục như vậy, bệnh của nàng sẽ phát tác....." Văn Tín Chương nhìn sắc mặt trắng bệch của Trâu Tranh, khẩn trương kêu lên.

"Đợi chút!" Hoàng đại sư ngăn Văn Tín Chương tiến lên, trừng mắt ép hỏi Trâu Tranh: "Có đáp ứng không!"

Trâu Tranh sớm đau nói không nên lời, vết phỏng trên tay đã muốn bắt đầu lan sang phần da thịt khác, thậm chí ngũ tạng đều cháy lên.

"Có đáp ứng không?"

Chịu không nổi đau đớn do lửa đốt, Trâu Tranh chỉ có thể cắn răng đồng ý.

Nàng gật đầu một cái, Hoàng đại sư lập tức kéo lá bùa xuống. Kéo từ phù xuống, ngọn lửa mất đi trong nháy mắt, ngoại trừ xúc cảm trước đó, không còn cảm nhận gì sâu sắc. Trâu Tranh như cái bóng da hết hơi ngồi phịch xuống đất thở, trong lòng còn không ngừng mắng, sớm muộn gì cũng cho tên đạo sĩ giang hồ này chịu đau đớn.

"Dán trên tay người là cho người biết sự lợi hại của tẩm từ phù này, một khi nó dán lên vị trí linh môn của người, cho dù đại la thần tiên đều không cứu được người." Hoàng đại sư cười ha hả.

"Người đã ném trái đầu khố, hẳn là không dám đổi ý chứ! Nếu không, đến lúc đó Hoàng đại sư không phải dùng bùa cứu thiên triệu hồn tiền bước người, mà là dùng tẩm từ phù này đối phó người." Văn Tín Chương biết Trâu Tranh kiêng kỵ với tẩm từ phù này, giống như uống an tâm hoàn, không sợ nàng không hợp tác.

Trâu Tranh lau mồ hôi trên mặt, đôi mắt nhìn một vòng về mặt đắc chí của hai tên tiểu nhân, lập tức thề, nhất định phải tìm cách đáp trả, trả thù bọn họ. Nàng có thể làm hình cảnh, tất nhiên là ghét ác như cừu, nhất là quân địch nhắm về phía nàng, nàng tuyệt không dễ dàng bỏ qua, thế nào cũng phải trả lại gấp đôi.

"Lão gia! Lão gia! Tà thiếu gia đến đây!" Một gia đình kinh hoàng vọt vào đại sảnh.

"Cái gì? Làm sao mà hắn đột nhiên đến đây?" Về mặt Văn Tín Chương trắng nhợt, nhìn Trâu Tranh vẫn ngồi dưới đất, vội kêu lên: "Mau! Mau đưa nàng về phòng! Mau..."

Tạ Dẫn Du ở ngoài cửa nghe được tiếng Văn Tín Chương sốt ruột la hét trong đại sảnh, không đợi Văn Tín Chương la xong, thân hình hắn chợt lóe, vọt lên trước nô bộc dẫn đường tiến vào đại sảnh.

Khi hắn thấy hai nô bộc nâng Trâu Tranh lên thì đôi mắt nổi lên hứng thú nhàn nhạt.

"Thế bá, tiểu chất mạo muội tới chơi, xin thế bá không cảm thấy phiền."

Văn Tín Chương vội tiến lên ngăn tầm mắt của hắn, cười nói: "Hiền chất nói gì vậy, bất cứ lúc nào con đến thế bá đều hoan nghênh. Ta đang cùng Hoàng đại sư thương lượng ngày nào là ngày hoàng đạo, không ngờ con đã tới rồi."

"Tiểu chất tưởng rằng chuyện ngày đó đề cập thế bá không trả lời, là không đáp ứng đề nghị của tiểu chất! Không ngờ thế bá đang muốn chuẩn bị." Trên gương mặt văn nhã tuấn kiệt của Tạ Dẫn Du lộ vẻ tươi cười thần nhiên.

"Con và Tinh Nhi là vị hôn phu hôn thê, làm sao ta có thể phản đối các con thành thân đây?" Văn Tín Chương cười ha ha.

Tạ Dẫn Du cảm thấy biểu tình thẳng thắn hôm nay của hắn cùng mấy ngày trước như hai người, không khỏi dời ánh mắt dời về phía nữ tử đang ngẩn ngơ ở một bên.

"Chắc vị này là Văn tiểu thư?" Mỗi lần hắn gặp Văn Tinh An, luôn cách một tầng màn mỏng, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng nàng nằm trên giường. Không ngờ người nhìn thấy ở từ lâu quả nhiên là Văn Tinh An.

"A! Là tiểu nữ Tinh An. Tinh Nhi, mau chào Tà thiếu gia." Văn Tín Chương không nói một lời đến gần Trâu Tranh, đưa tay bắt được cánh tay nàng, lay nàng tỉnh lại.

Trong đầu Trâu Tranh trống rỗng, thế nào nàng cũng không nghĩ tới, Tạ Dẫn Du là vị hôn phu của Văn Tinh An, muốn nàng thay mặt gả cho người đàn ông lý tưởng của nàng, sau đó rời khỏi hắn, giao hắn cho người phụ nữ khác...

"Ta?"

"Tĩnh Nhi." Văn Tín Chương tăng thêm lực tay, nhìn nàng chăm chăm.

Trâu Tranh cắn cắn môi dưới, nàng rũ mắt xuống bắt đầu vào vai một thân phận khác, "Tĩnh An diện kiến Tả thiếu gia."

Tĩnh An? Đôi mắt đen sâu thẳm của Tả Duẩn Du nhìn chăm chăm nữ tử cuối đầu không dám nhìn hắn, bỗng nhiên nhớ tới khi ở tù lâu đôi mắt đen bóng nhìn thẳng vào mắt hắn chăm chăm.

"Thân thể tiểu thư tốt rồi, có thể xuống giường rồi."

"Phải... Tốt hơn nhiều rồi."

"Ta không biết 'Trâu' cô nương gặp trong tù lâu lại là tiểu thư, nếu không đã tự mình đưa tiểu thư hỏi phủ rồi." Tả Duẩn Du nhìn chăm chăm nàng thần sắc bất an, khoe miệng mỉm cười nói.

"Trâu cô nương ở tù lâu? Hai con đã gặp nhau?" Văn Tín Chương kinh ngạc nhìn hai người, rất sợ lời nói bị vạch trần.

"Ta."

"Có duyên gặp mặt một lần, là lúc tiểu thư tự xưng là Trâu Tranh..." Tả Duẩn Du vô ý cười.

"Thật có lỗi, bởi vì ta một mình ra phủ, không cho ai biết, nên dùng tên giả lừa thiếu gia. Thật sự xin lỗi." Trâu Tranh nhanh chóng liếc mắt nhìn hắn lại gục đầu xuống giải thích.

"Đừng vậy! Đừng vậy! Tĩnh Nhi khó lắm mới có thể xuống giường, đã muốn ra ngoài xem, trốn chúng ta chạy khỏi nhà, vẫn là thị vệ tìm được nàng mang nàng về." Văn Tín Chương vội phụ họa theo cách nói của cô.

"Thì ra là thế. Tiểu chất còn tưởng rằng Văn tiểu thư không muốn thành hôn, cho nên trốn khỏi nhà."

Ánh mắt Trâu Tranh chợt dạ nhìn khắp nơi, xác thực, đúng là nàng đào hôn, vì bên ngoài nàng là Văn Tĩnh An, nhưng trong lại là "Trâu Tranh", không đào hôn mới lạ.

"Hiện chất nghĩ nhiều rồi, làm sao Tĩnh Nhi có thể đào hôn được? Có phải đùa ngốc đâu." Văn Tín Chương lại tăng thêm lực tay.

Trâu Tranh đau đến mức há miệng, lại gật đầu nhẹ nhàng. "Đúng vậy, phụ thân."

"Thế bá, con có thể trò chuyện một mình với Văn tiểu thư không?" Tả Duẩn Du hỏi Văn Tín Chương.

Trâu Tranh nghe vậy ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng thấy đôi mắt đen sâu thẳm của hắn nhìn mình chăm chăm, hai gò má bắt giác nóng lên, lại lo sợ người khác nghe tiếng tim mình đập lớn.

"Này... Ta có chút không thoải mái, sau... Lần sau rồi bàn lại!" Từ sự sợ hãi làm Trâu Tranh vội cự tuyệt, tránh khỏi tay Văn Tín Chương, gần như là chạy trốn chết.

"Tĩnh Nhi..." Văn Tín Chương há hốc mồm nhìn nàng chạy trốn trước mặt Tả Duẩn Du, vô cùng xấu hổ miễn cưỡng cười nói: "Tiểu cô nương gia then thùng, hiện chất đừng phiền lòng."

Tả Duẩn Du cười không nói, đôi mắt nhìn thoáng qua vị đạo sĩ đứng bên cạnh nam tử, nhượng mảy hỏi: "Không biết vị này là?"

"Ông ấy là tiên đạo ngoài thành Hoàng đại sư, là vị đại sư đạo hạnh cao thâm, ta đặc biệt mời ông ấy đến giúp đỡ." Văn Tín Chương vì hắn giới thiệu nhiệt tình.

"Bàn đạo Hoàng Huyền Thiên, tiếp kiến Tả thiếu gia." Về mặt Hoàng đại sư khiêm tốn vội cuối đầu thỉnh an.

"Tiểu chất nghe nói, gần đây Văn phủ có chút bất an, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì, nếu không làm sao cần Hoàng đại sư...." Tả Duẩn Du nhàn nhạt hỏi.

"Không... Không có! Chuyện gì cũng không có! Người cũng biết là tin đồn quanh đây không đáng tin mà, ta mời Hoàng đại sư đến, chỉ muốn cầu phúc cho một nhà bình an, hơn nữa chọn ngày thành hôn tốt nhất cho các con." Về mặt Văn Tín Chương khăn trương, vội cười nói.

"Đúng vậy, ta đã xem ngày, ngày hai mươi là ngày cưới gả."

"Duẩn Du, ý con thế nào?"

"Con không có ý kiến, thuận theo quyết định của thế bá."

Tả Duẩn Du trầm nghĩ, chỉ cần thành hôn đúng hẹn. Hắn không cần thành thân vào ngày tốt, dù sao cũng chỉ là hôn nhân không có tình yêu thôi.

Buồn cười là, hần vì chống lại an bài của phụ thân, ngược lại làm cho mình đi lên vết xe đổ của phụ thân, thành hôn với người mình không yêu.

Nhưng mà, cho dù không yêu Văn Tĩnh An, hần cũng sẽ không yêu nữ nhân khác, vì hần sẽ không trở thành phụ thân thứ hai, tuyệt đối không.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Sau một ngày náo loạn và thấp thỏm không yên, nàng từ nơi ồn ào náo nhiệt bị ném tới căn phòng không một bóng người. Đầu đội mũ phượng và khăn hi rốt cuộc đã hết kiên nhẫn, sau khi người đưa nàng vào phòng rồi đi, lập tức lấy khăn và mũ tháo xuống, lấy tay mát xa da đầu bị ngược đãi cả một ngày.

Nàng xoa cổ đã cương cứng một ngày, bụng phát ra âm thanh nhắc nàng đã một ngày không ăn gì.

Nàng nhàu mày nhìn điểm tâm ngọt bày đầy trên bàn. Từ trước đến nay nàng không thích đồ ngọt, vì để lấp bụng, cũng chỉ có thể cố mà ăn mấy đồ điểm tâm này.

Giải quyết xong cái bụng đói, lúc này nàng mới bắt đầu đánh giá căn phòng được trang trí thành tân phòng, mặt ứng đồ nhìn quét vào bên trong giường tân hôn, tập trung vào phòng khách và phòng tắm. Tuy rằng bài trí đơn giản, nhưng gia cụ được dùng không chỗ nào không phải là cây từ đàn sang quý nhất, tự nhiên biểu lộ hơi thở phú quý, thậm chí trong phòng tắm có một bồn tắm lớn đến dọa người, và bếp lò dùng sưởi ấm vào những ngày lạnh. Bếp lò nhỏ được đặt quanh bốn phía của căn phòng, làm căn phòng được sưởi ấm hơn, làm tay chân lạnh như băng của nàng có chút ấm áp hơn.

Văn phủ xem như có tiền, nhưng so với trấn Song Long thì kém hơn một chút. Cũng khó trách Văn phủ nguyên mạo hiểm, cũng không nguyên mất đi hôn ước với nhà giàu một phượng như vậy.

Bởi vì uy hiếp và bắt buộc, nàng chỉ có thể bất chấp khó khăn gả tới đây, nhưng vừa nghĩ tới phải làm thể thân cho người khác, cùng Tạ Duẫn Du sớm chiều ở chung, nàng đã cảm thấy trái tim bắt đầu quặn đau.

Mặc dù nàng là cô gái hiện đại độc lập tự chủ, nhưng không có nghĩa nàng cũng coi mở tình cảm giống như những người khác, dễ đến dễ đi giống vậy, nếu không nàng sẽ không sống đến hai mươi tư tuổi còn chưa nói qua chuyện tình cảm, đương nhiên, ngay cả không sợ chết để theo đuổi người đàn ông của nàng cũng không nhiều.

Trước mắt quan trọng nhất là làm sao để tránh thoát đê mê động phòng tối nay, tuy là nàng vừa gặp đã yêu hần, nhưng muốn nàng dùng thân thể này cùng hần.... Ngẫm lại cũng cảm thấy ghê tởm, cảm giác giống như là đang chơi trò ba người.

Giả bệnh? Hay nói thật? Muốn trở về, nàng phải tìm sự giúp đỡ, nhưng mà chuyện xưa của nàng rất kỳ lạ, hần có tin hay không? Còn có, chuyện nàng không phải là Văn Tĩnh An thật sự một khi bị vạch trần, hần sẽ có phản ứng gì? Từ hôn? Báo quan? Nhiều kết quả không thể đoán trước làm nàng không thể ra quyết định.

Âm thanh ồn ào từ xa truyền đến làm cho nàng từ ghế nhảy dựng lên, chạy về phía nội thất lấy mũ phượng và khăn hi bị ném ở cửa đội lên lần nữa.

Nàng vênh tai cố gắng nghe động tĩnh ở trước cửa, chỉ nghe thừa thớt thanh âm nói chuyện pha lẫn tiếng cười, sau đó đám đông dường như xua tan ý niệm vào cửa trong đầu, thanh âm náo loạn di chuyển về phía bên kia, tiếp theo chợt nghe tiếng cửa một lần nữa được khép lại.

Người đi hết rồi sao? Trâu Tranh tò mò vén khăn hi lên nhìn lên một chút, không ngờ lại nhìn vào một đôi mắt thâm trầm đen như mực.

Hai bên rửa hồ cũng hoảng sợ, Trâu Tranh vội vàng buông tay, tim đập mãnh liệt như có một con nai đang nhún nhảy, chạy loạn trong đó.

Một đôi tay thon dài xốc khăn hi đang buông xuống lên, Tạ Duẫn Du cười thú vị nhìn Trâu Tranh không biết làm sao.

"Bạn rộn cả ngày, chắc nàng rất mệt rồi đúng không?" Tiếng nói trầm thấp bay bổng trong bóng đêm, Trâu Tranh sợ run rẩy, lén lút giương mắt nhìn hần.

"Cũng hơi.... Ta.... Ừm, có chuyện muốn nói cho người biết...." Ánh mắt Trâu Tranh nhìn hần bất an.

"Muốn nói cho ta biết điều gì? Nói nàng không phải Văn Tĩnh An?" Tạ Duẫn Du đứng trước nàng, nhếch môi cười.

Người Trâu Tranh chấn động, vội phủ nhận, "Ai nói ta không phải Văn Tĩnh An, ta đương nhiên là Văn Tĩnh An."

Cố phủ nhận là vậy, nhưng đáy mắt nàng là sự chột dạ, Tạ Duẫn Du hiểu được hần thực sự bị Văn phủ lừa. Ngoại trừ việc bị lừa dối ra, hần cũng không có phản ứng quá lớn, dù sao mục đích của hần là cưới thê tử, thê tử là ai không quan trọng.

"Được, nàng là Văn Tinh An, Vậy nàng muốn nói với ta chuyện gì?" Hắn ngồi xuống bên bàn nhỏ đặt điểm tâm, phát hiện điểm tâm bị thiếu hụt, không khỏi cười cười, ít nhất tân nương của hắn không tự làm mình bị đói bụng.

"Ta....Ta...." Nhất thời Trâu Tranh không thể mở miệng, chỉ trừng mắt nhìn khoé miệng Tạ Duẫn Du khẽ cười, hắn cười như có thuốc phiện, làm đầu óc nàng trống rỗng cái gì cũng không nhớ.

"Làm sao vậy?"

Lần thứ ba bị nàng dùng ánh mắt "chuyên chú" này nhìn, hắn đã thấy như một thói quen. Có lẽ sau khi nàng thành thê tử của mình, có vẻ hắn có thể chịu được ánh mắt ái mộ không che dấu chút nào của nàng!

Trâu Tranh lấy lại tinh thần, lệnh cho ánh mắt của mình dời khỏi nụ cười dịu dàng của hắn, kéo lý trí từ trong góc ra, mới nói: "Ngươi có biết, tìm ta động một chút sẽ té xỉu, cho nên ta nghĩ....Ta nghĩ...."

"Nàng nghĩ cái gì?"

"Ta nghĩ ta không có khả năng làm....Làm chuyện kích thích trái tim " Nàng lớn tiếng nói.

Tạ Duẫn Du nhin cười, cố ý hỏi: "Chuyện kích thích? Ý nàng là trở về phòng?"

"Đúng! Đúng!" Nàng đỏ mặt, cố gắng gật đầu.

"Ý nàng là cả đời cũng không thể làm, hay là tạm thời không thể làm....Chuyện kích thích này?"

Trâu Tranh ngẩn người, nếu Văn Tinh An trở lại cơ thể này, tất nhiên khi đó không thể ngăn cản họ làm chuyện "vợ chồng", nhưng mà....Nếu trả lời là tạm thời, thì tạm thời là bao lâu đây?

"Làm sao vậy? Câu trả lời của nàng là gì?" "Điều này....Không thể thuận theo tự nhiên sao?" Trâu Tranh nhin không được gãi đầu, khó xử hỏi.

Thuận theo tự nhiên? Tạ Duẫn Du nở nụ cười. "Ta có thể không chạm vào thê tử của mình, nhưng nàng phải cho ta một kỳ hạn chứ? Vì....Nam nhân luôn có chút cần...."

"Không phải nam nhân các ngươi đều cưới tiểu thiếp, cộng thêm có một vài mỹ nhân sao?" Trâu Tranh vừa nói đến đây, giọng nói tự nhiên không chút hiền lành, hơn nữa nghĩ đến hắn và nữ nhân khác quần lay nhau trên giường, nàng đã cảm thấy buồn nôn.

"Nàng đồng ý cho ta cưới tiểu thiếp?" Tạ Duẫn Du cười nói.

"Ngươi thật sự muốn cưới tiểu thiếp? Có làm không vậy, ta vừa mới qua cửa đó?" Trâu Tranh nhảy khỏi giường, mặt mày nén giận, giọng không tự giác giương cao.

"Không phải nàng nói sao? Nam nhân luôn có một vài mỹ nhân..." Tạ Duẫn Du có ý muốn trêu chọc nàng, nhìn nàng nhỏ bé và yếu ớt kiềm nén cơn giận trừng mắt nhìn mình, có cảm giác rất thú vị.

"Vừa rồi ta chỉ châm chọc cái quan niệm lạc hậu ba vợ bốn nàng hầu của các người thôi, cũng không chứng tỏ ta đồng ý cho nam nhân của mình cưới tiểu thiếp, ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt!" Trâu Tranh buồn bực nói.

Chỉ bằng bề ngoài, gia thế của Tạ Duẫn Du cũng đủ hấp dẫn một đồng ong bướm bám lên rồi, nhưng nếu hắn muốn cưới tiểu thiếp vào cửa, nàng cam đoan sẽ làm nhà cửa không yên với hắn cả đời.

Thấy nàng tức đỏ mặt, trong mắt tràn ngập sức sống và sáng rực, thiếu chút nữa làm hắn quên là thân thể nàng không tốt.

"Nàng yên tâm đi, ta không phải người háo sắc, không muốn cưới thê thiếp đầy nhà." Hắn thở dài cười.

"Thật không?" Chỉ một câu nói làm cho lửa giận của nàng tiêu tan toàn bộ, nhìn hắn không xác định.

"Thật sự. Chẳng qua, nếu thê tử của ta không thể sinh con nối dõi, như vậy...."

"Ai nói ta không thể sinh?" Trâu Tranh lớn tiếng phản bác.

Đôi mắt thâm trầm của Tạ Duẫn Du mang ý cười, bình tĩnh hỏi: "Nếu phu thê không có tiếp xúc thân mật, vậy thì sinh con thế nào?"

Một câu đã chặn đứng nàng.

Nghĩ đến trong lời nói vừa rồi của mình thê sống chết bảo vệ địa vị thê tử, mặt lập tức đỏ lên, lắp bắp nói: "Chờ....Chờ một thời gian, chờ nàng....Tốt lên, là được...."

"Nàng?" Tạ Duẫn Du nhướn mày bắt lỗi trong lời nói của nàng.

"Không, không, ý ta là phải...Chờ thân thể ta tốt lên, ở chung lâu chút thì có thể đến giai đoạn kia." Trâu Tranh hít thở sâu bình tĩnh trả lời.

Tạ Duẩn Du lẳng lặng nhìn nàng, nhìn Trâu Tranh không được tự nhiên nhìn đồng ngó tây, nhưng lại không nhìn hấn.

"Được, ta đồng ý với nàng."

"Ngươi đồng ý thật?"

"Số lần chúng ta gặp không nhiều, giống như người xa lạ, tuy là phu thê, nhưng nam nữ không giống muốn tiến tới bước này cũng có chút xấu hổ, không bằng giành nhiều thời gian để làm quen nhau, biết rõ nhau." Hấn khẽ cười nói.

Trâu Tranh nhìn hấn, cảm thấy sự săn sóc của hấn chỉ làm nàng trầm luân nhanh hơn, nghĩ đến điều này, không thể không cảm thấy thương tâm khi chia lìa.

"Cảm ơn ngươi, ngươi đúng là người tốt." Nàng cảm động nói, tim rung động thật lâu không thể bình ổn.

Đôi mắt đen của Tạ Duẩn Du hiện lên chút trào phúng. Người tốt? Là hấn sao? Nếu nàng biết vì sao hấn cưới nàng, không biết còn có thể nói hấn là người tốt không.

"Tiểu Ngũ! Mau đuổi theo, mau đuổi theo!" Trâu Tranh nhìn con điều đứt dây bị gió thổi càng bay càng xa, vội chỉ huy Tiểu Ngũ bên cạnh đuổi theo.

Trâu Tranh nhìn Tiểu Ngũ thi triển khinh công đuổi điều, nhằm chán trở lại đình nghỉ chờ. Sau khi nàng ngồi xuống, nha đầu Bình Nhi hầu hạ bên cạnh nàng vội rót trà nóng cho nàng xua lạnh.

Nàng vừa uống trà nóng, vừa nghĩ đến mấy ngày nhân nhả gần đây, sau khi nàng làm hình cảnh không dám mơ mộng như vậy, nhưng mà thời gian lâu, tính nàng đã quen bận rộn không khỏi tự hỏi, chẳng lẽ không có chuyện gì có thể làm sao?

Một tên gia đình vội bước vào đình nói: "Thiếu phu nhân, Văn lão gia và phu nhân đến thăm người."

Trâu Tranh nghe vậy thì súp mặt, đúng là nàng ngại nhàm chán, nhưng mà....Cũng không muốn bận rộn với loại việc này.

"Thiếu phu nhân?"

"Ta biết rồi, bọn họ ở đâu?"

"Văn lão gia và phu nhân chờ thiếu phu nhân ở đại sảnh."

"Ta biết rồi, ta đi nhìn xem." Trâu Tranh bất đắc dĩ đứng dậy, nói với Bình Nhi đứng cạnh: "Tiểu Ngũ quay lại, nói hấn đem điều đến phòng ta."

"Thiếu phu nhân, có báo cho thiếu gia không?"

"Không cần, ta tới được rồi." Nàng và phu thê Văn gia nói chuyện, không thể để hấn nghe được.

Dặn dò xong, nàng đến phòng khách gặp "cha mẹ" nàng. Văn Tín Chương và phu nhân thấy nàng bước vào, nhìn không được đánh giá "nữ nhi" trước mắt.

Tuy vẫn là khuôn mặt gầy yếu, nhưng hai má nhàn nhạt hồng hào chưa từng thấy, đôi mắt đen sáng có thần hoàn toàn không thấy bệnh, hiện ra khuôn mặt vốn có sức sống của tuổi trẻ.

Phu thê Văn Tín Chương sớm biết nữ nhi không có sắc đẹp khuynh thành, cũng vì đau ốm nhiều năm mà bộ dáng bị hủy, đáng về tiểu tụy, nhưng sau khi Trâu Tranh ám vào, toàn bộ thân thể, dung mạo nữ nhi bắt đầu thay đổi, thể mới biết, hóa ra nữ nhi bọn họ cũng có dung nhan thanh tú xinh đẹp động lòng người. Nhưng mà, bây giờ lại bị Trâu Tranh chiếm giữ, chiếm cứ tất cả vốn ban đầu là của nữ nhi họ.

Trâu Tranh cho lui hết những hạ nhân ở phòng khách, ba người trừng mắt nhìn nhau.

"Các người tới có chuyện gì không?" Trâu Tranh hỏi.

Văn Tín Chương nhíu mày bực mình nói: "Đây là nhà hiền tế ta, ta không thể tới sao?"

"Đúng vậy! Đây là phu gia "nữ nhi" ta, đương nhiên chúng ta có thể tới." Văn phu nhân tăng thêm giọng điệu.

Trâu Tranh lắc đầu cười nói: "Các người là sợ ta chiếm phu quân Văn Tĩnh An. Phu gia, đây là đặc biệt nhắc nhở ta đúng không?"

"Không phải sao? Duẩn Du là nam nhân có sức quyến rũ, ta vì nữ nhi đề phòng phu quân nàng bị người chiếm đoạt, đây là chuyện đương nhiên." Đúng là Văn phu nhân lo lắng nhất là Trâu Tranh yêu hiền tế của bà, đoạt đi phu quân của nữ nhi bà.

Trâu Tranh rũ mắt xuống, đúng là nàng yêu Tạ Duẩn Du, nhưng nàng lại không ngừng nhắc nhở mình, hôn nhân của nàng và hấn chỉ là một hồi mộng ảo,

hắn không thuộc về nàng.

"Nói không ra lời phải không? Chột dạ rồi đúng không?" Văn phu nhân sâu sắc nhìn chăm chăm Trâu Tranh đang tầm mắt không nói.

"Mặc kệ ta đối với hắn có ý gì không, bà có thể yên tâm, ta không có hứng thú làm người thứ ba." Trâu Tranh mất hết hứng thú giương mắt nhìn bà.

"Lời đó ai chẳng nói được, ai biết được người có thất hứa hay không?"

"Lúc trước là ai muốn ta thay Văn Tĩnh An gả tới đây? Bây giờ thì sợ ta sẽ quán lấy Tạ Duẫn Du, sao thái độ các người mâu thuẫn vậy!" Trâu Tranh không kiên nhẫn nói.

"Chúng ta phải nhắc nhở người biết rõ thân phận của mình, không nên có suy nghĩ làm thiếu phu nhân."

Trâu Tranh thấy ánh mắt Văn phu nhân nhìn mình như phòng trộm, không khỏi tức giận.

"Được! Ta sẽ toại nguyện các người, không làm thiếu phu nhân nữa!" Trâu Tranh xoay người đi ra ngoài.

Văn Tín Chương hoảng hốt, vội bắt lấy nàng. "Người muốn đi đâu?"

"Ta muốn rời khỏi đây! Cho nữ nhi các người tự đảm đương chức thiếu phu nhân này đó! Ta không thèm!" Nàng lạnh lùng cười, tim lại co rút đau đớn.

Nàng không thèm cái chức danh thiếu phu nhân trấn Song Long này, nhưng không muốn Tạ Duẫn Du---nam nhân ở đáy lòng nàng!

"Sao vậy? Mọi người tranh cãi chuyện gì?" Trong lúc ba người trợn mắt nhìn nhau thì một giọng nam trầm thấp xen vào, ba người sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Trâu Tranh vùng khỏi kiềm hãm của Văn Tín Chương, bày ra tươi cười xoay người nhìn nam tử tuổi trẻ đứng cạnh cửa, "Chẳng phải người có việc sao? Thế nào lại đến đây?"

Mắt đen như mực của Tạ Duẫn Du hiện lên một tia tức giận, nhưng trên mặt hắn vẫn lộ vẻ tươi cười ấm áp với phu thê Văn gia gật đầu nói: "Nhạc phụ, nhạc mẫu đến đây, thân là hiền tế tất nhiên ta phải ra vãn an, đây là lễ phép, tại sao nàng không cho ta biết?"

Trâu Tranh phát hiện giọng điệu của hắn nghe có chút cứng ngắt, tươi cười bên môi có vẻ buộc chặt hơn. "Ta nghĩ là người bận việc, hơn nữa bọn họ sẽ thường đến, không lo không có cơ hội gặp mặt."

"Nhạc phụ, nhạc mẫu thường tới là chuyện tốt, bọn họ chỉ có nàng là nữ nhi. Nàng xuất giá khó tránh khỏi sẽ nhớ thương!" Tạ Duẫn Du nắm lấy tay Trâu Tranh, cười dịu dàng.

Trâu Tranh bị hành động bất ngờ của hắn làm sợ tới mức nói không ra lời, hai má không tự giác đỏ lên. Nhưng mà, khóe mắt liếc thấy vẻ mặt phản đối của Văn Tín Chương và Văn phu nhân thì nàng không tự giác muốn rút tay ra, không ngờ lại bị hắn nắm chặt.

"Cha.... Và nương đều ở đây, người đừng như vậy." Ánh mắt Văn phu nhân ghim chặt vào nàng. Nàng chỉ có thể cắn răng nói.

"Chúng ta là phu thê, gần gũi là đương nhiên, nhạc phụ nhạc mẫu sẽ rất vui khi thấy chúng ta hòa thuận như vậy. Có phải không?" Hắn nhìn về phía phu thê Văn gia.

"Đương....Đương nhiên rồi, tình cảm của nữ nhi và hiền tế tốt đẹp, chúng ta đương nhiên vui vẻ."

"Thật sao! Có lẽ không bao lâu nữa Tĩnh An sẽ có cháu cho chúng ta, cho lão nhân gia hưởng thụ lạc thú ngâm kẹo đùa cháu đó chứ?"

Văn phu nhân hít một hơi, đôi mắt nhìn chăm chăm bụng Trâu Tranh, giọng gào cười nói: "Phải không? Thân thể nàng ta mang thai được sao?"

"Đương nhiên. Tiểu tử mời người dùng thuốc điều trị khỏi cho cơ thể Tĩnh An, mấy ngày nay bệnh cũ không tái phát." Hắn cười nhìn Trâu Tranh không biết nói tiếp thế nào, cũng tăng thêm lực tay.

Lông mày nàng vì đau mà nhíu lại, bực mình ngắt đầu, cho hắn một ánh mắt oán giận về bàn tay tốt của hắn.

"Ta rất muốn sớm được ôm cháu, nhưng mà các con vừa mới thành thân, chẳng lẽ không muốn trải qua nhiều ngày với cô dâu mới hay sao? Chuyện sinh con có lẽ nên qua một thời gian nữa mới tốt đúng không?" Văn Tín Chương ngoài cười nhưng trong không cười khuyên nhủ.

"Cha nói rất đúng, chúng ta không thể sinh con sớm như vậy." Nàng không muốn khi còn trong cơ thể của người khác lại sinh con, hơn nữa hôm nay hai người là lần đầu tiên nắm tay, lập tức nói chuyện sinh con, nàng cũng không phải thánh mẫu Maria.

"Đúng đúng, 'Tĩnh An', nhớ kỹ, không được sinh con quá sớm." Trong lúc đó Văn phu nhân tiến lại gần hai người, tách bàn tay đang nắm của hai người ra, cười nói: "Tĩnh An, hai nương con chúng ta nói chuyện, để cho hai nam nhân bọn họ nói chuyện với nhau."

"Vâng, nương."

Văn phu nhân không chút dè dặt kéo Trâu Tranh ra khỏi phòng khách.

Văn Tín Chương lại dồn lực chú ý lên trên người hiền tế, nhìn kỹ Tạ Duẩn Du, cẩn thận hỏi thăm: "Duẩn Du, Tĩnh An... Có gây phiền toái gì không?"

Tạ Duẩn Du câu môi cười. "Tại sao nhạc phụ lại hỏi vậy? Tĩnh An tốt lắm, so với ấn tượng lúc trước 'tưởng như hai người' vậy!"

Tưởng như hai người, Văn Tín Chương cả kinh tựa hồ toát mồ hôi lạnh. "Có thể là vì, cơ thể nàng tốt lên, cho nên tính cách có chút quái dị..." Ông ngừng một chút, lại hỏi: "Duẩn Du, con thích... Tĩnh An sao?"

"Nàng là thê tử của con, con đương nhiên thích nàng." Tạ Duẩn Du nhẹ nhàng băng quơ nói.

"Thật không?" Văn Tín Chương nhẹ nhàng thở ra. Thích nàng ta vì nàng ta là thê tử của hắn? Như vậy khi hôn phách nữ nhi trở về, Tạ Duẩn Du cũng sẽ thích nàng như vậy.

"Hơn nữa tính tình của nàng so với tính tình của nữ nhân bình thường không giống nhau, làm người ta không thể không thương thức." Đường như nghĩ tới điều gì Tạ Duẩn Du cười bồi thêm một câu, Văn Tín Chương lại đề phòng lo lắng đứng lên.

Từ trước đến nay Tạ Duẩn Du luôn giữ khoảng cách với nữ nhân, nội dung nói chuyện luôn không đầu vào đầu, nhưng cùng nói chuyện với Trâu Tranh, cho dù chỉ là việc nhỏ cũng có thể nói đến thú vị thoải mái. Hắn phát hiện, Trâu Tranh thường nhìn hắn ngẩn người, mỗi khi hắn phát hiện ánh mắt vụng trộm của nàng thì mặt nàng ửng đỏ, ra vẻ vô tình ra khỏi tầm nhìn, sau đó thì là vẻ mặt tự nhiên không sao cả cùng hắn nói chuyện.

Bí mật nàng che dấu làm hắn tò mò, thật kỳ lạ, rốt cuộc nàng là ai? Nàng từ đâu đến? Trâu Tranh là tên của nàng sao?

Vừa rồi bước vào khi nghe nàng nói muốn rời đi, nói là nàng không thềm làm thiếu phu nhân trấn Song Long thì một trận tức giận khó hiểu đột nhiên tràn vào lồng ngực hắn, vì thế, hắn cố ý nắm tay nàng trước mặt phu thê Văn gia, còn nhắc đến chuyện sinh con dưỡng cái. Thấy biểu tình ngạc nhiên, từng quăn của cô, hắn mới cảm thấy khoái cảm trả thù vì nàng dám nói năng lỗ mãng.

"Con thích tính cách của nàng? Đây....Duẩn Du, ta nghĩ ta nên nói sự thật với con mọi đúng..." Văn Tín Chương do dự nhìn hắn, cân nhắc xem có bao nhiêu chuyện cần nói.

"Sự thật?"

"Kỳ thực chuyện Tĩnh An sau khi hôn mê tỉnh lại trở nên có chút dị thường, nàng... Có lúc nhu thuận giống trước đây, có lúc đột nhiên trở nên lớn mật....Hoàng đại sư nói bởi vì nàng bị bệnh thời gian dài, nên có khát vọng muốn mình có thể trở nên kiên cường hơn, sinh ra ảo giác....Nhưng mà, cũng không lâu đâu, qua một thời gian nàng sẽ khôi phục sự dịu dàng, nhu thuận vốn có...." Ông đem Trâu Tranh làm thành tính cách thứ hai của Văn Tĩnh An, để sau này khi Tĩnh An trở về, Tạ Duẩn Du sẽ không nghi ngờ với việc tính cách hai người biến đổi.

Tạ Duẩn Du lộ ra biểu tình kinh ngạc, khẽ nhủ mảy mò: "Ý của nhạc phụ là Tĩnh An còn đang bị bệnh, nhưng bệnh không ở thân thể, mà là rối loạn thần trí?"

"Không, không phải ý này! Chính là nàng có một tính cách khác, chờ thân thể nàng tốt lên, loại tính cách ảo tưởng này sẽ biến mất...." Văn Tín Chương không muốn hắn nghĩ Tĩnh An bị điên, nếu biến khéo thành vụng, chờ tới lúc đó sẽ là một tờ hưu thư.

Ý cười bên miệng Tạ Duẩn Du phai nhạt, chỉ nhẹ nhàng nói: "Không sao cả, mặc kệ tính cách nàng như thế nào, nàng cũng là thê tử của con."

Văn Tín Chương nghe vậy thì mở miệng cười, nữ nhi của hắn sớm muộn gì cũng là thiếu phu nhân trấn Song Long.

Tay Trâu Tranh chống cằm, nhìn ngắm ánh nến chiếu sáng, chiếu vào bóng dáng trên tường.

Ban ngày phu thê Văn gia tới chơi, những chuyện lúc sáng lay tỉnh cô vì muốn ở bên cạnh Tạ Duẩn Du mà làm đà điều trốn tránh không muốn đối mặt với sự thật.

Nàng đứng dậy cầm lấy tủ đựng của hồi môn là gương Song Long bạch ngọc, nhìn gương mặt trước gương, nghĩ đến thời đại của mình, người nhà, bạn bè và các thiết bị hiện đại làm cho nàng muốn khóc. Ngược lại, nơi này ngoại trừ Tạ Duẩn Du, thật sự cô không có gì hay để lưu luyến. Không ngờ trọng lượng của một người có thể vượt xa mọi suy nghĩ và tình yêu của nàng, có thể nói gì đây? Có "chồng" quên cha mẹ, hay là có tình yêu quên tình thân?

Trâu Tranh thở dài một tiếng. Bám vào khối thân thể này cũng đủ làm người ta khổ sở, người đã không có dung mạo xinh đẹp đến mê hoặc Tạ Duẩn Du, cũng không có dáng người thướt tha mềm mại có thể quyến rũ hắn, mà chỉ có một cơ thể gầy yếu rách nát này.

Văn Tĩnh An đáng thương, mình cũng đáng thương.

Đột nhiên tiếng đập cửa nhẹ nhàng lay nàng từ trong trầm tư tỉnh lại, Trâu Tranh miễn cưỡng mở miệng, "Vào đi."

Nha đầu Bình Nhi hầu hạ nàng bùng khay vào phòng, lo lắng hỏi: "Thiếu phu nhân, bữa tối hôm nay người ăn không nhiều lắm, là không thoải mái sao?"

Trâu Tranh lắc đầu nói: "Ta rất khỏe, chỉ không có khẩu vị thôi."

"Thiếu gia sợ người không có khẩu vị, cho nên phân phó nhà bếp nấu gà nhân sâm cho thiếu phu nhân bổ thân." Bình Nhi đặt khay lên bàn, lấy chén canh ra, mùi lập tức bay ra bốn phía

"Thiếu gia phân phó?" Trâu Tranh nhìn chằm chằm chén canh hỏi: "Đúng vậy ạ! Thiếu gia rất quan tâm đến thân mình thiếu phu nhân đó" Bình Nhi vội cười nói.

Hóa ra hẳn quan tâm tới cảm xúc của mình, nhưng... Tất cả dịu dàng đơn giản là vì nàng là thê tử của hắn, mà không phải vì "Trâu Tranh" nàng.

Cho dù là người phụ nữ ngay thẳng, hòa phóng, vì tình cảm cũng sẽ tính toán chỉ li.

"Thiếu phu nhân, thừa dịp canh còn nóng uống đi!" Bình Nhi thúc giục, đến khi Trâu Tranh cầm lấy muống uống canh mới cười nói "Thiếu gia nói thời tiết càng lúc càng lạnh, sợ thiếu phu nhân uống thuốc cả ngày không thêm ăn, cho nên đặc biệt dặn đại phu mở được thiện bồi bổ thân thể thiếu phu nhân đó!"

"Hắn..." tay Trâu Tranh dừng một chút, muốn nói lại thôi.

"Thiếu gia đối với thiếu phu nhân là yêu thương thật sự, cũng khó trách tới bây giờ các cô nương còn không hết hy vọng."

"Còn chưa bỏ ý định gì?" Trâu Tranh ngẩng đầu nhìn nàng.

"Hả!" Bình Nhi thấy mình lỡ lời, vội sửa lời nói: "Không có gì, không có gì."

"Bình Nhi, có chuyện thì nói, ta sẽ không tức giận." Trâu Tranh cười nhìn nàng ta hoảng hốt.

"Là...Sau khi thiếu phu nhân vào cửa, vẫn có không ít bà mối tới làm mai, nói cô nương này nguyên làm thiếp, hầu hạ thiếu gia và thiếu phu nhân." Bình Nhi suy nghĩ chốc lát, vẫn nói.

"Nguyên ý làm thiếp?" Hừ! Nàng còn nghĩ phụ nữ thế kỷ hai mốt chủ động, hóa ra nữ tử cổ đại cũng không thua kém bao nhiêu, ngay cả làm thiếp đều cam tâm tình nguyện.

"Thiếu phu nhân, người đừng hiểu lầm, thiếu gia từ chối hết, nói là không có ý định cưới thiếp."

Trâu Tranh biết nhân duyên của Tạ Duẩn Du tốt, tự nhiên không thoải mái, nhưng bất luận thời đại này cho phép nam nhân tam thê tứ thiếp, cho dù không phải, chính nàng cũng không có tư cách hỏi đến tình cảm của hắn.

Vừa nghĩ như vậy, con hờn dỗi trong ngực cũng tan biến. Nàng cười nói: "Muốn lấy bao nhiêu nữ nhân là chuyện của thiếu gia, ta không có tư cách hỏi đến."

"Làm sao không có tư cách? Người là thiếu phu nhân có mai mối do chính thiếu gia cưới về." Bình Nhi giương mắt to khó hiểu nói.

Trâu Tranh nhếch môi cười, "Có lẽ ta sẽ không ở lại đây lâu, tất nhiên thiếu gia có thể cưới người khác."

"Bình Nhi cả kinh, vội hỏi: "Thiếu phu nhân, thân thể của người sẽ không sao, nhất định có thể sống lâu trăm tuổi."

Trâu Tranh biết nàng hiểu lầm ý mình, chỉ lắc đầu cười nói: "Người không hiểu đâu."

Tạ Duẩn Du đứng ngoài cửa nghe Trâu Tranh trả lời thì bất giác nhú mày. Hắn không ngừng nghe được "Thê tử" của hắn tỏ vẻ không muốn ở đây, hoặc không lâu nữa sẽ rời đi.

Bí ẩn trên người nàng càng ngày càng hấp dẫn lực chú ý của hắn. Ban ngày nhạc phụ nói đến từ tính cách thứ hai, hắn vẫn bán tín bán nghi, nhất định hắn sẽ tìm ra đáp án.

"Thiếu gia!" Bình Nhi thấy hắn vào phòng thì kêu lên.

Trâu Tranh nghe được hai chữ "Thiếu gia", tay cầm muống run lên, rơi vào chén, nước canh bắn tung tóe lên xiêm áo của nàng.

"Ai nha!" Bình Nhi vội lấy khăn tay lau nước canh trước ngực cô.

"Bình Nhi, không sao." Trâu Tranh trấn an nàng.

"Bình Nhi, đi nấu chút nước ấm cho thiếu phu nhân rửa tay." Tạ Duẩn Du đến gần, lấy khăn trong tay Bình Nhi, phân phó.

"Dạ" Bình Nhi cúi chào, vội vàng cáo lui.

Tạ Duẩn Du thay Bình Nhi, nhẹ nhàng giúp nàng lau.

Một đôi tay nam nhân để trước ngực nàng cách một lớp quần áo đụng chạm, Trâu Tranh không được tự nhiên dè tay hắn lại, cổ cười nói "Không cần

lau, chờ y phục đến rồi ta thay."

Tạ Duẩn Du nhếch môi cười nhìn biểu tình bất an, lúng túng của nàng, ngừng tay.

"Ban ngày nhạc phụ nói cho ta biết một việc, nhưng ta có chút nghi hoặc, cho nên muốn hỏi nàng." Hấn ngồi xuống đối diện nàng cười nói.

Trâu Tranh hồ nghi nhìn hấn: "Ông....Cha nói gì?"

"Nàng không phải Văn Tĩnh An." Hấn mỉm môi, nhìn thẳng nàng nói.

Trâu Tranh chấn động một chút, không tin nói: "Không thể nào, ông ấy sẽ không nói vậy."

Nàng biết văn gia rất xem trọng chuyện hôn sự này, Văn Tín Chương không thể tiết lộ sự thật.

"Ông ấy thật sự nói nàng không phải nữ nhi ông ấy." Tạ Duẩn Du ngừng trong chốc lát, mới thử hỏi: "Sự thực nàng là Trâu Tranh?"

Trâu Tranh bối rối đứng dậy, trừng mắt hấn khế gọi: "Ngươi....Thật sự biết?"

Nàng trả lời như vậy chứng tỏ phán đoán của Tạ Duẩn Du là đúng, quả nhiên nàng không phải Văn Tĩnh An.

"Ta đoán đúng, quả nhiên nàng không phải Văn Tĩnh An."

"Ngươi...." Trâu Tranh lặng đi một chút, lập tức tỉnh ngộ: "Hả! Ngươi nói Văn lão gia nói cho ngươi biết ta không phải Văn Tĩnh An, là tự ta sao? Hấn nói gì làm ngươi nghi ngờ?"

"Hấn nói sau khi nàng hôn mê tỉnh dậy, tính cách thay đổi thất thường, thành hai loại tính cách, cho nên sau này Văn Tĩnh An ôn thuận, mềm mại xuất hiện thì muốn ta không nên lấy làm lạ." Tạ Duẩn Du nhếch môi cười nhạt.

Trâu Tranh tự mình buồn bực, sớm nên nghĩ đến, Văn Tín Chương không có khả năng nói ra sự thật, thế nào còn có thể bị hấn dọa dỗ lừa gạt mà tự lừa dối?

Ta nghĩ ta có quyền biết chân tướng mọi việc?" Hấn hữu lễ cười nói, đáy mắt lại tràn đầy ý trào phúng.

Trâu Tranh cắn môi, vừa nhú mảy, quyết định không màng đến.

"Được, nhưng ta nhắc ngươi trước, chuyện phát sinh trên người ta có chút huyền bí!"

"Xin lắng tai nghe."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

"Ta là Trâu Tranh, cũng là Văn Tĩnh An."

Tạ Duẩn Du không nói được lời nào nhìn nàng.

Trâu Tranh ngồi xuống lần nữa, tận lực giải thích rõ ràng việc linh hồn mình từ thế kỷ hai mốt xuyên qua triều Tống, nhập vào thân thể Văn Tĩnh An, lại nói rõ chuyện phu thê Văn gia vì giữ lại hiền tế tốt là hấn, mà cưỡng ép nàng thay Văn Tĩnh An gả đi.

Đang lúc tự thuật, Trâu Tranh cẩn thận quan sát nét mặt của Tạ Duẩn Du, chỉ thấy hấn như đeo mặt nạ, ngoại trừ bên ngoài cười như không cười, cảm xúc cũng không dao động gì.

Nam nhân này, thật là sâu không lường được.

Chờ sau khi nàng giải thích xong, Tạ Duẩn Du mới rũ mắt xuống, mở mắt ra, trong nháy mắt, hấn nhếch miệng cười nói: "Để ta sắp xếp lại những chuyện ta vừa nghe một chút. Nàng nói nàng bây giờ là thân thể Văn Tĩnh An, mà linh hồn là Trâu Tranh, người đến từ thời đại....mấy trăm năm sau."

"Phải" Trâu Tranh gật đầu nói: "Ngươi tin không?"

"Loại chuyện này thật không thể tưởng tượng, nhưng cũng không phải không có khả năng. Cho nên...."

"Cho nên người tin ta?"

Hắn không trả lời, chỉ cho nàng một cái mỉm cười ôn hòa, hỏi lại: "Nàng nói Hoàng đại sư có cách làm cho linh hồn nàng và Văn Tĩnh An đổi lại, nàng tin lời ông ta nói?"

"Lúc đầu không tin, nhưng khi ông ta dán lá tử phù lên tay ta, ta đau giống như bị lửa đốt, còn có thể không tin sao?" Vừa nghĩ đến uy lực của lá tử phù, nàng nhin không được rùng mình.

"Mùa xuân sang năm? Hoàn hảo, còn đủ thời gian." Tạ Duẩn Du nhếch miệng cười khê.

"Còn đủ thời gian là ý gì?" Trâu Tranh cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn hiện lên biểu tình quỷ dị.

"Nàng hy vọng ở đây chờ quay lại thế giới của nàng?" Hắn mỉm cười nói.

"Phải."

"Chúng ta bàn điều kiện, chỉ cần nàng thực hiện yêu cầu của ta, ta sẽ không vạch trần thân phận của nàng, cho nàng ở trấn Song Long chờ tới mùa xuân, thậm chí phá hủy lá tử phù giúp nàng, miễn cho lão kiều ngạo kia uy hiếp."

"Người nói điều kiện trước đi." Nàng không vội đáp ứng, trước hết nghe hắn nói điều kiện ra.

"Cha ta không vừa lòng với chuyện hôn sự với Văn gia, hơn nữa vừa ý con dâu tự ý dẫn người về, ta hy vọng nàng có thể làm cho ông ấy buông tha việc đưa nữ nhân đó cho ta." Hắn bình thản nói.

"Người có thể nghe mệnh lệnh hắn cưới Văn Tĩnh An, còn sợ ông ấy cứng rắn đưa nữ nhân cho người sao? Người chỉ cần cự tuyệt là được thôi mà?"

"Cưới Văn Tĩnh An là lúc trước vong mẫu định hôn sự, ta cưới nàng, nhiều lắm phụ thân chỉ tức giận, nhưng nữ nhân này...."

"Ta biết rồi, người không muốn làm trái ý phụ thân, lại muốn ta làm lá chắn, đuổi nữ nhân đó ra xa người?" Nàng nhún mày nói.

Tạ Duẩn Du rất vừa lòng với phản ứng của nàng, cười nói: "Thế nào? Đồng ý không?"

"Nếu người cưới là Văn Tĩnh An vẫn nhược, người không cần nàng đổi đầu phụ thân người sao?" Nàng tò mò hỏi.

"Không cần nàng đổi đầu, chỉ cần nàng bệnh tật triền miên cũng đủ cho phụ thân ta buồn bực." Hắn nhếch môi nói.

Trâu Tranh nhún mày nhìn theo hắn nói: "Đường như tình cảm của người và phụ thân không tốt lắm, đúng không?"

"Trên đời này quan điểm hôn nhân giữa cha mẹ và con cái có chút đối lập, hai người chúng ta như trống đánh xuôi, kèn thổi ngược." Tạ Duẩn Du khẽ cười, nhẹ nhàng băng quơ trả lời.

"Người không lo lắng ta giữa chừng làm hư, đến lúc đó Văn Tĩnh An có ổn không?"

"Nếu cho nữ nhân đó vào cửa, chỉ sợ nàng lại càng không ổn." Hắn cười một cách thờ ơ.

"Người... Còn chưa gặp qua vị con dâu cha người vừa ý, vạn nhất người vừa ý nàng, ta ở giữa quấy nhiễu,

có tính ta có số làm người xấu không?"

Vạn nhất Tạ Duẩn Du thật sự vừa ý nữ nhân đó, nàng không biết nàng còn có thể diễn trò nữa hay không. Đổi lại, nhất định nàng sẽ khi dễ nữ nhân đó. Ai dạy qua cho nàng cách yêu cầu? Nữ nhân ghen tị, là chuyện thường tình.

"Ta sẽ không thích nữ nhân ông ta vừa ý." Hắn bình thản trả lời.

"Thật sự? Có thể làm cho phụ thân người vừa ý, chọn làm con dâu, thật là có chỗ hơn người, người có muốn tìm hiểu rõ trước rồi nói sau hay không?"

Tuy nói sẽ ghen tị, nhưng công bằng cũng là một trong tích cách của nàng, chung quy nữ nhân chưa chuẩn bị tốt mà lên sân lập tức xuống đài đi!

"Lúc trước nàng vẫn luôn công kích quan niệm nam nhân ba vợ bốn nàng hầu, thế nào mà lúc này lại lo lắng khuyên ta đây?"

"Bởi vì, người không thích Văn Tĩnh An, cũng không thích ta." Trâu Tranh bị lời của mình đâm bị thương, vẫn là cắn răng thành thật nói.

Tạ Duẩn Du trầm mặc nửa ngày, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm phía trước, bình thản nói: "Bởi vì trong lòng cha ta có người khác, cho nên mẫu thân ta chịu khổ cả đời, hẳn cho mẫu thân ta là đao phủ phá hư chuyện hắn và nữ nhân hắn yêu, đối với mẫu thân ta luôn lạnh nhạt mà buông lời trách cứ, khổ như thế, ta sẽ không để thê tử của ta chịu như vậy, ta sẽ không có người khác ngoài thê tử mình."

Nói đơn giản mấy câu, Trâu Tranh có thể cảm nhận được hắn đau khổ khi thấy mẫu thân mình chịu khổ.

"Nếu người vĩnh viễn không thể yêu thế tử mình? Nếu có một ngày người gặp được nữ nhân làm người động tâm? Tình yêu là thứ mà lý trí có thể không chế được." Nàng lắc đầu phản bác.

"Phu thế không nói yêu đương, là nói chuyện, cái gọi là tình cảm phu thế, tình thân. Nữ nhân khác không thể gieo lên người ta bất cứ tia cảm tình nào, bởi vì ta là người vô tình." Mắt hắn vô tình, bình thản nhếch môi nói.

Biểu hiện ôn hòa là giả dối, hắn là người vô tình.

Cổ họng Trâu Tranh căng thẳng, vì đau lòng khi hắn nói xong "hắn vô tình". "Người hận phụ thân người." Không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định.

Tạ Duẩn Du nhếch môi cười lạnh. "Phải, ta hận ông ta."

"Thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân! Không hay rồi!" Âm thanh la to từ xa vang lên, thẳng đến phòng Trâu Tranh.

Trâu Tranh vừa làm xong động tác vận người, thấy vẻ mặt kinh hoàng của Bình Nhi hỏi: "Chuyện gì mà hoảng loạn như vậy?"

"Là....Tiểu Như chết rồi!" Bình Nhi suy nghĩ nói.

"Chết rồi? Chết như thế nào?" Trâu Tranh nghe được có người chết, nhiệt huyết làm hình ảnh ngày xưa lại sôi trào.

"Chết chìm" Bình Nhi nhớ tới tỷ muội, nhện không được rơi lệ. "Tiểu Như là một cô nương tốt, không ngờ nàng lại...."

"Bảo cảnh sát chưa?" Trâu Tranh lập tức tiến về phía bên hồ, vừa đi vừa hỏi.

"Sao ạ?"

"Ý ta là báo....Báo quan chưa?"

"Tổng quản đã sai người thông báo với quan phủ."

"Thiếu phu nhân đến." Một đám người vây quanh bên hồ, thấy Trâu Tranh vội vàng tránh ra.

Trâu Tranh chưa kịp tới gần, tổng quản vội tiến lên ngăn cô lại, "Thiếu phu nhân, Tiểu Như chết rất khó coi người không nên nhìn...."

"Sợ cái gì? Thi thể ta đã thấy không trăm thì cũng mười cái." Nàng là hình ảnh phụ trách vụ án hình sự, án phân thân, chết cháy, đã sớm nhìn! Chi là tử thi chết chìm, không là gì cả.

Tổng quản bị nàng đẩy ra, khó hiểu nhìn nàng, cũng không ngăn lại. Trâu Tranh ngồi xổm bên thi thể, cẩn thận kiểm tra.

Trên trán Tiểu Như có động máu, bên cổ có lấm tấm hai vết nhỏ màu đỏ. Nàng xốc hai tay áo Tiểu Như lên, bên trong móng tay có chút bùn, chân không mang giày.

Nàng trầm tư trong chốc lát, lấy tay chuyển đầu Tiểu Như qua một bên sờ vào. Gáy Tiểu Như bị sưng.

"Thiếu phu nhân, từ trước đến nay con đường này rất trơn, Tiểu Như trượt chân xuống hồ chết đuối." Tổng quản ở một bên đoán nói.

"Nàng không phải chết đuối, bị người giết chết sau đó bị quăng vào hồ, có ý dụng nên biểu hiện nàng bị chết đuối." Trâu Tranh lắc đầu nói.

"Bị giết?" Người vây xem nghe vậy ồ lên. "Làm sao có thể?"

"Thi thể bị giết rồi ném xuống hồ và thi thể chết chìm không giống nhau, người chết chìm bị uống một lượng lớn nước trong bụng, cho nên bụng phình to, nhưng thi thể chết trước sau đó bị ném vào hồ, bụng sẽ không phình to. Ta nghĩ nguyên nhân dẫn đến cái chết là vết thương ở gáy." Nàng giải thích đơn giản, mọi người nghe xong ngạc nhiên khâm phục.

"Thiếu phu nhân, người thật lợi hại! Làm sao người biết được việc này?" Bình Nhi sùng bái nhìn bề ngoài gầy yếu của chủ tử.

"Trước kia đã học qua....Ý ta là trong sách thuốc có ghi." Mắt Trâu Tranh đảo qua lại.

"Nhưng mà....Là ai giết Tiểu Như? Tại sao muốn giết nàng? Nàng là cô nương đơn thuần như vậy...." Lại có người thờ dài.

Đơn thuần? Nàng liếc mắt cũng có thể thấy. Dầu hôn bên gáy Tiểu Như, chắc đã lưu lại một hai ngày rồi. Nếu không phải đang ở bên ngoài, nàng còn muốn nhìn một chút trên người Tiểu Như có dấu hôn hay không.

Hung thủ gây án không ngoài chuyện tình cảm, báo thù, cướp của, cưỡng gian rồi giết, quần áo Tiểu Như chỉnh tề không giống bị người ta cưỡng bức, cho nên loại bỏ thứ nhất và thứ tư, chính là cái thứ ba.

"Tiểu Như là người thế nào? Nàng có gây thù với ai không?"

"Gây thù? Làm sao có thể? Từ trước đến nay chỉ có nàng chịu thiệt, chưa bao giờ thấy nàng khi dễ ai, cô nương tốt như vậy, sao mà gây thù với ai được?" Vài nha đầu trầm miệng một lời.

"Quan hệ tiền bạc thì sao? Nàng có cho ai vay tiền hay có vay tiền của ai không?" trâu Tranh lại hỏi.

"Chuyện này....Không nghe nàng nói." Vài nha đầu lắc đầu nói.

"Từ trước đến nay tiền lương của Tiểu Như luôn gửi trong tiền trang thu lợi tức, mỗi ba tháng gửi về nhà. Không có dùng cho chuyện gì hết." Tổng quản là người quản lý tiền lương của các nha đầu, cho nên rất rõ tình trạng tiền tài bọn họ.

"Như vậy, không phải vì tiền, cũng không gây thù với ai, khả năng cuối cùng chính là----"

"Giết vì tư tình." Tạ Duẩn Du nói tiếp phán đoán của nàng.

Trâu Tranh sững sờ trong chốc lát, nghiêng đầu nhìn hắn không biết đến từ lúc nào. "Người cũng nghĩ vậy?"

"Trừ bỏ ân oán giang hồ bên ngoài, nguyên nhân gây án của người bình thường không nhiều lắm, tình trạng tiền tài của nàng ta và tính cách đều không vấn đề gì, bây giờ trừ bỏ tình cảm bên ngoài, đương nhiên không có nguyên nhân gì khác." Hắn và Trâu Tranh, cùng ngồi xổm xuống kiểm tra thi thể Tiểu Như.

"Ta cũng nghĩ vậy." Nàng gật đầu. "Đúng rồi, thế nào mà quan phủ còn chưa phái người đến? Tổng quản người đi hỏi thúc đi."

"Dạ!"

"Không cần, bọn họ đến rồi." Tạ Duẩn Du đứng dậy, đạm mạc nói.

Hắn vừa dứt lời, đã thấy người xuất hiện, vài tên nha dịch vội chạy đến.

Người dẫn đầu vội chấp tay vấn an Tạ Duẩn Du "Lâm mỗ bái kiến Tả thiếu gia."

"Lâm bộ đầu không cần đa lễ, chuyện án mạng phiền toái này mong Lâm bộ đầu tốn nhiều tâm tư." Sắc mặt Tạ Duẩn Du ngưng trọng trả lời.

"Tả thiếu gia yên tâm, đây là chức trách của ta, chúng ta nhất định điều tra rõ vụ án, cho người nhà bị hại một công đạo."

"Chúng ta không quấy rầy Lâm bộ đầu làm việc. Toàn bộ mọi người lui xuống hết đi."

Tạ Duẩn Du cho lui những người xem náo nhiệt, chốc lát sau, hiện trường chỉ còn bộ khoái, nha dịch và Tạ Duẩn Du, Trâu Tranh.

Bọn bộ khoái lấy vải bố bao thi thể Tiểu Như lại, khiêng lên kháng đem về nha môn cho ngọc tác khám nghiệm tử thi.

Đang lúc bọn bộ khoái làm việc, Lâm bộ đầu tò mò đánh giá Trâu Tranh, thử hỏi: "Vị này là người của tả thiếu gia sao?"

Trâu Tranh nao nao, liếc qua Tạ Duẩn Du, chỉ thấy hắn thân nhiên cười nói: "Đúng vậy, là thê tử của ta."

"Lâm mỗ bái kiến thiếu phu nhân."

"Chào Lâm bộ đầu." Trâu Tranh theo thói quen vươn tay, thấy Lâm bộ đầu nhìn chằm chằm tay cô, vẻ mặt khó hiểu, mới ngượng ngùng thu tay về, sửa thành gập đầu chào. "Trán và gáy Tiểu Như có vết thương, bụng không phình to, chứng tỏ không có nước, ta nghi ngờ nàng chết trước khi khi rơi xuống nước. Đúng rồi! Tay nàng có dính bùn, có lẽ đã từng bám trên đất, cho nên lưu lại bùn đất." Trâu Tranh nói những gì mình quan sát được, hy vọng có thể giúp Lâm bộ đầu điều tra vụ án.

Lâm bộ đầu kinh ngạc nhìn Trâu Tranh, "Không ngờ thiếu phu nhân không sợ tử thi, quan sát tỉ mỉ như vậy!"

Trâu Tranh ngậy người trong chốc lát, vội chỉ vào Tạ Duẩn Du, "Không, ta sợ thiếu chút nữa muốn ngất đi, là hấn nói ta biết."

Tạ Duẩn Du âm thầm cười, cầm tay nàng chỉ vào mình nói: "Lá gan nàng tuy nhỏ, nhưng lực phân tích rất tốt, đối với loại chuyện này cũng có hứng thú."

Lâm bộ đầu khó tin nhìn nàng, một thiên kim tiểu thư bề ngoài nũng nịu, làm sao có thể hứng thú với loại chuyện này?

"Phu quân hay nói đùa, lâm bộ đầu đừng nên tin." Trâu Tranh dùng sức nắm lại tay hấn, lộ ra một chút tươi cười vô tội.

Cho dù nàng có bệnh nghề nghiệp, nhưng bây giờ thân phận bây giờ của nàng là thiên kim tiểu thư, nếu có hứng thú với vụ án giết người, không bao lâu tin tức sẽ truyền đi, phu thê văn gia lại tới cửa nhắc nàng thân là "Văn Tĩnh An" nên có cá tính và chú ý mọi chuyện, nàng nhìn họ đã không vui, cho nên có thể ít gây chuyện thì ít đi gây chuyện.

Lâm bộ đầu nhìn hai người trước mắt ở bên ngoài làm hành động thân mật không e dè, ngược lại có chút không được tự nhiên.

"Tạ thiếu gia và thiếu phu nhân thật tình thâm."

Đột nhiên hai má Trâu Tranh đỏ lên, cố gắng rút tay về, nói sang chuyện khác: "Lâm bộ đầu, bắt kệp phát hiện ra chuyện gì, xin cho chúng ta biết."

"Đương nhiên rồi. Tạ thiếu gia, thiếu phu nhân, chúng ta cáo từ trước." Lâm bộ đầu chấp tay với hai người, cùng bộ khoái nâng thi thể Tiểu Như rời đi.

Bộ khoái vừa đi, lập tức Trâu Tranh trừng mắt với Tạ Duẫn Du nói: "Người nói vậy với Lâm bộ đầu, nếu truyền ra ngoài, phu thê Văn gia đến cửa tìm ta thì sao?"

Hắn mỉm cười, lay tay nói: "Xin lỗi, là ta sơ sót. Nhưng mà, nàng có kinh nghiệm như vậy, chẳng lẽ không muốn tham gia điều tra?"

"Lấy danh nghĩa Văn Tinh An tham gia điều tra sao?" Nàng nhún vai nói.

"Vậy nàng muốn chờ kết quả điều tra của bộ đầu sao?"

"Ai nói, không thể tự ra mặt điều tra, thì ta sẽ điều tra ngầm." Nàng nhún mày cười. "Hơn nữa, ta có cảm giác, nếu là giết người, vậy thì hung thủ, nhất định là người trong trấn." (Trấn này không phải là một thị trấn mà một khu nhà của Tạ Duẫn Du giống như một khu điền trang hay sơn trang đó, rất rộng)

"Tất nhiên, nếu không nàng ta sẽ không chết ở trong hồ." Tạ Duẫn Du cười nhạt nói.

"Đúng vậy, trấn Song Long tuy lớn, nhưng đối với việc ra vào của người ngoài được quản lý rất nghiêm ngặt, người bình thường muốn vào cũng không đơn giản, cho dù không phải người trong trấn, cũng nhất định có thể tự do ra vào mà không bị mọi người nghi ngờ, mới quen thuộc mọi nơi trong này." Trâu Tranh thích nói chuyện với người thông minh.

"Chính vì vậy, nàng chỉ cần tập trung điều tra vào các nam nhân trong trấn cũng như tất cả nam nhân thường ra vào trấn."

"Đúng vậy! So với mò kim đáy biển thì đơn giản hơn. Người không biết đâu, thời của chúng ta, so với tình huống bây giờ còn phức tạp hơn nhiều, có khi phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể tìm được hung thủ, hơn nữa, vì coi trọng chứng cứ, vụ án mạng thường trở thành án chưa giải quyết, nhiều năm chưa giải quyết được." Nàng thờ dãi.

Tạ Duẫn Du khẽ nhún mày, không nói lại. Đối với việc nàng nói đến từ tương lai, trong lòng hắn vẫn còn nghi ngờ.

"Ta biết người hoài nghi lai lịch của ta, đúng không?"

"Mặc kệ ta có hoài nghi không, nhưng chuyện ta đã đáp ứng nàng tuyệt đối không đổi, chỉ cần nàng---"

"Ta biết rồi, chỉ cần làm tốt chuyện của người, ta có thể ở lại đây, chờ tới mùa xuân rồi đổi hôn." Cô cắt ngang lời hắn định nói tiếp.

"Đúng vậy. Hơn nữa thời gian người lên sân khấu đã đến rồi." Trong mắt Tạ Duẫn Du hiện lên tia sáng xem kịch vui.

Thật tò mò! Tình cảnh Trâu Tranh gặp phụ thân sẽ thế nào đây? Có thể sẽ thấy được sắc mặt tức giận của phụ thân, mà ông ta muốn treo cao, bám vào nữ nhân giàu có sẽ thế nào đây? Quan trọng nhất là, nữ nhân bề ngoài mảnh mai, nhưng nội tâm kiên cường sẽ đối mặt với phụ thân hà khắc gây khó dễ như thế nào đây?

Hắn thật sự chờ mong thời khắc đó đến.

"Phụ thân của người sẽ về đây sao?"

"Trên thư nói đầu tháng sau sẽ tới trấn Song Long."

"Rốt cuộc là ngày mấy đầu tháng sau? Không có ngày chính xác để ta còn chuẩn bị tâm lý sao?" Nàng nhún mày bắt đầu hỏi.

Đầu tháng? Cách nói không rõ ràng như vậy, thật là không khoa học. Chẳng lẽ bắt cô khấn trương từ đầu đến ngày năm ngày mười sao? Cái loại dầy vò này đối với tim nàng mà nói, giống như một gánh nặng!

Đối với kháng nghị của nàng, hắn chỉ có thể thấy có lỗi cười nói: "Ngại quá, người đi đường xa khó tránh khỏi sẽ có chút chuyện phát sinh ngoài ý muốn, không ai xác định được bao lâu bọn họ sẽ trở về."

"Quên đi! Ta cũng không thể quá nghiêm khắc, nhưng mà....Nhìn về mặt bất mãn của người khi hắn trở về, người thật muốn biến trấn Song Long thành chiến trường, suốt ngày tràn ngập khói lửa?"

Hiếm thấy có nam nhân nào vui với việc khơi mào chiến tranh trong nhà, nam nhân này thật khác lạ. Bề ngoài tao nhã vô hại, bên trong lại thấp phần hiếu chiến. Nhưng hắn như vậy, vẫn làm nàng động tâm không thôi. Haiz! Ai bảo nàng nhất thời không kiềm được, bị vẻ ngoài của hắn hấp dẫn chứ!

"Làm sao có thể? Đơn giản là ta cao hứng khi gia phụ về nhà thôi." Hắn nói dối đến mặt không đổi sắc, nhưng Trâu Tranh có điện mới tin lời hắn nói là thật.

Hắn hận cha mình, cao hứng khi gặp người mình hận thì thật kỳ quái, hơn nữa ông ta còn tặng kèm cho hắn một nữ nhân làm tân nương nữa chứ.

"Trước mặt ta ngươi không cần giả vờ vậy, ta biết cảm giác của ngươi với lệnh tôn. Tuy ta không thể nói lời an ủi gì, nhưng ít nhất ngươi có thể biểu đạt thẳng thắn cảm thụ của ngươi với ta." Đôi mắt đen bóng của nàng hiện lên vẻ hiểu biết và khoan dung.

Tạ Duẫn Du nhìn chăm chăm nàng một lúc, có chút ưu buồn.

"Nàng.....Không trách việc ta hận phụ thân mình sao?"

"Có gì đáng trách? Tuy người xưa thường nói 'Cha mẹ là cả thiên hạ', nhưng thực tế, không có nhiều cha mẹ tốt như vậy, nếu không làm sao có nhiều đứa trẻ bị ngược đãi như vậy chứ, cha mẹ qua đời con cái bị mồ côi? Cha mẹ và con cái có huyết thống ràng buộc, nhưng không bảo đảm cha mẹ sẽ yêu thương con cái, con cái cũng yêu cha mẹ." Trâu Tranh không cho là đúng lúc đâu.

Cách nói của Trâu Tranh làm Tạ Duẫn Du rung động, hắn chưa bao giờ nghe qua loại luận điệu như thế, thế nhân nói cha mẹ lớn hơn trời, nhưng mà.....Hận phụ thân của mình thì làm sao cho phải đây? Đồng thời chỉ vì hận phụ thân mình, mà hắn cũng hận chính mình, vì hận ý, hắn trở thành người vô tình.

Nhưng hôm nay nàng lại nói cho hắn biết, cho dù trời sinh tình thân, cũng sẽ có cha mẹ không tốt, giống vậy, cũng sẽ có con cái không yêu cha mẹ. Một câu của nàng làm khúc mắc nhiều năm phút chốc tiêu tan.

"Có đôi khi, suy nghĩ của nàng....Làm ta cảm thấy nhẹ nhõm." Hắn lộ ra tươi cười chân thật, ánh mắt tăng thêm phần dịu dàng.

"Dù sao trải qua mấy trăm năm phát triển, ý nghĩ, quan niệm của ta tiến bộ hơn thôi!" Nghe hắn hàm súc biểu đạt ý của mình, hai má Trâu Tranh hiện lên sắc hồng, cảm giác quái quái dị lan khắp toàn thân, làm nàng nhận không được đôi đề tài khác. "Đúng rồi, ngươi có thể tìm trợ thủ giúp ta được không?"

"Trợ thủ?" Tạ Duẫn Du áp chế cơn sóng lay động trong lòng, cười khề nhìn nàng.

"Đúng vậy! Ta hiện tại trời gà không chặt, vạn nhất khi tìm hiểu tin tức chọc trúng hung thủ, một đám lửa lớn biến ta thành một thi thể, đây chẳng phải là thua thiệt rồi sao? Cho nên ta nhất định phải có người biết quyền cước bên cạnh, chuẩn bị bất cứ tình huống nào."

Lúc trước thân thể nàng mạnh mẽ, kỹ thuật bắn súng rất chuẩn, nhưng mà tình huống bây giờ khác rồi, nàng tự nhiên phải có đề phòng. Nàng cũng không muốn càng điều tra về sau, nàng tự biến mình thành nhân vật chính trong án mạng luôn.

"Biết rồi, ta sẽ điều tra với nàng."

"Ai? Ngươi?" Nàng không ngờ hắn xung phong làm việc này, sững sờ trong phút chốc.

Tạ Duẫn Du hơi hơi cười, đôi mắt đen hé nhiều điểm sáng, quý dị đến mức làm tim nàng kinh hoàng nhảy lên

"Không....Không cần, việc nhỏ này không cần làm phiền đến ngươi, gia nghiệp nhà ngươi lớn như vậy chắc chắn có nhiều việc cần xử lý, không cần chịu thiệt tự mình làm hộ vệ cho ta." Trâu Tranh cố tươi cười từ chối.

Nàng không muốn yêu hắn quá sâu, thế nào còn dám cùng hắn quá mức thân cận chứ? Nàng cũng không muốn khi rời đi còn để lại nhiều cảm xúc tình cảm tại thời không xa xôi này.

"Làm hộ vệ của nàng thì chịu thiệt thế nào? Bản thân ta cảm thấy rất vinh hạnh!" Hắn hồ hững trả lời, miệng mang ý cười.

"Ngươi....thật quái lạ." Trâu Tranh nhíu mày, nhận không được nói: "Có vẻ ngươi trở nên rất thân thiết."

"Lúc trước ta cho nàng cảm giác không thân thiết sao?" Tạ Duẫn Du cười nhìn biểu tình nghi ngờ của nàng.

"Ấn tượng đầu tiên là thân thiết, sau đó là thần bí làm người ta nhìn không thấu, bây giờ ta càng tin, ngươi là nam nhân trong ngoài không đồng nhất. Lộ vẻ vô hại, vẻ mặt văn nhã, lừa chết người không đền mạng." Nàng liếc hắn một cái, hừ nói.

Trong lòng Tạ Duẫn Du kinh ngạc, không ngờ trong thời gian ngắn như vậy Trâu Tranh nhìn thấu lớp mặt nạ của hắn, thẳng đến nội tâm của hắn.

"Xem ra, một người không chỉ có một loại tính cách, ta cũng vậy, nàng cũng vậy."

"Ta? Cho tới bây giờ Trâu Tranh ta là người ngay thẳng, thẳng thắn, tính cách rộng lớn, làm sao trong ngoài không đồng nhất."

"Phải không? Nàng nhìn lên khi ta không biết, khi ta phát hiện trang phục mới lại làm như không có chuyện gì, đây có tính là trong ngoài không đồng nhất không?" Hắn giễu cợt nàng ngẫu nhiên biểu hiện tâm tính nữ nhân.

Trong đầu oanh một tiếng, nàng không ngờ hành vi nhìn lên hắn lại bị phát hiện, xấu hổ muốn nhảy vào hồ, hai má đỏ bừng mới hết lại tăng thêm nhiệt.

"Nam nhân dịu dàng sẽ không lấy chuyện ngu xuẩn của người khác nói ra." Trâu Tranh ôm mặt đang nóng, giờ chân khề nói.

"Chuyện ngu xuẩn? Thích ta là chuyện ngu xuẩn sao?" Hắn nhíu mày nhìn nàng, không biết nên cười hay nên giận. Những lời này của nàng có tính là xi

nhục hấn không.

"Ai thích ngươi? Ta mới không thích ngươi!" Trâu tranh đối lòng phù nhận.

"Ngay thẳng? Thẳng thắn?" Tạ Duẩn Du hừ nhẹ cười nói.

Nét ửng đỏ trên mặt Trâu Tranh vừa hết, bị hấn hừ một tiếng lại tăng thêm.

Trâu Tranh bị một kích của hấn, không kịp nói lại, trừng mắt hấn, ngữ điệu không chút dịu dàng bật thốt lên nói: "Được thôi! Là ta thích ngươi! Ngươi muốn sao?"

Nói rõ ràng, còn không bằng khiêu khích. Chỉ thấy Tạ Duẩn Du ngẩn ra, đột nhiên một tay kéo Trâu Tranh lại, lúc mắt nàng đờ đờ sát khí hôn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Đan Xen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Trước khi nàng hoàn hồn, Tạ Duẩn Du đã mỉm cười buông nàng ra, đôi mắt sâu đen chứa tia hứng thú và nhiều điểm sáng dừng trên người nàng, nhìn đôi mắt to, cái miệng nhỏ nhắn với gương mặt đang đại ra.

Bởi vì uống thuốc nhiều năm liền, môi nàng khi hôn có vị ngọt còn mang theo vị đắng của thuốc, tư vị thật đặc biệt.

"Ngươi....Ngươi...." Rung động quá lớn làm nàng hơn nửa ngày cũng không nói nên lời, chỉ có thể chỉ tay vào hấn lấp bắp.

Khó mà thấy được dáng vẻ luống cuống của nàng, Tạ Duẩn Du nhìn không được lại hôn môi nàng.

"Á! Ngươi còn hôn!" Bị đánh lén lần hai, rốt cuộc lý trí của Trâu Tranh cũng quay về, xấu hổ lui xuống vài bước, lấy tay che miệng mình.

"Chúng ta là phu thê, hôn môi thì có gì đáng ngạc nhiên chứ?" Hấn vẫn cười đến vẫn nhả hừ lễ như trước, nhìn dáng vẻ ung dung bình thản của hấn làm như tất cả những hành động vừa rồi đều do nàng tưởng tượng ra.

"Phu....Phu thê...." Lại cả lăm. Trâu Tranh cố gắng ngậm miệng lại, sau đó đành hắng vài cái, tâm tình bình tĩnh lại, sau đó mới gằm nhẹ: "Thân thể là của thê tử của ngươi, nhưng linh hồn thì không phải. Ngươi đừng quên ta là Trâu Tranh, không phải là "Văn Tĩnh An" gả cho ngươi."

"Cho nên là ta hôn thân thể "Văn Tĩnh An", mà không phải là linh hồn Trâu Tranh. Nói thật, cho dù ta muốn hôn linh hồn cũng không thể hôn được!"

"Ngươi----" Lập tức lại bị hấn che lại không nói ra lời.

Cái gì phong nhã tuấn đạt, ngọc thụ lâm phong, hào hoa phong nhã, tiêu sái xuất trần, tất cả đều là gạt người----

"Muốn hôn "Văn Tĩnh An", mời ngươi chờ mùa xuân năm sau, mà không phải là bây giờ." Nàng tức giận nắm tay lại, không hiểu sao đáy lòng cảm thấy chua xót như uống dấm. "Nói thích ta, không phải "Văn Tĩnh An", mà là "Trâu Tranh" đúng chứ?" Đôi mắt sâu thẳm hiện lên ý cười.

"Ngươi....Ngươi có ý gì?" Đầu óc cô tạm thời ngưng hoạt động, chỉ là một câu ngắn ngủi, nàng nghe không hiểu hàm ý trong đó.

"Nàng hỏi ta muốn thế nào thì câu trả lời của ta là hôn nàng." Không cho nàng đáp án trực tiếp, hấn khẽ cười đem vấn đề ném lại cho nàng.

"Hôn ta là trả lời? Ta không hiểu." Nàng kinh ngạc nhìn hấn, trí thông minh của Trâu Tranh như biến mất, chỉ còn tay chân luống cuống, ngây ngốc.

Hấn cười không ngừng nhìn nàng chằm chằm, cười đến nỗi làm trái tim Trâu Tranh nhảy loạn lên, đến khi nàng tưởng rằng mình sẽ ngất đi vì tim thiếu dưỡng khí thì hấn mới chậm rãi mở miệng.

"Ta quyết định nhận lời nàng, cùng nàng làm một đôi phu thê chân chính." Hấn cúi người xuống bên tai nàng hạ giọng, âm thanh trầm thấp làm nàng run lên, rặng mây đỏ chưa kịp lui bớt lại càng tăng thêm, ửng đỏ như say rượu.

"Ngươi quên là mùa xuân ta sẽ rời đi sao?" Nàng ôm ngực lui lại mấy bước, kinh hoàng trừng lớn mắt nhìn hấn.

Sai rồi! Sai rồi! Nàng không nên đem tình cảm nơi đáy lòng mình nói cho hấn biết, không nên khi đã biết kết quả là sẽ chia lìa còn xúc động nói ra.

Nếu chỉ có mình đơn phương, thì nàng còn có dũng khí rời đi một mình, nhưng.....Nếu hấn cũng có tình cảm đối với mình, làm sao nàng có thể để lại mình hấn mà rời đi?

Rắc rồi! Rắc rồi quá!

"Thật sự phải đi sao?" Hấn cúi đầu xuống gần nàng, ý cười bên môi lặng lẽ mất đi, giọng điệu bình thản không mang tia cảm tình.

"Ta....Không muốn, nhưng không đi không được." Nàng cắn môi cúi đầu, trực giác cho biết nam nhân này tức giận.

Khó thấy được biểu tình nhất gan của nàng, sự buồn bực của Tạ Duẩn Du bất giác dịu đi. Nụ cười của hấn nhàn nhạt mất đi, khoát tay nói: "Ta hiểu rồi. Nơi này không có gì đáng cho nàng lưu luyến, tất nhiên nàng không muốn ở lại."

"Không phải! Ta chỉ là....Chính là...." Nàng ngẩng đầu muốn phản bác, nhưng vừa thấy ánh mắt của hấn thì nói không ra lời.

"Chính là cái gì? Chính là khinh thường làm thiếu phu nhân trấn Song Long phải không? Vẫn là khinh thường không muốn sống ở nơi tam thê tứ thiếp này? Hay là khinh thường trở thành thể thân của người khác?" Hấn nhìn nàng chăm chăm, cười hữu lễ, nhưng lại nói ra một câu rét lạnh.

"Đúng vậy! Ta chán ghét cái thế giới nam tôn nữ ti này, ta cũng chán ghét làm thể thân của người khác, ta chán ghét khi chiếm cái vị trí làm tâm trí ta luôn lo sợ! Nhưng mà, ta càng sợ tại một khắc mình không biết thì biến mất không thấy, bị ném trở lại cuộc sống thực tại." Trâu Tranh bị hấn bức, chịu không nổi nói ra nỗi sợ nơi đây lòng.

Có được tình cảm của hấn, nhưng lại chịu thua bởi số phận, muốn nàng đổi mặt thể nào với thế giới của hấn? Làm sao để không vì nỗi nhớ nhung sâu sắc mà làm cho điên loạn?

"Nàng từ chối những người có khả năng làm cho nàng hạnh phúc, đơn giản là vì nàng sợ rằng không biết khi nào sẽ mất đi họ?" Hấn than nhẹ, lấy tay lau nước mắt, ép thân thể Trâu Tranh vào lòng mình. "Đã nghe câu "luyện tiếc người trước mắt" chưa? Về sau xảy ra chuyện gì, chúng ta không thể đoán trước được, có lẽ không phải nàng biến mất không thấy, mà là ta té ngựa chết...."

"Người nói bậy bạ gì đó!" Trâu Tranh trước ngực hấn chấn động, ngẩng đầu trừng hấn.

Mắt hồng hồng, mũi đỏ, hai má ửng đỏ, thoát nhìn mơ hồ không rõ, nhưng hấn lại cảm thấy nàng vừa khóc vừa tức lại tràn đầy sinh lực.

"Sinh mệnh vô thường, tương lai ai có thể đoán được chuyện gì?" Hấn cười nói.

"Chuyện của ta không cần đoán trước, đã quá rõ ràng trước mắt rồi. Huống chi bây giờ hưởng sung sướng, về sau không biết sẽ khổ ra sao? Ta không thể tiêu sái như người vậy được không?" Trâu Tranh cười khổ rồi khỏi ngực hấn. Gió lạnh thổi tình lý trí của nàng, làm dịu tình cảm mãnh liệt của nàng.

Tạ Duẩn Du nhìn nàng, thân mình mềm mại nhỏ nhắn của nàng rời khỏi ngực hấn thì trong lòng nháy mắt sinh ra hư không, tim đập mạnh và loạn nhịp, không khỏi nhìn thẳng vào vấn đề của nàng.

Một khi có được sau lại mất đi, hấn có thể thoải mái phát tay áo đưa nàng đi sao?

"Người cũng không xác định được không phải sao? Cho nên chúng ta vẫn cứ nên làm bằng hữu tốt như trước là tốt rồi, không cần rút ngắn khoảng cách với nhau...." Nàng ngẩng đầu cười, một lần nữa ép tình cảm đang dâng trào xuống đáy lòng.

Hấn không nói gì.

Đúng vậy, vốn hấn không ao ước người yêu thế này, đối với nàng bây giờ, chỉ là thương thức, chỉ cảm thấy thế gian ít có nữ tử nào có tư tưởng như vậy, đó không phải là yêu, cũng không phải tình yêu, cần gì phải làm cho quan hệ hai người phức tạp lên?

Hấn chỉ đối xử tốt với thế tử của mình, đây là hứa hẹn của hấn khi còn trẻ, không phải đối riêng với ai, mà là đối riêng với người có "thân phận" đặc biệt.

"Ta hiểu, chúng ta là bằng hữu là tốt rồi." Hấn khẽ động khóe miệng mỉm cười, gạt đầu đồng ý.

Nhưng mà, một khi nàng rời đi, hấn tin là mình sẽ nhớ vị "bằng hữu" này.

Dần dần cố gắng quên đi sầu lo, Tạ Duẩn Du theo như kế hoạch đã định ra từ trước, điều tra vụ án với nàng. Hai người ở chung giống như bằng hữu, hài hòa tự nhiên như nàng chưa từng có chuyện gì, giống như chưa hề có chuyện gì phát sinh.

Bọn họ âm thầm hẹn gặp những nam nhân mà Tiểu Như đã từng tiếp xúc ra, sau đó lên hẹn nói chuyện riêng. Qua vài ngày, rốt cuộc cũng hẹn gặp mặt xong hết tất cả.

Trâu Tranh nhìn chăm chăm danh sách ghi tên, lại nhìn bản ghi chép cuộc nói chuyện, nhẹ nhõm vậy.

"Ta cảm thấy những người này đều không có động cơ, cũng không có chỗ đáng nghi." Nàng buông danh sách quay đầu nhìn Tạ Duẩn Du ngồi bên cạnh.

"Đúng vậy." Hấn đồng ý cách nhìn của nàng.

"Nhưng mà, chứng cứ vắng mặt của mỗi người cũng không rõ ràng, nhưng không có biện pháp, án mạng xảy ra vào nửa đêm, đa số mọi người đang

ngủ, ai mà biết ai ngủ ai không?" Trâu Tranh thở dài.

"Cho dù thức, khuya khoắt, trong đêm đưa tay cũng không thấy năm ngón, cho dù có chuyện phát sinh có người thấy cũng nhìn không rõ." Tạ Duẩn Du nhàn nhạt nói. "Như vậy, hiện nay không tìm ra kẻ khả nghi trong trấn, chỉ có thể tạm thời dời mục tiêu sang người bên ngoài." Nàng lại lấy ra danh sách những nam tử hay ra vào trấn do tổng quản liệt kê ra. Tạ Duẩn Du nhìn bóng dáng nàng trước mắt, đưa tay lấy đi tờ danh sách, ánh mắt híp lại nói: "Nàng không ngủ mấy ngày rồi? Nghỉ ngơi trước rồi ngày mai tiếp tục."

"Ta không sao! Ta chỉ muốn nhanh chóng bắt tội phạm quy án, cho Tiểu Như một công đạo."

Nàng rất mệt, nhưng vừa nghĩ đến tới án mạng của Tiểu Như, nàng chưa muốn ngủ, nhưng đêm khuya thì đầy lòng tịch mịch đau đớn quán lấy nàng, làm nàng không thể ngủ được, tự nhiên sắc mặt không tốt.

"Điều tra không thể vội vàng, nhưng thân thể nàng vừa mới tốt lên, phí sức cả một đêm như vậy thì thân thể người sẽ không tốt, dù thân thể làm bằng sắt cũng không chịu nổi, huống chi là nàng?" Hắn tự tay kéo nàng dậy, đẩy mạnh nàng vào bên trong.

"Người...."

"Nghỉ ngơi trước, nếu không ta sẽ không cho nàng ra khỏi trấn Song Long." Giọng nói ôn hòa mang theo uy hiếp, mỉm cười nhìn nàng chằm chằm.

"Được rồi!" Trâu Tranh tròn trĩnh mắt, cam chịu thỏa hiệp. Ai bảo nàng nhờ cậy người ta, quan trọng hơn là, nàng không thể đắc tội với chỗ dựa của mình.

Nàng đưa tay cời y phục, lại phát hiện hắn còn đứng bên giường, nhin không được nhú mày hỏi: "Xin hỏi, không lẽ người định nhìn chằm chằm ta ngủ sao?"

Tạ Duẩn Du phát hiện mình vẫn duy trì động tác đứng yên, không khỏi cười nói: "Đúng rồi, ta quên nàng là một cô nương."

"Cái gì chứ! Ý người ta là người bắt nam bắt nữ, giọng điệu này giống như em trai ta." Trâu Tranh bắt mồm la lên.

"Chưa từng nghe nàng nói có người nhà. Có thể dưỡng ra nữ nhân lạc quan, kiên cường giống nàng, phụ mẫu nàng chắc là một người rất đặc biệt?" Hiểu rõ lòng nàng, sẽ muốn hiểu rõ hơn con người nàng.

"Cũng không có gì đặc biệt, nhưng bọn họ rất tốt, thật sự rất tốt. Nhưng mà, cha ta không quá mức đắm chìm trong thế giới đồ cổ, mà mẹ cũng không như tình tiết câu huyết như phim truyền hình vì rượu mà nước mắt nước mũi." Nhớ tới điểm thú vị đáng yêu của cha mẹ, mắt nàng có chút nóng, nhưng cười rất nhẹ.

"Tình tiết câu huyết? Phim truyền hình?" Nghe những từ ngữ không quen thuộc, Tạ Duẩn Du nhin không được hỏi.

"Tình tiết câu huyết chính là chỉ tình tiết tình cảm, chấn động lòng người. Phim truyền hình cũng giống như kịch biểu diễn trên đài. Nhưng mà diễn trong nhiều tháng, hay là một năm." Nàng giải thích đơn giản cho hắn.

"Rất thú vị." Hắn cười nói.

"Đúng vậy, cuộc sống của ta ở thế giới kia có rất nhiều chuyện thú vị, nhưng diễn ra quá nhanh, không có thời gian cho người ta có thể lắng đọng lại."

"Có tất sẽ mất."

"Đúng vậy, có tất sẽ mất." Nàng gật đầu đồng ý. "Cảm giác lúc trước ta đến nơi này, cảm thấy yên tĩnh, nhàm chán đến nỗi muốn làm người ta phát điên. Nhưng bây giờ thật sự nhìn nhận lại thế giới này, cũng không phải nơi này nhàm chán mà là lòng người."

"Nếu nàng cảm thấy nhàm chán, có thể đến tìm ta, nhất định ta sẽ có việc cho người hết nhàm chán." Tạ Duẩn Du bật cười.

"Xin miễn cho kẻ bắt tài này." Nàng nhăn mặt nhăn mũi, giả làm mặt quỷ, nở nụ cười.

Hắn cười nhìn nàng, khi nàng quay đầu lại cười thì đầy lòng bất chợt xôn xao, không dấu vết dò tìm mắt đi, bình tĩnh nói: "Thời gian không còn sớm, ta đi trước, không quấy rầy người nghỉ ngơi."

"Được! Nhưng mà.... Trước hết đưa danh sách cho ta không phải sao?" Ánh mắt nàng vừa chuyển, vội hỏi.

"Danh sách này để ở chỗ ta trước rồi mai đưa lại cho nàng." Tạ Duẩn Du nhẹ nhàng cầm tờ giấy lên. Hắn không nhìn ra trong lòng nàng đang có ý định gì sao? Chỉ sợ đưa danh sách này cho nàng, ngay cả ngủ nàng cũng không, mà bắt đầu điều tra những người có tên trên danh sách

đó chứ!

Trâu Tranh hừ nhẹ một tiếng, trừng mắt hắn.

"Đừng trách ta, ai kêu nàng không tự chăm sóc cho mình."

"Đây cũng không phải thân thể ta!" Nàng khê càu nhàu.

Nghe thấy nàng lăm bằm oán giận, Tạ Duẩn Du lắc đầu cười. "Nàng cũng biết không phải thân thể mình? Chẳng lẽ muốn khi nguyên chủ trở về lại nằm trên giường bệnh?"

Trâu Tranh nghe vậy tim có chút đau đớn, nhìn không được giương mắt hỏi: "Ngươi là đang lo lắng cho thân thể này? Hay lo lắng cho ta?"

Tạ Duẩn Du nhìn nàng, nửa ngày mới nói: "Cả hai. Nàng là bằng hữu của ta, mà thân thể này là thể tử của ta, tự nhiên đều phải quan tâm."

"Nói cũng phải." Nàng chịu đựng tim đau đớn,, ra vẻ không sao nhếch miệng cười. "Tốt lắm! ta sẽ ngoan ngoãn bảo trọng thân thể thể tử ngươi, ngươi cũng về phòng nghỉ ngơi đi---."

Nói chưa xong, tiếng đập cửa truyền đến, cùng với đó là thanh âm sốt ruột cất cao của tổng quản.

"Thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân!"

Hai người nhìn nhau, Trâu Tranh bước khỏi nội thất trước ra mở cửa.

"Tổng quản, sao vậy?"

"Thiếu phu nhân, người có biết thiếu gia ở... Thiếu gia?" Tổng quản chưa nói xong, đã thấy Tạ Duẩn Du ông tìm đã nửa ngày xuất hiện phía sau Trâu Tranh.

Thế nào? Thiếu gia và thiếu phu nhân không phải phân phòng sao? Tổng quản kinh ngạc nhìn hai người.

"Tìm ta có chuyện gì?" Tạ Duẩn Du biết tổng quản kinh ngạc, ánh mắt biểu lộ hàm ý vui sướng, cũng không giải thích nhiều.

Tổng quản lấy lại tinh thần, lập tức nói: "Bảo chủ đã trở lại!"

Trong lúc mọi người chưa chuẩn bị tâm lý thì lại về, Phụ thân Tạ Duẩn Du Tạ Tu mang theo một cô nương e thẹn, trong đêm trở về trấn Song Long.

Ngon nền trong đại sảnh được đốt lên lần nữa, treo đèn lồng lên, sáng rực cả phòng. Vì nghênh đón bảo chủ trở về, những người đã ngủ phải rời giường, nhập vào hàng ngũ nghênh đón.

Đương nhiên Trâu Tranh đi theo Tạ Duẩn Du, thân phận là tức phụ (Con dâu) ra mắt công công (ba chồng). Nhưng mà nàng nhìn thoáng qua nữ tử mềm mại, xinh đẹp bên cạnh thì mày bất giác nhíu lại, thâm hừ một tiếng.

"Phụ thân, nàng là Văn Tĩnh An, người con mới thành thân mấy ngày trước."

"Con dâu ra mắt công công." Trâu Tranh chuyển ánh mắt từ người nữ tử sang khuôn mặt Tạ Tu với đôi mắt lợi hại.

Trên cơ bản, phụ tử bọn họ có dáng vẻ rất giống nhau, nhưng mà khí chất lại khác nhau. Nếu Tạ Duẩn Du có khí chất lạnh lùng cứng rắn giống công công, nàng tuyệt đối sẽ không nhất kiến chung tình, theo đó mà rơi vào tình yêu.

"Hừ! Thừa dịp vi phụ không ở nhà, vôi vàng thành thân thì tính cái gì? Ngươi vốn không đặt vi phụ vào mắt!" Tạ Tu cười lạnh nói, ánh mắt sắc bén đảo qua Trâu Tranh, lập tức bị vẻ ngoài nhỏ bé và yếu ớt của nàng mà nhấn chìm lại.

"Phụ thân, chuyện hôn sự này là vì thân thể Tĩnh An không khỏe, nên mới kéo dài nhiều năm, vừa đúng thời gian trước thân thể nàng chuyển tốt, con tự chủ trương thành hôn trước, không phải cố ý thành hôn khi phụ thân không ở đây." Tạ Duẩn Du nhàn nhạt trả lời, đối với việc phụ thân tức giận làm như không thấy.

"Nguy biện, chuyện thành thân này ta không thừa nhận!"

"Công công, chuyện hôn sự giữa con và Duẩn Du là bà bà (Mẹ chồng) tự mình đáp ứng, Duẩn Du chỉ tuân theo lời phụ mẫu thành thân, có trời đất làm chứng, khách mời làm chứng, một câu không thừa nhận của công công, sẽ chối bỏ chuyện hôn sự này, không khỏi nàng ngược. Nếu công công vì tiếc nuối khi không tham dự được hôn lễ, chúng con có thể vì công công làm lại hôn lễ."

Từ trước đến nay khi đối mặt với nam nhân ngang ngược Trâu Tranh luôn khịt mũi xem thường, cho dù người này có là công công của nàng đi nữa. Nhưng mà vì đề ý đến cảm nhận của Tạ Duẩn Du, nàng vẫn giữ vẻ ôn hòa khi đối mặt với vẻ tức giận của Tạ Tu.

"Khá cho nha đầu lạnh mồm lạnh miệng." Tạ Tu không ngờ tân nương tử có dũng khí phản bác hắn, không khỏi nhìn nàng thêm vài lần.

"Đa tạ công công khích lệ." Trâu Tranh cố ý cúi người, cười đến cực kỳ càn rỡ.

Tạ Duẩn Du buồn cười, nhìn nàng và phụ thân đối chọi gay gắt.

"Ai khen ngươi! Thôi! Ôm đau nhiều năm, làm sao có thể có thời gian đọc sách viết chữ? Ngay cả câu châm chọc cũng nghe không ra, còn vọng tưởng làm nữ chủ nhân trấn Song Long?" Tạ Tu nén giận trong mắt, lạnh lùng nói.

"Thật xin lỗi, con dâu tuyệt không như thân phận công công, nói chuyện không quanh co lòng vòng, không kiêu kỳ nói thẳng, đương nhiên không biết là công công đang châm chọc cho vui." Trong nháy mắt đáng về Trâu Tranh vô tội nói, nói với về đáng thương, tội nghiệp, nhưng mỗi câu lại mỉa mai thân phận của Tạ Tu.

Tạ Tu bị nàng mỉa mai, tức giận đến nổi gân xanh.

"Hừ!" Hắn quyết định bỏ qua nữ tử không dễ bề trên vào mắt này. Tầm mắt chuyển qua nữ tử đang yên lặng đứng một bên, đẩy nàng ta đến trước mặt Tạ Duẩn Du nói: "Nàng là chất nữ của bằng hữu tốt của ta, Cung Hiểu Tuyết. Nàng mười tám tuổi, ta muốn con cưới nàng, chăm sóc nàng cả đời."

Về mặt Tạ Duẩn Du không sợ hãi nói: "Phụ thân, ta đã nói là không cưới thiệp."

"Ai muốn con cưới thiệp, nàng là thê tử của con."

"Thê tử? Công công, còn ta thì sao? Chẳng lẽ muốn con một người có mai mối thỏa đáng làm thiệp?" Trâu Tranh buồn cười nhìn Tạ Tu.

"Bất kính với bề trên, bất hiếu! Trong thất xuất, ta chỉ dùng một cái này, có thể đuổi người khỏi trấn Song Long rồi." Tạ Tu lạnh lùng cười như không cười trừng mắt Trâu Tranh.

"Thất xuất? Có cái này sao?" Làm ơn, nàng đến từ xã hội văn minh, nào biết bảy tội này là gì?

"Ghen tị, không con, nhiều lời, bất hiếu, dâm ưu trộm cướp, bện nan y." Cung Hiểu Tuyết nhỏ giọng nói.

Trâu Tranh trở mắt nhìn nàng ta: "Người nhớ rõ thật?"

"Nữ tử tất nhiên phải nhớ những điều này."

Trâu Tranh khẽ thở dài, nhìn không được lúc đầu nói: "Nữ nhân chính là bị những luật lệ này làm hại mấy ngàn năm, cho tới bây giờ vẫn có người bị ảnh hưởng bởi những luật lệ tệ hại này."

Cung Hiểu Tuyết khó hiểu nhìn nàng, trực giác cho biết nữ nhân này quái dị, khó đối phó.

"Công công, muốn hưu thê hẳn là quyền lợi của trượng phu nhỉ?"

"Duẩn Du là nhi tử của ta, tất nhiên nó phải nghe lời ta." Mặc dù Tạ Tu nói vậy, nhưng không biết nhi tử không thân thiết với ông có nghe theo lời ông ta không.

"Tình An rất tốt, con sẽ không bỏ nàng cưới người khác." Quả nhiên, Tạ Duẩn Du thần nhiên bác bỏ lời phụ thân nói.

"Hiểu Tuyết có gì không tốt? Nàng xinh đẹp, thiện lương, dịu dàng, thông minh hiểu lễ nghĩa...."

"Xin hỏi công công, nữ nhân thông minh hiểu lễ nghĩa sẽ đoạt trượng phu của người khác sao?" Trâu Tranh nhìn không được mỉa mai.

"Câm mồm! Ta nói chuyện ai cho người xen vào?!"

"Lời nói của công công đã xúc phạm đến hôn nhân của ta và Duẩn Du, đương nhiên ta có thể xen vào." Trâu Tranh cười nói, không sợ Tạ Tu trừng mắt nhìn nàng.

"Hiểu Tuyết so với người tốt hơn trăm ngàn lần, nàng mới là con dâu ta thừa nhận."

"Người sẽ trải qua cả đời với Duẩn Du không phải ông, ông không thể lựa chọn thay hắn." Trâu Tranh cười nói.

"Duẩn Du, tự người nói đi! Thật sự người muốn bỏ Hiểu Tuyết mà chọn nàng ta?" Tạ Tu bị lời nói đúng ý hợp tình của nàng giận đến gợn chân.

"Ba ngàn con sông, chỉ có thể lấy một gáo nước." Tạ Duẩn Du cười khẽ, đôi mắt lạnh nhạt chăm chú nhìn Trâu Tranh thì hiện lên sự dịu dàng, dịu dàng đến nỗi làm người ta đắm chìm.

Hai gò má nàng không chịu thua kém lại bắt đầu nóng lên, ánh mắt theo bản năng không nhìn hắn, không dám nhìn thẳng vào nhu tình trong mắt hắn.

Trùng trùng nhìn cừ chỉ say sưa của nhi tử với người đối diện, Tạ Tu chỉ có thể tức giận nuốt vào lời mắng chửi đã đến bên miệng, liếc nhìn biểu tình của Cung Hiểu Tuyết.

Người thiếu nữ này giống với nữ nhân ông yêu như vậy, làm sao ông có thể không làm chỗ dựa cho nàng ta đây? Đây là món nợ ông nợ tiểu cô nàng ta, cũng là tư tâm của ông, se duyên cho nhi tử của mình và chất nữ của nàng, có thể bù lại tiếc nuối lúc trước bọn họ yêu nhau nhưng không thể bên nhau.

Vì thế, cho dù không từ thủ đoạn trái với luân thường, ông cũng muốn đuổi nữ nhân đáng ghét này đi, vì để chọn được bạn đời tốt nhất cho nhi tử ông.

"Được! Ta có thể cho nữ nhân này vào cửa, nhưng con phải cưới Hiểu Tuyết." Vì đạt được mục đích, thỉnh thoảng có thể gờ một ít thủ đoạn nhỏ.

"Không làm được." Tạ Duẩn Du phiền chán người phụ thân một mực theo ý mình, nụ cười nhạt nhẽo trên mặt.

"Công công, Cung cô nương xinh đẹp, thiện lương, ôn lương hiền thực như thế, chắc chắn hấp dẫn vô số công tử danh môn đến cửa cầu thân, đón vào phủ làm thê tử. Sao người nhân tâm cho nàng làm thiếp?"

"Người----" Tạ Tu chưa đáp lời, chỉ thấy nàng chuyển sang Cung Hiểu Tuyết.

"Cung cô nương, người nguyện cùng chung một phu quân với người khác sao? Chia trái tim trượng phu làm hai? Chỉ cần có được một nửa thì thỏa mãn sao?"

"Ta...." Đột nhiên Cung Hiểu Tuyết bị bắt trả lời, ngại ngùng liếc nhanh qua Tạ Duẩn Du một cái, lại lo lắng nhìn Tạ Tu, nói nhỏ: "Tất cả tùy Tạ bá bá quyết định."

Khóe miệng Trâu Tranh hơi rung rẩy. Tùy Tạ Tu quyết định? Mới lạ, rõ ràng là thích Tạ Duẩn Du mới nói vậy.

Nàng quá rõ ràng cái nhìn của Cung Hiểu Tuyết kia là có ý gì, ngực không khỏi thấy khó chịu. Có trượng phu mê người, xác thực làm thê tử sẽ suốt ngày không được yên.

"Có lẽ người không để ý, nhưng mà, ta không muốn dùng chung trượng phu với người khác." Trâu Tranh cười xin lỗi, nhưng ánh mắt lại bốc lửa.

"Nữ nhân khác cũng cho phép trượng phu ba vợ bốn nàng hầu, người hẹp hòi như vậy, làm sao có thể đảm nhiệm chức chủ mẫu của trấn Song Long đây? Duẩn Du, ta lệnh cho con bỏ đồ phụ này." Tạ Tu nổi giận, phần hận trừng mắt Trâu Tranh.

"Phụ thân, thê tử của con chỉ có thể là nàng, sẽ không có người thứ hai." Tạ Duẩn Du bình tĩnh nói, ánh mắt lạnh nhạt nhìn thẳng phụ thân.

"Con nói cái gì?!"

"Tạ bá bá, người đừng tức giận, nếu Tạ thiếu gia và thiếu phu nhân ghét bỏ Hiểu Tuyết, Hiểu Tuyết sẽ không tự tìm mất mặt." Cung Hiểu Tuyết sót ruột trấn an Tạ Tu, đôi mắt nổi lên sương mù.

"Đưa nhỏ này, con yên tâm, ta nhất định bắt Duẩn Du cưới con."

"Con đã thề với nương, cuộc đời này ngoài thê tử ra, con sẽ không có nữ nhân thứ hai, lời thề này đến chết cũng không đổi." Tạ Duẩn Du nhếch môi cười lạnh, nhìn thẳng phụ thân.

Tâm Trâu Tranh run lên, ngạc nhiên nhìn Tạ Duẩn Du.

"Cung cô nương, hẳn người là người thông minh, ta và thê tử có cùng suy nghĩ, nàng không thích hủ tục nhiều thê tử, ta cũng không thích thê tử thành đàn. Cho nên người hãy gạt đi ý niệm trong đầu, hãy tìm mối duyên tốt khác." Một lời nhẹ nhàng nhưng không cho người ta đường sống.

Cung Hiểu Tuyết nghe vậy hoa dung thất sắc, hoa lê đài vũ*, Tạ Tu tức giận đến giận giữ rít gào, Trâu Tranh bị lời của hắn cả kinh khoonghieeur sao nội tâm thấy chua xót.

(*Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.)

Hiện nay thê tử của hắn là mình, nhưng cuối cùng, chân chính cùng hắn lại là Văn Tĩnh An...

Sắc mặt Tạ Tu trầm xuống, lạnh giọng nói: "Tốt! Rất tốt! Nhi tử của ta lại cưới con dâu ngõ nghich với bề trên, thật làm cho vi phụ quá thất vọng rồi!"

Trâu Tranh nhìn vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng của Tạ Duẩn Du, trực giác cho biết hắn bị lời nói của phụ thân gây thương tổn, không khỏi đau lòng vì hắn, nhện không được nắm lấy tay hắn đang buông xuống bên người, nắm lại thành quyền thật chặt.

Thân mình Tạ Duẩn Du hơi chấn động, nghiêng đầu nhìn đôi mắt lo lắng của nàng, trở tay nắm chặt tay nàng, gạt bỏ lạnh nhạt gần như là cười trào phúng nói: "Từ trước đến nay con luôn tôn trọng phụ thân, nhưng chỉ có chuyện này, xin thứ cho con không thể nghe theo. Sắc trời không còn sớm, phụ thân và Cung cô nương dọc đường vất vả, mời về phòng nghỉ ngơi, thứ cho con cáo lui trước."

Nói xong, hắn dắt Trâu Tranh rời khỏi đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Trên đường trở về phòng, mặt Tạ Duẩn Du vẫn không dời nhìn thẳng màn đêm phía trước, Trâu Tranh theo bước hần, trầm mặc như nhau.

Không phải nàng cố ý chống đối Tạ Tu, chẳng qua là không quản được miệng mình, không đi phân bác hần độc đoán ra lệnh vô lý, thế nhưng vô ý liên lụy Tạ Duẩn Du làm bia đỡ đạn, làm bọn họ vốn đã không có tình cảm nay càng thêm ác liệt.

"Thật xin lỗi." Nàng cắn môi, vẫn còn cảm thấy áy náy vô cùng, mở miệng nói xin lỗi.

Tạ Duẩn Du nghe vậy than nhẹ một tiếng, dừng bước xoay người nhìn nàng.

"Đáng ra nên là ta nói, để cho nàng đối mặt với việc gia phụ gây khó khăn."

Ban đầu mang tâm tình mong đợi nàng đối chọi với gia phụ, mấy ngày ở chung lại nổi lên biến hóa, khi thấy phụ thân nói ác công kích nàng, thế nhưng hần thực sự tức giận. May mà nàng phản ứng sắc bén cố gắng đối chọi rất nhiều, cũng làm cho phụ thân nổi giận nổi trận lôi đình, hần mới thở phào nhẹ nhõm.

"Người nói xin lỗi cái gì? Đối phó....Ứng phó phụ thân người là điều kiện của chúng ta, đó chỉ là ta thất bại, không những không làm ông ta hài lòng, còn khiến ông ta tức giận đến đầu bốc khói." Nàng le lưỡi nói.

"Cảm nhận của ông ấy không ảnh hưởng đến quyết định của ta." Hần lạnh nhạt nhếch môi cười nói, đáy mắt cũng là một mảnh lạnh lùng.

"Như đã nói, ông ấy mang vị Cung cô nương kia về, đáng đáp không tề, có tính tình thương cảm như ta, so với ta còn thua xa." Không muốn thấy lãnh ý đau đớn trong mắt hần, Trâu Tranh chuyển đề tài khác.

Thế nhưng hần chỉ hừ một tiếng, không cho ý kiến.

"Ta biết người rất thích kiểu cô nương như vậy! Người có thể tiết lộ chút không, để ta so sánh niềm yêu thích của nam nhân mỗi thời đại khác nhau thế nào?" Nàng đột nhiên hỏi.

"Không có."

"Không có là ý gì?"

"Ta cũng không biết mình sẽ thích kiểu cô nương nào." Hần lắc đầu nói.

"Cũng như không nói, bất luận kiểu nữ nhân nào, chỉ muốn trở thành "Thê tử" người, trong mắt người chỉ có nàng?" Nàng theo ý trong lời hần hỏi ngược lại.

Ngoài ý muốn, hần không gật đầu đồng ý, chẳng qua là bình tĩnh đưa mắt nhìn nàng.

"Nàng phản ứng nhanh quá, nam nhân sẽ trốn đi hết." Hần cười nhạt nói.

"Phải phải, cho nên đám nam nhân kia không chịu theo đuổi ta." Trâu Tranh buồn bã mà than thở. Bất luận ở thời đại nào nữ tử thông minh cũng đều làm cho nam nhân có áp lực, thật đáng buồn đáng tiếc!

"Một đám nam nhân?" Tạ Duẩn Du nhíu mi, dường như tìm có một bàn tay nắm một cái, tắc nghẹn làm hần không thoải mái. "Nàng biết rất nhiều nam nhân?"

"Đương nhiên, chỗ ta làm việc đa số đều là nam. Cấp trên hay tiếp xúc thường là nam, hơn nữa bạn thời đi học hơn một nửa là nam, đương nhiên ta quen biết nhiều nam nhân." Trâu Tranh không phát hiện hần nhíu mày thành một đoàn, cứ nói không ngừng.

"Quen nhiều nam nhân như vậy, có người....Làm cho nàng loạn nhịp chưa?" Hần đè ép tâm tình đang dâng lên mạnh mẽ, cố giữ bình tĩnh nói.

Trâu Tranh nghe vậy cười to, bật thốt lên: "Loạn nhịp? Quên đi! Nếu thật là có người thích, làm sao mà thích người được...." Mới nói xong, nàng muốn cắn roi lưỡi.

Tìm Tạ Duẩn Du đập mạnh, mắt nhìn nàng trở nên mâu thuẫn phức tạp.

Hần không phải không biết nàng thích mình, nhưng lại không hiểu cảm giác mình đối với nàng là loại tình cảm nào, cũng không dám nghĩ tới.

Hần đã từng thề trước mộ mẫu thân mình, cả đời trong lòng chỉ có thê tử mình. Mà nàng, chẳng qua là cô nương không liên quan đến chiếm thân thê tử hần, vội tới, cũng vội đi.

Chẳng qua là...Sau cái hôm biết nàng tìm hần bắt đầu dao động, cảm thấy không thể khôi phục lại sự bình tĩnh như trước. Sự tồn tại của nàng càng thêm rõ ràng, càng thêm nặng nề, hần không tự chủ nhớ đến nàng, phảng phất đã để lại vết tích trong lòng hần.

Loại cảm giác bất an này, làm cho hần sợ hãi, nghi ngờ, thậm chí không dám nghĩ tới. Nếu Văn Tĩnh An thực sự trở lại, làm sao hần đối mặt với nàng? Phải làm sao khi hần nhìn Văn Tĩnh An sẽ nhớ tới linh hồn một người khác? Phải làm sao khi đến đêm nằm mộng, không khỏi tiếc nuối khi cùng hần cả đời không phải là Trâu Tranh?

Sai rồi! Hắn không nên quá gần gũi nàng, không nên vì tán thưởng, mà để mặc mình đến gần nàng, lại càng không nên làm trái với lời thề của mình.

Mặt hắn tối sầm lại, thân thể căng thẳng lùi lại mấy bước.

"Người đừng hiểu lầm, ta không có ý gì đâu." Thấy hắn lạnh nhạt kéo ra khoảng cách hai người, cô họng Trâu Tranh căng thẳng, cố cười nói.

"Ta đi đây." Hắn hơi cười, chốc lát, đã đến ngoài cửa phòng nàng, Tạ Duẩn Du nói: "Đến phòng nàng rồi, đêm đã khuya, sớm nghỉ ngơi chút!"

"Ừ, ngủ ngon." Trâu Tranh gật đầu, đẩy cửa phòng đi vào, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại.

Nhìn cửa đóng chặt, không nhị được cú đầu, hồi lâu, mới phát hiện hốc mắt nóng lên, trên mặt có hai dấu vết nóng nóng.

Hôm sau, Trâu Tranh vừa ra khỏi cửa phòng, thấy Tiểu Ngũ, đứng chờ một bên, đầu tiên là ngăn người, ngay sau đó hiểu được dụng ý của Tạ Duẩn Du.

"Thiếu phu nhân, tạm thời thiếu gia có chuyện đi tẩu lầu, cho nên phân phó Tiểu Ngũ hầu hạ thiếu phu nhân. Còn có, thiếu gia muốn thuộc hạ giao cái này cho thiếu phu nhân." Tiểu Ngũ cười, lấy danh sách hôm qua Tạ Duẩn Du lấy đi trả lại cho nàng.

Nàng hít sâu một cái, thu hồi danh sách, cười nói: "Hôm nay làm phiền người, trước tiên ta chuẩn bị tới điền trang một chuyến."

"Thiếu phu nhân, người phải xuất môn sao?" Tiểu Ngũ kinh ngạc hỏi.

"Phải, giúp ta chuẩn bị xe." Vừa nói, nàng vừa cúi đầu nhìn danh sách.

"Nhưng mà....Mới vừa rồi bảo chủ phái người tới thông báo, nói có chuyện muốn nói với thiếu phu nhân." Nếu không phải thiếu gia không cho phép âm thầm đến nàng, chỉ sợ sớm đã bị người dò tình.

Trâu Tranh dừng một chút, phát hiện lần này không đau tim, mà đau đầu.

"Ông ấy ở đâu?"

"Người đến nói bảo chủ ở vườn Duyên Liễu chờ thiếu phu nhân."

"Vườn Duyên Liễu? Là chỗ ở của bảo chủ?" Nàng nghe Tạ Duẩn Du nói, vườn duyên liễu là nơi ông ta vì người yêu vô duyên của mình đắp nên, không ai có thể vào.

"Dạ phải, thiếu phu nhân. Thuộc hạ nghĩ, có nên thông báo cho thiếu gia trở lại không?" Hôm qua Tiểu Ngũ còn ngủ, cho nên đối với chuyện hôm qua hoàn toàn không biết gì, nhưng sáng sớm nghe nói nàng xung đột với bảo chủ, tự nhiên trong lòng lo lắng Trâu Tranh thua thiệt.

"Không cần, đây là chuyện của ta." Nàng cười nhạt cự tuyệt.

"Nhưng mà bảo chủ...."

"Yên tâm, nói thế nào đi nữa, ta cũng là con dâu của ông ta, ông ta sẽ không làm khó ta." Trâu Tranh cười khẽ, muốn gây khó cho nàng cũng phải xem nàng có nguyện ý phối hợp hay không.

Tiểu Ngũ không nói gì, vẻ mặt vẫn do dự, nếu thiếu gia biết thiếu phu nhân chịu ủy khuất, mà mình không thông báo....

"Đừng lo, ta không có yếu ớt như vậy, huống chi ta và lão gia tử đã đấu qua một lần, khi đó ta cũng không bị hắn hù dọa, hiện tại cũng sẽ không hù được." Nàng trấn an Tiểu Ngũ, cười nói.

"Thiếu phu nhân...."

"Đi thôi! Đừng trì hoãn thêm nữa, chỉ sợ lại có lý do nhắc nhở." Trâu Tranh dẫn đầu đi tới vườn Duyên Liễu, bắt đầu đi Tiểu Ngũ chỉ có thể đi theo nàng.

Vào vườn Duyên Liễu, thấy gương mặt Tạ Tu nghiêm nghị vững vàng ngồi trên ghế thái sư, Tiểu Ngũ không khỏi hồi hận không kịp thời thông báo cho Tạ Duẩn Du.

"Người ra ngoài trước." Tạ Tu nói với Tiểu Ngũ.

"Bảo chủ, thiếu gia muốn thuộc hạ hầu hạ thiếu phu nhân...." Tiểu Ngũ lại gần nói.

Tạ Tu đứng lên, tức giận nói: "Người cho là ta sẽ làm gì với nàng ta sao? Cút ra ngoài!"

Tiểu Ngũ bị rống một cái, mặc dù trong lòng rất sợ, nhưng vẫn cứng rắn đứng tại chỗ.

"Nô tài khá lắm, ngay cả lời của ta cũng dám không nghe." Tạ Tu lộ khí đằng đằng đập bàn mắng.

"Tiểu Ngũ không dám!"

"Tiểu Ngũ, người ra ngoài trước, ta nói chuyện với công công." Không muốn làm khó Tiểu Ngũ, Trâu Tranh vội vàng nói.

"Dạ, Tiểu Ngũ cáo lui." Tiểu Ngũ cúi đầu nhìn hai người, hồi lâu, mới cung kính khom người với hai người, lui ra khỏi đại sảnh.

"Người thật có bản lĩnh, vào cửa chưa tới một tháng, lập tức thu phục tâm của bọn nô tài." Ông chế cười nói.

"Công công, người tìm ta, chẳng lẽ chỉ hỏi ta chuyện này sao?"

"Đừng kêu ta công công, ta không thừa nhận người con dâu này." Tạ Tu trừng mắt lên nhìn nàng.

Trâu Tranh thờ ơ cười nói: "Dạ, nhưng không biết lão gia từ gọi ta tới đây có chuyện gì muốn phân phó?"

"Biết rồi còn hỏi, ta muốn người lập tức thu dọn tư trang rời khỏi trấn Song Long." Nàng hợp tác làm Tạ Tu Nhũ mày lại.

"Lão gia từ. Chuyện này hôm qua chúng ta đã nói rồi...."

"Ngày hôm qua ta chưa biết người và Duẫn Du chưa viên phòng, chuyện hôn sự này không tính toán gì nữa. Người về nhà đi, cũng đừng buồn nếu không tìm được đối tượng gả đi. Dĩ nhiên, ta sẽ bồi thường cho người-----"

"Lão gia từ, bất luận ta và Duẫn Du có viên phòng hay không, chuyện hôn sự này đã thành sự thật rồi. Cho nên, trừ phi chính miệng Duẫn Du đuổi ta đi, nếu không ta sẽ không rời đi." Trâu Tranh cắt đứt lời ông, bình tĩnh nói.

"Người không cho hán cưới thiệp, rồi cũng không muốn viên phòng cùng hán, người có ý để cho Tạ gia chúng ta tuyệt hậu sao?" Tạ Tu nghe vậy lửa giận lên cao.

"Cái này là ước định của phu thê chúng ta, hơn nữa nữ nhân không phải chỉ là công cụ sinh con dưỡng cái, coi như cả đời ta không sinh được hài tử, hán cũng không có lý do gì vì kéo dài hương khói mà cưới tiểu thiếp." Nàng hé miệng nói. Bao nhiêu nữ nhân bị hủy hoại bởi những điều này, cái gì mà "Có ba điều bất hiếu, không con đứng đầu" nguy hiểm, giết hại bao nhiêu đời nữ tử, cuối cùng chỉ có sinh ở phu gia không ngóc đầu lên được. Thậm chí vì lý do đó mà nam nhân ở bên ngoài treu hoa ghẹo nguyệt.

"Tại sao lại có nữ nhân ích kỷ như vậy, chỉ suy nghĩ vì lợi ích của mình, không suy nghĩ đến lập trường của người khác? Trần Song Long của chúng ta lớn như vậy. Nếu không có người thừa kế, chẳng phải là giao cho người ngoài hết hay sao?"

"Nếu như Duẫn Du không thể có con, coi như cưới nhiều nữ nhân hơn nữa cũng là không con, huống chi, ta có thể hay không sinh con được là chuyện chưa thể biết được, lão gia từ không khỏi quan tâm quá sớm nhỉ."

"Trần Song Long cần, là một người thừa kế khỏe mạnh, lấy loại người thân thể suốt ngày nằm trên giường bệnh, coi như có thể sinh được hài tử, cũng nhất định không khỏe mạnh được." Tạ Tu không chút lưu tình giễu cợt nói.

Trần Song Long! Trần Song Long! Ông mở miệng ngậm miệng tất cả đều là Trần Song Long. Vì muốn có một người thừa kế, ông muốn kéo Duẫn Du vào vết xe đổ của mình sao?" Mắt Trâu Tranh nhìn thẳng ông, không nhìn được tức giận.

"Người....Người nói gì?" Tạ Tu chấn động, thanh âm run rẩy hỏi.

"Năm đó sở dĩ ông cùng người mình yêu chia lìa, là vì bà ấy không thể mang thai, ông nghe theo cha mình vội vã cưới nữ nhân mình không yêu, bây giờ ông lại dẫm lên vết xe đổ đó, dạy Duẫn Du cưới nữ nhân hán không yêu sao?"

"Người nào nói cho người biết những điều này? Ai nói?!" Tạ Tu giống như ác thú, giận giữ gầm thét.

Cuộc đời này điều ông hối hận nhất chính là cô phụ người mình yêu, để nàng tan nát cõi lòng mà chết. Đây vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng ông, nữ nhân này có quyền gì mà đào bới vết thương của ông?

"Đây không phải là bí mật, chẳng những ông làm tổn thương người mình yêu, cũng làm cho thê tử ông vô tội chịu đựng tức giận và hận ý của ông, sống trong thống khổ, làm cho bà ấy uất ức mà chết---"

Ba! Trâu Tranh bị một cái tát không chút nào phòng bị đánh đến nghiêng đầu đi, khóe miệng có mùi vị của máu. Cảm giác nóng rát nổ tung trên mặt, Trâu Tranh hoa mắt choáng váng đầu che lại khuôn mặt đau nhức.

"Đánh ta, chứng tỏ ta nói đúng chuyện trong lòng ông, cho nên ông thẹn quá thành giận." Xóa đi vết máu ở khóe miệng, nàng không quan tâm cười.

"Người còn dám hồ ngôn loạn ngữ sao? Người không sợ chết sao?"

"Dĩ nhiên ta sợ chết, nhưng càng sợ Duẫn Du bởi vì sự ích kỷ của ông mà thống khổ." Nàng không sợ hãi nghe đoán ánh mắt tức giận bùng bùng của

ông

"Thống khổ cái gì? Ta muốn hán cưới Hiếu Tuyết là vì nàng tốt! Hiếu Tuyết xinh đẹp, dịu dàng, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tuyệt đối là người làm thiếu phu nhân trấn Song Long phù hợp nhất." Tạ Tu biện giải nói.

Trâu Tranh lúc đầu bất bình vì Tạ Duẫn Du. "Ông là vì trấn Song Long, ông vì trấn Song Long mà hi sinh tình yêu của mình, bây giờ lại muốn vì trấn Song Long mà hi sinh nhi tử của mình sao?"

Tạ Tu tức giận nhìn chăm chăm ánh mắt bất kính trước mắt, những câu nói chói tai của nữ nhân. Nàng nói ra những mâu thuẫn trong lòng mình.

"Im miệng! Ngươi là văn bồi mà lại có thái độ này sao? Tùy tiện chỉ trách trưởng bối như thế là những gì Văn gia dạy ngươi sao?"

"Trưởng bối không đáng tôn trọng, ta có cái gì không dám nói?" Cá tính Trâu Tranh ngay thẳng, làm cho nàng rất tức giận với sự hồ đồ của Tạ Tu.

"Ngươi muốn chết!" Tạ Tu nổi giận nói, cũng không nhịn được nữa ra tay đánh một chưởng về phía Trâu Tranh.

Trâu Tranh bị một chưởng không lưu tình này đánh tới, đau đến nỗi kêu thành tiếng, cả người Trâu Tranh như con diều đứt dây ngã bay về phía sau, đụng mạnh vào cánh cửa một tiếng, theo cánh cửa ngã xuống đất.

Tiếng va chạm vang lớn, làm kinh động Tiểu Ngũ và thị vệ ngoài cửa, mọi người vội vàng xông vào đại sảnh, chỉ thấy Trâu Tranh giống như hình nhân bị phá hỏng nằm rạp trên mặt đất, mà Tạ Tu vẫn đang giận giữ nhìn chăm chăm nàng, phảng phất như từng bước một đến gần muốn giết người.

"Bảo chủ!" Tiểu Ngũ dẫn đầu tiến lên, ngăn trước người Trâu Tranh, "Bảo chủ!"

"Thiếu phu nhân!" Toàn bộ những hạ nhân khản trương đi lên, sắc mặt Trâu Tranh trắng bệch, không ngừng nôn ra máu, trong lúc nhất thời, tay chân tất cả đều luống cuống, không biết nên làm sao cho phải.

"Cút ngay! Ai cho các ngươi tiến vào!" Tạ Tu cắn răng rống giận.

"Bảo chủ, sao người có thể xuống tay nặng như vậy? Thân thể thiếu phu nhân yếu đuối, sao có thể chịu nổi một chưởng này? Không phải người cố ý muốn lấy mạng của nàng sao?" Tổng quản nhận được tin tức chạy đến, vừa thấy vẻ mặt ảm đạm của Trâu Tranh, gấp đến độ miệng không lựa lời nói ra.

"Láo xược! Nàng làm trái với bề trên, chết đáng đời!" Tạ Tu tức giận nhìn chăm chăm tổng quản từ trước đến nay luôn kính cẩn, không ngờ hán lại dám mở miệng trách cứ ông, lửa giận đối với Trâu Tranh càng cháy lớn hơn.

Tổng quản bị ông khiển trách mới nhớ tới thân phận của mình, cúi đầu không dám phản bác. "Tổng... Tổng quản, thiếu phu nhân không ngừng học máu, sao... Làm sao bây giờ?" Hạ nhân rất yêu mến Trâu Tranh, mắt thấy nàng chứng khí hư học máu, toàn bộ đều luống cuống tay chân.

"Còn ngăn người ở đó làm gì? Nhanh đi mời đại phu!" Tổng quản quát.

"Dạ! Dạ! Đi mời đại phu!" Một gia đình luống cuống tay chân lập tức chạy ra bên ngoài, lại bị Tạ Tu quát lại.

"Khoan! Ai dám mời đại phu, lập tức cút khỏi trấn Song Long cho ta!"

"Bảo chủ!" Tổng quản kinh ngạc nhìn vị bảo chủ lãnh huyết vô tình, gấp đến độ hai chân quỳ xuống đất, vì Trâu Tranh cầu xin: "Bất kể thiếu phu nhân phạm bao nhiêu lỗi, cũng không đáng chết. Vạn nhất thiếu phu nhân có bất trắc gì, thiếu gia ngài ấy---"

"Hán thế nào? Hán dám thế nào? Ta là cha hán, hán dám vì một nữ nhân mà trở mặt với ta sao?"

"Tình cảm của thiếu gia và thiếu phu nhân mọi người ai cũng biết, bảo chủ cần gì phải thử xem thiếu gia coi trọng thiếu phu nhân như thế nào chứ?" Tổng quản chưa từ bỏ ý định khuyên nhủ.

"Nô tài đáng chết, ngươi chán sống rồi sao?"

"Bảo chủ---"

"Ngươi còn biết ta là bảo chủ sao? Trấn Song Long còn do ta làm chủ, ta chưa cho bất luận kẻ nào đi mời đại phu, thì các ngươi không được đi mời đại phu! Nếu còn ai dám cãi lại mệnh lệnh của ta, đừng trách ta vô tình. Cho dù ngươi là tổng quản, đừng tưởng rằng làm ở trấn Song Long mấy mươi năm ta sẽ không trừng trị ngươi."

"Bảo chủ---"

Tạ Tu nặng nề hừ một tiếng, phát tay áo rời đi.

"Thâm rồi! Điều tại ta, không nên để cho thiếu phu nhân đơn độc một mình nói chuyện với bảo chủ." Tiểu Ngũ chán nản muốn giết mình. Nếu như thiếu gia biết hán không bảo vệ tốt thiếu phu nhân, hán có mấy cái mạng cũng không đền nổi.

"Bây giờ tự trách cũng vô ích, Tiểu Ngũ, ngươi đi thông báo cho thiếu gia nhanh."

"Thiếu phu nhân ngài ấy...."

"Chúng ta từ từ nghĩ cách, người nhanh đi thông báo cho thiếu gia."

"Được!" Cẩn rằng một cái, Tiểu Ngũ rời đi thật nhanh.

"Quên đi! Bảo chủ vô tình vô nghĩa như vậy, ta cũng không muốn đợi ở chỗ này, ta đi mời đại phu đến." Bất cứ giá nào, có người tính toán kháng mệnh đi mời đại phu.

"Chờ một chút---"

"Chờ thêm nữa, mạng của thiếu phu nhân cũng không còn!"

"Ý ta là, bảo chủ không cho người mời đại phu, chúng ta định đưa thiếu phu nhân đến y quán, cũng không làm trái lệnh của bảo chủ, còn có thể cứu thiếu phu nhân." Tổng quản là người lớn từng trải qua sóng to gió lớn, nói không chuyển thì đường chuyển, tự có cách làm vẹn toàn đôi bên.

"Dạ!" Mọi người nghe được biện pháp của tổng quản, tinh thần lập tức rung lên, vội vàng chuẩn bị xe ngựa, đưa Trâu Tranh bị trọng thương đang yếu ớt thoi thóp nhanh chóng đi cứu mạng.

Phanh! Thanh âm chấn động khi cửa bị phá làm Tạ Tu hoảng sợ, khi ông nhìn thấy một gương mặt không có biểu tình của Tạ Duẩn Du đang hướng về phía ông mà đến, trong lòng có một tia bất an.

"Ai cho con đi vào? Ngay cả gõ cửa cũng không biết sao?" Tạ Tu đứng lên, ra đòn đánh phủ đầu trước.

"Thương thể của nàng?" Đáy mắt Tạ Duẩn Du tràn đầy hàn băng lạnh lẽo, thanh âm không chút nào phập phồng.

Tạ Tu chưa bao giờ thấy vẻ mặt lạnh lẽo căm hận của nhi tử như thế này, trong lúc nhất thời đã chuyển sang giật mình, hồi lâu, một cơn tức giận xông lên đầu óc....

"Nếu người con nói là nha đầu không biết phép tắc đó, đúng, là ta đánh nàng ta một chưởng, vậy thì thế nào? Đáng để con đến đây hưng sư vấn tội sao?" Ông như rồng mảy nhìn chằm chằm nhi tử.

"Đánh nàng một chưởng? Thân thể nàng yếu như vậy, đừng nói là khẽ đẩy một cái cũng có thể sẽ muốn mạng nàng, cha lại đánh nàng một chưởng?" Tạ Duẩn Du nắm chặt hai tay, liềm mạng đè nén cơn thịnh nộ đang sôi trào trong lòng ngực.

"Chết rất đúng! Vậy con có thể thoát khỏi nha đầu kia, đổi thành cưới Hiểu Tuyết." Tạ Tu lãnh khốc nói.

Tạ Duẩn Du tức giận như dây cung kéo căng, chợt bạo liệt. Thân hình chợt lóe, lấy bức cung nữ đồ đang treo trên tường xuống, vận nội lực phá vỡ, ngay sau đó giấy tuyên thành biến thành vụn giấy bay tán loạn.

"Duẩn Du!" Tạ Tu kinh ngạc chấn động nhìn hình ảnh nữ nhân mình yêu tự tay mình vẽ cứ như vậy hóa thành mảnh vụn.. "Con đang làm gì?!"

"Hủy một bức tranh ông lập tức đau lòng, nhưng ông có biết ông phá hủy thê tử của ta, lòng của ta cũng đau không?" Tạ Duẩn Du cười lạnh nói.

"Thê tử thì như thế nào?! Người lại không thương nàng ta!" Tạ Tu bị ánh mắt oán hận của nhi tử kích thích, không khỏi lớn tiếng hỏi ngược lại.

Tạ Duẩn Du lạnh lùng nhìn ông, trong mắt không có nửa điểm tình cảm. "Cha, nếu như nàng không may xảy ra chuyện gì, ta thề, ta nhất định sẽ trả thù."

"Người nói gì?! Người muốn trả thù ta sao? Ta là phụ thân của người, người lại dám uy hiếp ta như vậy!"

"Trong cuộc đời ta. Phụ thân chẳng qua chỉ là một cái danh từ, ông hận mẹ ta, mà ta cũng hận ông. Một đôi phụ tử oán hận lẫn nhau, có tư cách gì yêu cầu đối phương bỏ ra tình cảm sao?" Hắn lạnh lùng phiết môi cười lạnh, làm đáy lòng người ta phát rét.

"Con hận ta?" Như một tiếng sét đã kích oanh một tiếng làm cho trong nháy mắt Tạ Tu như già thêm mười tuổi. "Con hận ta?"

"Đừng, ta hận ông. Nếu thật sự thê tử ta có chuyện gì ngoài ý muốn, ta sẽ hủy diệt đi những gì ông yêu thích. Trần Song Long, vườn Duyên Liễu, Cung Hiểu Tuyết, thậm chí mộ phần nữ nhân kia, ta cũng sẽ không bỏ qua!" Hắn nói từng chữ từng chữ, lời nói giống như một đao phủ, vang vọng trong phòng khách Lục Liễu viên.

"Người thế nhưng vì một nữ nhân mà đối với ta như vậy?"

"Không chỉ vì nàng, cũng vì mẫu thân. Một nữ nhân vì ông mà thống khổ cả đời, bà ấy đau khổ, bị ai, ông chưa bao giờ đặt vào mắt, bà ấy khóc, bà ấy buồn, toàn bộ đều in vào trong lòng ta, hận này, kéo dài vô tận, oán này, đến chết không nguôi." Đôi mắt đen của hắn co rút nhanh, đặt hình ảnh Tạ Tu ở ngoài vào tầm mắt.

Xoay người, hẩn rời khỏi cái nơi chưa từng đề ý này của phụ thân hẩn. Hận ý chôn giấu hơn hai mươi năm trời lên mặt nước, không còn nữa cảnh thái bình giả tạo.

Ngoài cửa, toàn thân Cung Hiểu Tuyết run rẩy. Sợ hãi nhìn Tạ Duẫn Du âm trầm lãnh khốc, khuôn mặt tươi cười ôn nhã của nam tử phảng phất như là ảo giác của nàng, nam nhân này, làm cho nàng sợ hãi.

Tầm mắt lạnh như băng của Tạ Duẫn Du quét qua Cung Hiểu Tuyết đang co rúm ở một bên, nhếch môi lạnh lùng rời đi.

"Thiếu gia!" Tiểu Ngũ khẩn trương nhìn về giận giữ của chủ tử, đi ra từ vườn duyên liễu.

Khi hẩn thông báo thiếu gia thiếu phu nhân gặp chuyện không may, mặt thiếu gia biến sắc với tốc độ trước đây hẩn chưa từng thấy. từ trước đến nay nụ cười nhạt luôn treo trên mặt, gồng chiếc mặt nạ chưa từng rạn nứt. Dường lãnh khốc bao quanh tức giận. Dọa cho hẩn sợ như ve mùa đông, chỉ dám an tĩnh đi theo sát hẩn.

"Nàng đâu?" Tạ Duẫn Du trực tiếp nhìn chăm chăm xung quanh hỏi.

"Bảo chủ không cho người mời đại phu...."

"Rắc!"

Tổng quản và Tiểu Ngũ bị thanh âm đột nhiên phát ra làm sợ hết hồn, hai cặp mắt cùng nhìn lại nơi âm thanh phát ra, chỉ thấy vật trên tay Tạ Duẫn Du bị hẩn bóp thành hai nửa.

Trời ơi! Thiếu gia thật sự tức giận rồi

"Ông ta không cho phép người mời đại phu?" Giọng nói lạnh lùng phảng phất như đến từ âm ty. Tổng quản và Tiểu Ngũ rung mình một cái thờ cũng không dám thở mạnh một tiếng.

"Thiếu....Thiếu gia....Xin bớt giận! Sau đó chúng thuộc hạ đã đưa thiếu....Thiếu phu nhân đến y quán...." Tiểu Ngũ lấy dũng khí vội vàng trấn an thiếu gia.

"Là y quán nào?"

"Đức thọ đường---" Lời tổng quản còn chưa dứt, chỉ cảm thấy có một luồng gió thổi qua bên cạnh, mắt vừa nhìn, trước mắt đã không còn bóng dáng của Tạ Duẫn Du.

"Thiếu gia! Chờ thuộc hạ một chút!" Tiểu Ngũ cất giọng kêu to, đưa chân đuổi theo. Tổng quản sững sờ nhìn phương hướng bóng người đi xa, nửa vui mừng nửa lo lắng.

Tình cảm câu thiếu gia và thiếu phu nhân tiến triển ngày càng nhanh, đây là chuyện chưa từng có ở trấn Song Long mười mấy năm qua, sợ là phản tỉnh cảm này sẽ đưa đến một trận cuồng phong bạo vũ trong trấn Song Long đây!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Khi Tạ Duẫn Du mang sắc mặt âm trầm đến Đức Thọ đường, tận mắt nhìn thấy Trâu Tranh hôn mê bất tỉnh nằm trên giường nhỏ của y quán, trong lòng phảng phất như có ai đó đang cứng rắn đào bới, đau đến nỗi hẩn không thể thờ được.

"Nàng...Làm sao rồi?" Tay hẩn run run, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt trắng bệch của nàng, còn hơi thở nhưng hơi yếu, tim như bị nhéo đau.

Đại phu lo buồn nhìn hẩn một cái, lắc đầu nói: "Trước ta để cho thiếu phu nhân uống tục mệnh đan, nhưng thân thể thiếu phu nhân vốn suy yếu, bây giờ lại bị thương nặng như vậy....Lão phu không nắm chắc...."

"Không! Ông nhất định phải cứu nàng! Bất luận giá cao bao nhiêu, ta cũng phải cứu nàng!" Tạ Duẫn Du đưa tay nắm lấy cổ áo đại phu, kích liệt quát.

"Ta....Ta thiếu gia!" Đại phu giật mình nhìn Tạ Duẫn Du thay đổi tựa như người khác, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.

"Ta cảnh cáo ông, nếu như nàng có chuyện gì ngoài ý muốn, ta sẽ cho cho ông chôn theo nàng!" Hẩn cắn răng nghiêng lợi uy hiếp nói.

"Ta....Ta biết....Ta sẽ làm hết sức....Ta lập tức đi hốt thuốc...."

Tạ Duẩn Du buông cổ áo ông ra, đại phu lập tức lẩn một vòng chạy ra ngoài.

Hắn xoay người, ngồi xuống bên giường nàng, nắm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng lên.

"Nàng kiên cường như vậy, sẽ không bị một chương đánh bại chứ? Không phải nàng còn trở về nhà sao? Nàng quên cha mẹ của nàng, đệ đệ của nàng đang chờ nàng trở về sao? Nàng...Quên ta đang ở đây sao?" Hắn đỡ nàng đang lạnh như băng tựa vào mép giường, nhẹ nhàng hôn ngón tay nàng.

Cảm giác đau lòng như vậy, là vì cái gì?

Bởi vì nàng là bằng hữu của hắn? Cho nên hắn vì nàng bị đánh mà suy yếu nên đau lòng sao?

Hay là bởi vì nàng tuân thủ theo ước định với mình, mới có thể chọc giận phụ thân, lại bị mắ tai họa? Mà tìm hắn đau chẳng lẽ vì áy náy?

Trong mắt hắn mơ hồ xuất hiện nước mắt, một đạo thanh âm trách móc nặng nề phát ra từ đáy lòng hắn: Đến nay ngươi còn muốn lừa mình dối người sao? Bằng hữu cái gì? Ước định cái gì? Tất cả đều là lý do tự lừa gạt mình! Tìm hắn đau. Trốn tránh, mâu thuẫn, vui mừng, sầu lo, toàn bộ đều là vì nàng!

Sợ phân lượng của nàng ở đáy lòng mình ngày càng tăng thêm. Nặng đến nỗi hắn không dám đối mặt, cho nên hắn dùng tầng tầng lý do, phủ nhận cảm giác của mình, chỉ sợ một khi thừa nhận, hắn sẽ tự hủy đi lời thề, biến thành phụ thân thứ hai.

Tất cả gãy giữa, đến bây giờ, hắn lại buồn cười như vậy! Đến lúc người mất đi rồi, mới cảm thấy ngu muội sao?

Khi hắn tựa đầu vào cổ nàng, hai hàng lệ nóng hên nhất hồi hận chảy xuống. Lệ nóng chảy vào cổ nàng, hắn khẽ nén run rẩy, đây là trừng phạt của ông trời cho sự giả dối của hắn sao?

Run rẩy chạm vào tứ chi nàng, thân thể ấm áp của hắn làm ấm da thịt lạnh như băng của nàng, mà hắn khóc nức nở khẽ quấy rầy nàng đang yên giấc.

Nhẹ ho khan một tiếng, nàng không còn sức lực nào mở mắt ra, nhìn nam tử đang vùi xuống cạnh mình, suy yếu hỏi: "Sao vậy? Ngươi....Đang khóc sao?"

Âm thanh hỏi thăm yếu ớt phía trên, làm thân thể Tạ Duẩn Du run lên, chợt hắn ngẩng đầu lên, nhìn vào ánh mắt âm trầm không ánh sáng rồi lại mỉm cười mang theo lo âu của nàng.

Hắn run rẩy đưa tay mon tron đôi mắt nàng, mũi, miệng, và vuốt gương mặt tái nhợt của nàng, hốc mắt phấp phồng chuyển hướng về phía nàng nói: "Nàng...Tình rồi? Nàng không sao chứ. Ta sẽ không để cho nàng có chuyện gì xảy ra, ta thề."

Trâu Tranh gạt mình mờ mịt nhìn hắn kích động, về mặt cuồng loạn, cùng với tia quyến luyến thâm tình trong mắt hắn.

"Ngươi....Sao thế? Á! Đau quá!" Tình cảm nơi đáy mắt hắn làm cho nàng sợ, kinh hoàng, theo bản năng muốn đẩy hắn đứng dậy, nhưng lực phủ ngũ tạng bên trong đau đến nỗi giống như có ai lấy búa nện vào nàng, không khỏi cắn răng rên rì.

"Đừng lộn xộn! Nàng bị cha đánh một chương, thương thế không nhẹ đâu." Hắn đỡ lại thân thể nàng, nhẹ nhàng trấn an nói.

Trâu Tranh nhắc lại chuyện phát sinh lúc trước, nhẹ răng nhếch miệng thờ ơ nói: "Thì ra bị người có luyện công đánh tới, thật đúng là đau đến không muốn sống."

"Nàng chỉ cần an tâm điều dưỡng một chút là không sao thôi." Hắn cúi đầu xuống nhẹ nói bên tai nàng, những lời này là trấn an nàng, đồng thời cũng tự an ủi mình.

"Ngươi đừng lo lắng, một chương này đánh không chết ta được đâu." Cảm nhận được hắn khẽ nén cảm xúc căng thẳng, không nhịn được nàng đưa tay sờ nhẹ đầu hắn, nhẹ nhàng nói, "Ngươi đừng trách phụ thân ngươi, thật ra là ta chọc giận ông ấy, ông ấy mới động thủ, cho nên, chuyện này không phải lỗi của ông ấy."

"Ông ta động thủ với nàng đã là có lỗi rồi." Nhắc tới Tạ Tu, thanh âm của hắn lạnh xuống hẳn.

"Duẩn Du----" Nàng bắt an khẽ gọi.

"Hừ! Đừng nói tới ông ta nữa, thân thể nàng còn rất yếu, phải nghỉ ngơi một chút. Tối nay ta dẫn nàng đi Mộ Từ viện."

"Mộ Từ viện là nơi nào? Không về trấn Song Long sao?" Mặc dù toàn thân nàng đau nhức, nhưng không nhịn được hỏi.

"Mộ Từ viện là biệt viện ta mua ở ngoại thành, có núi vây quanh, cảnh sắc tương đối đẹp, rất thích hợp cho người bị thương dưỡng bệnh." Hắn tựa trán mình vào trán nàng, êm ái nói.

Tiếp xúc gần như thế, làm nhịp tim Trâu Tranh bị rối loạn, trong lúc nhất thời đầu óc bị tắc nghẽn, hoàn toàn không phát hiện hắn chỉ trả lời vấn đề thứ nhất.

"Người....Người đến gần quá rồi, có thể nhích ra xa một chút không?" Nàng thờ hồn hể, đỏ mặt nói.

Nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, bởi vì ngưng ngừng, xấu hổ mà đỏ lên, hần nhếch môi cười. "Ta sẽ không rời khỏi nàng, đây là lời cam kết của ta đối với nàng."

Dứt lời, đang lúc Trâu Tranh không phản ứng kịp, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng.

"A!" Trâu Tranh hô nhỏ một tiếng.

Thừa cơ đó lưỡi hần dò vào trong miệng nàng, dịu dàng nhẹ mút lưỡi nàng.

Đầu Trâu Tranh choáng váng căng ra mặc cho môi lưỡi hần cướp lấy hơi thở mình, cánh tay đặt trên mền co quắp không còn chút sức lực, cả người trông rỗng mềm xuống như một con rắn, thừa nhận hần cướp lấy. Dần dần hôn cuồng nhiệt.

"Thuốc tới....A!" Tiểu Ngũ bung thuốc vừa mới sắc xong vội vàng tiến vào.

Đi vào, lại nhìn thấy thiếu gia hôn thiếu phu nhân, bị dọa cho đứng im tại chỗ làm chén thuốc trên tay rơi trên mặt đất.

Âm thanh chén rơi làm cho hai người đang đắm chìm trong nhiệt hỏa tỉnh lại, Tạ Duẩn Du buông môi nàng ra, hít sâu một cái, mới quay đầu trừng mắt với Tiểu Ngũ.

"Tiểu Ngũ!"

"Thiếu gia, không phải Tiểu Ngũ cố ý, Tiểu Ngũ không biết thiếu phu nhân đã tỉnh lại, thiếu gia và thiếu phu nhân sẽ ở trong này....Ồ...." Tiểu Ngũ hoảng loạn lời nói không mạch lạc.

Trâu Tranh lúng túng kéo chắn che đầu, vừa nghe Tiểu Ngũ lấp bấp giải thích lại không nhịn được cười ra tiếng, nhưng cười làm thân thể run rẩy làm nàng đau.

Nghe được tiếng cười, đôi mắt Tạ Duẩn Du nhìn chăm chăm Tiểu Ngũ ôn hòa lại, khẽ thở dài: "Đừng giải thích nữa, còn không đi sắc thuốc?"

Tiểu Ngũ vừa dọn dẹp mảnh vụn chén bị bể, vừa nói: "Dạ, dạ, Tiểu Ngũ lập tức đi."

Hần quay đầu vén chắn lên, ngưng mắt nhìn nàng tươi cười nói: "Thấy gương mặt tươi cười của nàng, ta mới biết, mình thiếu chút nữa mất đi nụ cười này." Tim Trâu Tranh bắt đầu nhảy loạn, dưới ánh mắt chuyên chú của hần thu lại nụ cười.

"Người....Ta mệt quá, ta muốn nghỉ ngơi." Nàng chôn mặt vào giữa chắn, trốn tránh ánh mắt sáng ngời nóng rực của hần.

Tạ Duẩn Du cười cười, không vội cho nàng biết quyết định của hần, ôn hòa vuốt ve tóc nàng nói: "Nàng tự mình nghỉ ngơi trước. Chờ thuốc sắc xong, ta sẽ đánh thức nàng."

Nàng nhắm chặt mắt, không dám nhìn hần, nhưng cử chỉ chăm sóc êm ái của hần như làn nước ấm, rót vào mỗi lỗ chân lông của nàng, ấm đến từng mạch máu của nàng.

Nghe nhịp tim mình cô động, cảm thụ cái vuốt ve thương tiếc của hần, những mệt mỏi sau khi bị thương như đám sương khói bao phủ nàng, chỉ chớp lát sau, yên lặng chìm vào giấc ngủ say.

Mở mắt ra lần nữa, Trâu Tranh phát hiện mình nằm trong một gian phòng xa lạ. Nàng chịu đựng đau đớn trên người miễn cưỡng chống đỡ người ngồi dậy.

Nàng không hao tâm tốn sức quan sát bài biện bên trong phòng, tất cả khí lực chỉ chuyên tâm vào động tác xuống giường này, nỗ lực hồi lâu, mỗi một lần di chuyển chỉ càng tăng thêm đau đớn trên người. Trừ đôi lấy một thân mồ hôi bên ngoài, những cố gắng của nàng tất cả đều vô dụng. Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể nằm lại trên giường, nhìn chăm chăm nóc giường, điều chỉnh hô hấp của mình.

Két một tiếng cửa phòng bị đẩy ra, một trận cước bộ nhẹ nhàng chậm chạp tiến lại gần.

Trâu Tranh quay đầu lại, nhìn nữ tử ở cửa, đột nhiên mở miệng hỏi: "Bình Nhi, thiếu gia đâu?"

Bình Nhi bị thanh âm đột nhiên vang lên làm cho kinh sợ, khay trên tay thiếu chút nữa rơi xuống.

"Thiếu....Thiếu phu nhân, người tỉnh rồi sao?" Bình Nhi vừa thấy Trâu Tranh tỉnh lại, hốc mắt chợt đỏ lên. "Thật may quá, thiếu phu nhân không sao hết, may quá...."

"Nha đầu ngọc, ta không sao." Nhìn Bình Nhi, nha đầu thân cận bên người mình, khóc đến gương mặt đầy nước mắt, nước mũi, Trâu Tranh không nhịn được cười nói.

"Bảo chủ thật là ác độc, cho nên mới ra tay nặng như vậy." Bình Nhi oán trách phê bình chủ tử.

"Chuyện qua rồi, đừng nói nữa. Đứng rồi, thiếu gia đâu?" Trâu Tranh vừa nói vừa nâng người dậy.

Bình Nhi vội tiến lên đỡ nàng dậy, trước để cho nàng dựa vào đầu giường, mới trả lời: "Thiếu gia đang ở tiền sảnh nói chuyện với đại phu!"

"Đại phu? Tại sao lại tìm đại phu?"

"Bởi vì thiếu phu nhân ngủ mãi không tỉnh, thiếu gia sợ thương thể của thiếu phu nhân quá nặng mà ngủ đến hôn mê. Cho nên mới mời đại phu đến."

"Ta ngủ bao lâu rồi?"

"Từ lúc thiếu gia mang thiếu phu nhân trở lại, thiếu phu nhân vẫn ngủ, suốt một ngày một đêm."

Nàng cho là chẳng qua mình chỉ ngủ một lát, không ngờ là ngủ một ngày một đêm.

"Thiếu phu nhân, người nhất định là rất đói bụng! Thiếu gia phân phó chúng nô tỳ nhất định mỗi canh giờ đều phải nấu cháo nóng."

Trâu Tranh nghe vậy ngẩn ra, trái tim lại rối loạn lên. "Hắn nói như vậy thật sao?"

"Dạ đúng vậy! Không chỉ thế, thiếu gia còn điều chúng nô tỳ từ trấn Song Long đến đây, tới hầu hạ thiếu phu nhân đó!" Bình Nhi thở ngùi chao, sợ làm nóng lười nàng.

"Nơi này là Mộ Từ viện sao?" Trâu Tranh đưa tay nhận lấy chén cháo, đưa mắt quan sát gian phòng mới lạ.

"Dạ, thiếu phu nhân, người ăn cháo cho nhanh, chờ ăn cháo xong còn phải uống thuốc đó!" Bình Nhi tẩn trách thúc giục.

Trâu Tranh cười cười, hớp một miếng cháo, cho đến khi thấy đầy, Bình Nhi mới hài lòng thu hồi chén.

"Đại phu nói thiếu phu nhân có muốn ăn gì, cũng không đáng ngại."

"Là sao? Từ trước đến nay khẩu vị của ta vẫn luôn không tệ." Cho dù bị viêm ruột, nàng cũng không kiêng ăn gì, làm hại mình ăn một lần nôn một lần, gần đến mức mẹ nàng nhốt nàng vào phòng bệnh, nghiêm khắc thực hiện thực đơn cấm kỵ của bác sĩ kê, mới có thể thuận lợi xuất viện về nhà.

"Nói đến đại phu cũng thật đáng thương, thiếu gia thấy thiếu phu nhân ngủ không tỉnh, bất chấp canh ba nửa đêm, lệnh cho Tiểu Ngũ bắt đại phu đến đây, còn ép buộc đại phu không được rời khỏi biệt viện một bước trước khi thiếu phu nhân tỉnh lại đó!" Bình Nhi cũng chưa từng thấy Tạ Duẩn Du mất bình tĩnh như vậy, bây giờ nói chỉ cảm thấy thật tốt, nhưng bầu không khí lúc đó, dọa cho nàng sợ đến run rẩy cả người đấy!

"Bình Nhi, người đi thông báo cho thiếu gia là ta đã tỉnh, để cho đại phu về đi thôi!"

"Dạ, Bình Nhi lập tức bẩm báo với thiếu gia, còn có lập tức mời tới đây."

"Cũng không cần mời nhanh như vậy." Trâu Tranh hướng bóng lưng nàng kêu.

Trời ơi, đến thời đại này một tháng, nàng uống thuốc vượt hơn một nửa với trước kia.

Dựa vào đầu giường, nàng nhìn màn che trên giường suy nghĩ về vẻ mặt của Tạ Duẩn Du khi nàng bị thương. Tim vận chặt. Lại càng thêm luống cuống.

"Suy nghĩ cái gì mà nhập thần như vậy?" Từ trên đầu nàng vang lên âm thanh cười khê.

Trâu Tranh lấy lại tinh thần nhìn nụ cười của hắn, ánh mắt dao động nói: "Không có, không ngờ người lại mang ta đến Mộ Từ viện này, không trở về trấn Song Long nữa sao?"

"Trước khi nàng hồi phục lại như cũ, ta sẽ không trở về." Hắn bình thản nói.

"Ta phát hiện rốt cuộc ta phá hư tình cảm phụ tử các người, ta quá thẳng tính, nói chuyện không chừa đường lui, cũng khó trách ông ấy sẽ tức giận, ta thật không hy vọng người bởi vì ta mà trách phụ thân mình."

"Trên mặt nàng còn in dấu tay của ông ấy, thế nào còn nói chuyện thay ông ấy?"

"Bởi vì ông ấy là phụ thân người, là trưởng bối, lúc ấy chỉ cần ta nhận nhận một chút sẽ không xảy ra chuyện như vậy." Nàng càng nghĩ càng xấu hổ, bởi vì cá tính vọng động của mình, làm cho hiềm khích giữa Tạ Duẩn Du và phụ thân hắn càng sâu hơn, là nàng gây chuyện.

"Không thể trách nàng, ta không nên tạo ra sự bình yên giả dối ở ngoài, sớm nên cùng ông ấy nói rõ ràng. Như vậy nàng cũng sẽ không chịu thiệt thòi." Hắn ngồi ở mép giường, nụ cười mang theo chút khổ sở.

"Ta không có chịu thiệt. Hơn nữa lời của ông ấy cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của ta. Thật đó, thần kinh của ta không có nhạy cảm như vậy. Cho nên, người đừng vì chuyện của ta mà tự trách, có được không?" Nàng đưa tay chạm vào mắt hắn, nhẹ nhàng nói.

"Không phải ta tự trách, là ta sợ." Hắn nắm tay nàng, đặt trước ngực mình than nhẹ.

Đừng hỏi, đừng nên hỏi, nhưng nàng vẫn không nhận được hỏi: "Ngươi....Sợ cái gì?"

"Ta sợ trước khi ta chưa hiểu được tình cảm của mình thì đã mất đi nàng." Đôi mắt đen của hắn cháy lên ngọn lửa, đánh thẳng vào lòng nàng.

Lòng nàng nhanh chóng co rút. Muốn rút tay ra lại bị hắn nắm chặt tay, muốn dời mắt mình đi, lại chỉ có thể yên lặng nhìn hắn, lời gì cũng không nói, chuyện gì cũng không thể làm.

"Ta vẫn bị vây hãm trong lời thề của mình, cho nên không dám suy nghĩ sâu xa cảm giác chân chính của mình đối với nàng, không thể làm gì khác hơn là dùng thân phận bằng hữu để lưu nàng lại bên cạnh mình. Phảng phất như vậy, khi thời khắc biệt ly tới, cũng sẽ không bị tổn thương. Nếu không phải phụ thân đã thương nàng, cả đời này ta nghĩ ta sẽ không dám đối mặt với tình cảm chân chính của mình." Hắn đưa tay nâng mặt nàng lên, cường chế nàng nhìn chăm chú vào hắn.

"Ngươi....Tại sao lại nói chuyện này ra chứ? Ta không muốn như vậy...." Nàng nhìn hắn. Cấn môi liễu mạng lắc đầu.

"Hãy ở lại."

Trâu Tranh chấn động, nhìn vào đôi mắt đen đầy lửa của hắn, một đôi mắt chưa bao giờ bộc lộ bất kỳ tình cảm nào, giờ phút này lại sôi trào tình cảm, kích thích dây cung trong lòng nàng, hàng rào tình cảm mãnh liệt đột nhiên đổ nát, tình cảm đè nén trào ra.

"Không được...." Nàng trừng mắt hốt hoảng nói. "Hãy ở lại." Hắn bắt được cổ tay nàng, giọng nói nhẹ nhàng kiên định mê hoặc nàng.

"Không được! Không được...." Nàng giãy giụa trong tay hắn, hắn dùng chút lực, hoàn toàn ôm nàng vào trong ngực.

"Hãy ở lại vì ta." Hắn ôm chặt thân thể mảnh khảnh ốm yếu của nàng.

"Ta không thể, ngươi biết là ta không thể mà, đừng ép ta....Thề tử của ngươi là Văn Tĩnh An, ta không thể ích kỷ như vậy để cho nàng sống ở thế giới kia....Nàng ấy tuyệt đối không thể sống được!" Tựa vào trước ngực ấm áp bền chắc của hắn, toàn thân nàng run rẩy, cố gắng khắc chế mình không ôm lại hắn, không được để cho tình cảm làm mê muội tâm trí, mà đáp ứng lời hứa mãi mãi không thể tuân thủ.

"Người gả cho ta là Trâu Tranh, không phải Văn Tĩnh An, nếu là ông trời trêu chọc, ta nhận. Thề tử của ta chính là Trâu Tranh, trừ nàng ra, cũng sẽ không có người thứ hai." Hắn trầm thấp nói, là lời thề, lời cam kết.

"Đuẩn Du, bình tĩnh một chút, chàng biết rõ điều này là không thể thực hiện được, coi như ta nguyện ý ở lại, làm sao Văn gia có thể chấp nhận việc ta chiếm thân thể nữ nhi bọn họ...."

"Bọn họ không có quyền lựa chọn." Về mặt Tạ Duẩn Du không còn thanh nhã, mà là ngang ngược và âm trầm. "Nếu bọn họ dám ép nàng rời đi, không những bọn họ không thể lấy được lợi ích từ ta, ta sẽ tận lực phá hủy bọn họ."

"Đuẩn Du!"

"Hãy ở lại, nếu như nàng không muốn bọn họ vì nàng mà tán gia bại sản, cũng đừng rời khỏi ta."

"Chàng điên rồi sao? Chàng không phải người như vậy." Nàng nhìn chăm chăm hắn, vừa vội vừa tức nói.

"Ta nghĩ rằng có lẽ bên trong ta càng giống phụ thân hơn ta tưởng." Hắn nhếch môi cười nói, cười đến căn rở lại cuồng vọng. "Dù sao trên người ta cũng chảy dòng máu của ông ấy, cuồng bạo, tàn nhẫn, cố chấp ở trong máu ta, chẳng qua là đang đợi chất dẫn để bạo phát."

"Đừng nên nói chính mình như vậy!" Nàng tức giận nhìn hắn chăm chăm.

Sự tức giận của nàng làm hắn trầm mặc, chẳng qua là đưa mắt nhìn hắn thật sâu. Hồi lâu, thu hồi sự điên cuồng, khôi phục dung mạo hòa nhã, nhẹ nói "Ta không hy vọng mình biến thành như vậy, nhưng nếu như ta mất đi nàng, ta sợ ta sẽ thành như vậy."

"Chàng không nên như vậy, ta không quan trọng đến thế...." Lời của hắn làm nàng bất an.

Tạ Duẩn Du nhìn về mặt nàng luống cuống, khủng hoảng và sầu lo, cười nhàn nhạt. "Ta phát hiện, ta còn giống phụ thân một chỗ, một khi yêu, chính là cuồng nhiệt."

Trái tim Trâu Tranh như bị nhéo chặt, cổ họng cứng lại, nụ cười nhẹ, giọng nói ôn hòa của hắn, so với phản ứng kịch liệt lúc này, càng làm nàng đau lòng và hốt hoảng hơn.

"Ta....Chàng sẽ không làm vậy chứ?"

Hắn vừa cười, cười đến nỗi làm Trâu Tranh run sợ.

"Ta không biết. Được rồi, thương thể của nàng vẫn chưa khỏi, chúng ta đừng để những chuyện này làm hao tổn tinh thần nàng. Ta đi cho người đưa

thuốc tới...." Hấn không muốn miễn cưỡng nàng lúc này. Vội chuyển đề tài, lúc này mới đứng dậy, lại bị nàng kéo ống tay áo, tầm mắt của hấn nhìn lên nàng. "Nàng làm sao vậy?!"

Đôi mắt Trâu Tranh có chút hỗn loạn và mâu thuẫn, còn có tình cảm không thể khắc chế.

Nhìn hấn cố cười, nàng đầu lòng, nhìn hấn đè nén sợ hãi của mình, tim nàng đau. Nàng chỉ muốn ôm chặt hấn, không muốn gì hết chỉ muốn ôm chặt hấn, cho đến thiên trường đại cửu.

Tạ Duẩn Du khẽ vuốt mắt nàng, cười dịu dàng. "Đừng nghĩ nhiều, mới vừa rồi là ta kích động, ta không nên uy hiếp nàng như vậy...."

Không đợi hấn nói xong, nước mắt nàng đã chảy. Mắt đầy lệ, không thấy rõ về mặt hấn, quanh người hấn lộ vẻ tịch mịch, đau thương, làm lý trí nàng hoàn toàn bại trận. Cũng không quản đau đớn trên người, cánh tay mở ra hướng về phía hấn, ôm sát cổ hấn. Mặc kệ tất cả, nghĩa vô phản cố (*) nói: "Ta không đi! Ta không đi! Cho dù bị mắng là ích kỷ, ghê tởm, vô sỉ cũng không sao hết! Mặc kệ người khác nói gì, chỉ cần chàng cần ta, vĩnh viễn ta sẽ không đi!"

(*)Nghĩa vô phản cố: Làm việc nghĩa không chùn bước.

Hấn cần nàng, thực tâm quan tâm chuyện của nàng, đánh vỡ nguyên tắc của nàng cho thất linh bát lạc, không còn hình dạng, chịu mọi phi nhò của mọi người, nàng cũng không quan tâm!

Tạ Duẩn Du chợt chấn động, sau đó mạnh mẽ ôm chặt nàng, toàn thân không tự chủ run lên, không dám tin hỏi nàng: "Nàng nói thật không? Nàng sẽ không rời khỏi ta? Vĩnh viễn không rời?"

"Ta không đi!" Trâu Tranh rung rung cười nói.

Vào thời khắc này, nàng quyết tâm bỏ cuộc sống cũ, vứt bỏ người thân mình yêu thương, bằng hữu, sống ở thời đại xa lạ này. Bởi vì nơi này có hấn. Có nam nhân nàng yêu.

"Tranh...." Hấn ôm chặt nàng, tâm tình kích động, làm cổ họng hấn nói không ra lời.

Hấn hiểu, hấn đòi hỏi nàng vứt bỏ quá nhiều. Nhưng sự đồng ý của nàng, dường như đã đốt nên ánh lửa trong trái tim tâm tột của hấn. Ngay cả khi bị trời phạt, cũng không thể khiến hấn buông tay.

Nàng đến đây, là trời cao an bài hay vận mạng trêu chọc, hấn cũng không quan tâm! Quan trọng chính là, sự tồn tại của nàng.

"Ta sẽ bảo vệ nàng. Tuyệt đối không cho ai làm tổn thương nàng." Hấn ôm sát thân thể nhỏ nhắn mềm mại trước ngực, lặp lại lời thề.

Nàng ngẩng đầu lên cười híp mắt nhìn về mặt nghiêm túc của hấn, xúc động hôn lên môi hấn. "Yên tâm, ta sẽ không để cho người có cơ hội tập kích ta." Đột nhiên, nàng tò mò hỏi: "Chàng có võ công không?"

"Biết một chút." Hấn cười trả lời.

"Thật tốt quá! Chờ thương thể của ta tốt lên, chàng hãy dạy ta mấy chiêu công phu phòng thân. Ta muốn trở thành một hiệp nữ! Cái cảm giác hành hiệp trượng nghĩa nhất định sẽ rất tuyệt!" Mắt nàng tỏa ra ánh sáng ảo tưởng.

"Được, chờ thương thể nàng lành lại, ta không chỉ dạy võ công cho nàng, còn dạy rất nhiều chuyện cho nàng nữa." Hấn câu môi cười, ánh mắt sáng chợt chuyển thành âm trầm, kiều tình nhìn mặt nàng không tự chủ được nóng lên.

Tim Trâu Tranh lại nhảy lên, cảm thấy không khí quanh đây loãng đi, thở hổn hển, nàng chỉ có thể đỏ mặt dời tầm mắt đi, không dám nhìn ánh mắt nóng rực mang hàm ý sâu xa của hấn.

"Thiếu phu nhân, thuốc sắc xong rồi...." Bình Nhi bưng chén thuốc, vội vã đi vào phòng, liếc thấy bóng dáng hai người dựa sát vào nhau, không nhịn được trợn mắt há mồm, tiếp theo là đỏ mặt. "Thật....Thật xin lỗi, thiếu....Thiếu gia, thiếu phu nhân....Hai người có việc, lát nữa nô tỳ quay lại...." Bình Nhi cúi đầu lấp bắp nói.

Tạ Duẩn Du bất đắc dĩ thở dài, quay đầu gọi Bình Nhi đang lui ra ngoài.

"Chờ một chút, trước để thuốc lại."

"A! Dạ, vâng." Bình Nhi vội đặt chén thuốc xuống, sau đó trộm dò xét hai người, che miệng cười lui ra.

Trâu Tranh không nhịn được bật cười. Ảnh hưởng đến vết thương bên trong.

"Giống như mỗi lần đều sẽ bị người khác bắt gặp chuyện tốt, nhìn bọn họ trợn mắt há mồm, vẻ mặt kinh ngạc khiếp sợ, bây giờ cực kỳ buồn cười." Nàng lau đi những giọt lệ rơi xuống cười nói, có nhiều hạ nhân cũng là chuyện khó khăn. Ít nhất lúc thân thiết phải đề phòng bị người nhìn thấy.

"Sau này ta sẽ dạy bọn họ lễ tiết biết gõ cửa." Tạ Duẩn Du bất đắc dĩ cười, xoay người đi bưng thuốc.

Trâu Tranh cười dài, bị Bình Nhi làm hỗn loạn một trận, vốn có chút mập mờ, nay đã sớm tan đi không còn sót chút gì. Không còn ánh mắt sáng bức người của hắn, tim nàng mới từ từ hòa hoãn lại.

Mặc dù biết tình sắc là bản tính của con người, mà nàng đối với việc đó cũng tò mò, nhưng nghĩ đến khóa thân đối mặt hắn, phù dung trong trường độ đêm xuân, ngay cả đầu ngón chân nàng cũng đỏ bừng. Nói tóm lại, dục vọng với nam nhân vẫn xa lạ với nàng, kích thích nguy hiểm, nàng chưa chuẩn bị xong tâm lý bị người ta làm thành thức ăn ngon nuốt vào bụng đâu!

Tạ Duẩn Du cầm chén thuốc lên, xoay người lại chỉ thấy nàng đỏ mặt run sợ nhìn mình chăm chăm, hắn khẽ cười đi vào, ngồi xuống mép giường. "Nghĩ cái gì?"

Nàng nháy mắt mấy cái, ánh mắt dao động một chút. "Ta đang nghĩ đến án mạng của Tiểu Như, bây giờ ta bị thương, xem ra không thể điều tra được nữa rồi..."

"Ngày mai ta sẽ đưa danh sách cho Lâm bộ đầu, chuyện sau này để bọn họ xử lý!"

"Cũng chỉ có thể như vậy." Nàng nhận lấy chén thuốc, nhắm mũi uống vào.

Nhìn vẻ mặt đau khổ khi uống thuốc của nàng, hắn nhẹ nói: "Ta sẽ phái người đi Ký Châu tìm hậu duệ của Trương Thiên Sư."

Tay Trâu Tranh dừng lại, cách viên chén nhìn hắn, không nói gì.

"Nghe nói Hoàng Huyền Thiên có thể làm phép triệu hồn và tử phù, đều là đến Ký Châu cầu xin, vạn vật đều có vật tương khắc, ta tin Trương Thiên Sư sẽ có biện pháp khắc chế." Hắn nói hời hợt, không muốn trong lòng nàng bất an hơn.

"Nếu như không có biện pháp...." Trâu Tranh đặt chén thuốc đã uống cạn xuống, nhàu mày lo âu hỏi.

"Trương Thiên Sư không có, ta sẽ tìm vị đạo sĩ cao minh khác, cho đến khi tìm được người có biện pháp thì thôi." Hắn không chấp nhận bất kỳ thất bại nào.

Khóe miệng Trâu Tranh mỉm cười, nhưng trong mắt lại mang chút u buồn.

Số mạng để bọn họ gặp nhau, nhưng số mạng cũng là địch nhân lớn nhất của họ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Tin tức Trâu Tranh dưỡng thương ở viện Mộ Từ, không bao lâu lập tức truyền tới tai phu thê Văn gia, bọn họ ưu tâm lo lắng vội vàng tới dò xem trước, lại bị ngăn cản ngoài cửa, không cho họ và "Nữ nhi" gặp mặt.

Văn Tín Chương nổi giận đùng đùng gầm thét về phía gia đình giữ cửa: "Chúng ta là phụ mẫu của thiếu phu nhân các ngươi, các ngươi dám ngăn chúng ta lại sao?"

"Thân gia lão gia, phu nhân, không phải tiểu nhân dám ngăn cản hai vị, thực ra là thiếu gia phân phó xuống, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy thiếu phu nhân nghỉ ngơi, xin hai vị thứ lỗi!"

"Nói bậy! Chúng ta gặp nữ nhi là đạo lý hiển nhiên, quấy rầy là thế nào?!" Văn Tín Chương càng nghe càng thấy tức giận. "Ngươi nói thật đi, có phải là thiếu phu nhân các ngươi không muốn gặp chúng ta, cho nên cố ý muốn ngươi nói như vậy đúng không?"

"Thân gia lão gia, người hiểu lầm thiếu phu nhân chúng ta rồi, chính xác là thiếu gia đã phân phó xuống, thiếu phu nhân cũng không biết chuyện này."

"Vậy ngươi đi thông báo cho nàng, nói chúng ta tới rồi, ta xem nàng ta gặp hay không gặp!" Văn phu nhân chen miệng nói.

"Thiếu phu nhân vẫn đang nghỉ ngơi! Xin hai vị hòm khác hãy quay lại! Thứ cho tiểu nhân cáo lui." Không đợi hai người phản ứng, ngay sau đó gia đình đóng cửa lại, ngăn bọn họ ngoài cửa.

"Ai! Tại sao lại có chuyện như vậy? Nàng ta dám không gặp chúng ta?!" Văn phu nhân đỏ mặt tức giận, hướng về phía trượng phu oán trách.

"Ta biết ngay việc để nàng ta thay mặt gả đến đây không phải là ý kiến hay mà, không ngờ nàng ta thật đúng là không sợ chết." Văn Tín Chương nổi giận nằng.

"Lão gia, chúng ta nên làm sao bây giờ? Nàng không gặp chúng ta, chúng ta không thể khống chế nàng ta được! Ta nghĩ, nhất định nàng ta muốn chiếm

đoạt thân thể nữ nhi chúng ta, mọi tránh không gặp mặt." Văn phu nhân vừa vội vừa tức lời kéo tay áo trượng phu khẽ nói.

"Chuyện này không thể kéo dài nữa, nếu không Tĩnh An sẽ không trở về được." Trong mắt Văn Tín Chương lóe lên ánh sáng quyết tuyệt, ngoan độc.

"Lão gia....Ý của người là muốn Hoàng đại sư...."

"Hừ, đừng lên tiếng, chúng ta quay về rồi hãy nói." Văn Tín Chương và phu nhân quay lên xe ngựa.

Khi xe ngựa trên đường về nhà, Văn phu nhân mới hỏi lại vấn đề lúc này, "Lão gia, mới vừa rồi ý của người là muốn Hoàng đại sư thi triển triệu hồn thuật giúp nữ nhi chúng ta quay về sao?"

"Không sai. Nếu như không để cho Tĩnh Nhi trở lại, hiền tể bị đoạt đi, ai đền lại được đây?!" Văn Tín Chương nhớ tới quyền thế và tài phú của trấn Song Long sau lưng Tạ Duẫn Du.

"Nhưng mà thân thể nữ nhi còn rất yếu...." Văn phu nhân lo lắng không ngừng nhìn trượng phu.

"Thân thể Tĩnh Nhi vừa sinh ra đã yếu rồi, những ngày này cũng cũng vậy thôi, chúng ta làm trẻ nghi thức, thật đúng là nuôi hổ thành họa." Dĩ nhiên Văn Tín Chương lo lắng thân thể nữ nhi sẽ chịu không nổi, phàm là chuyện gì đều có nguy hiểm, ông chỉ muốn đánh cược xem.

Văn phu nhân vẫn sợ hãi do dự, không quyết định được, nhưng thấy dáng vẻ quyết tâm của trượng phu, bà cũng chỉ có thể im lặng.

Văn Tín Chương thấy thế từ không phản đối, lập tức gõ một cái lên cửa chỗ phu xe, chốc lát sau cửa được mở ra, Văn Tín Chương hạ lệnh cho phu xe, đổi hướng nhìn lên trời.

Văn phu nhân vừa nghe, mặt biến sắc.

Hoàng Huyền Thiên nhìn phu thê Văn gia vội vã đến, hỏi lại lần nữa: "Các người nói muốn thi triển triệu hồn thuật trước? Cho dù là lệnh thiên kim đang bị thương?"

"Nhất định nữ nhân kia không muốn gặp chúng ta nên mới tung tin đang bị thương, chúng ta tin là không có vấn đề gì." Văn Tín Chương kiên định nói.

"Này....Nếu lỡ như...."

"Đại sư, đừng lo lắng, cứ động thủ. Bây giờ nữ nhân kia không phải là Tĩnh Nhi của chúng ta, nếu như thất bại, cũng chỉ có thể nói vận mệnh của Tĩnh Nhi là như vậy...." Văn Tín Chương thờ dài nói.

Ông biết mọi việc cũng sẽ có nguy hiểm, nhưng không thể để nữ nhân khác ngồi mát ăn bát vàng, ông thà phá hủy hết thấy.

Sắc mặt Văn phu nhân bất an, đôi mắt nhìn qua lại giữa Hoàng Huyền Thiên và trượng phu mình, đột nhiên cảm thấy, vẻ mặt dữ tợn của trượng phu, khiến bà sợ hãi.

Ban đầu bà gả nữ nhi cho Tạ Duẫn Du, là muốn tốt cho nữ nhi, hi vọng nàng có nơi tốt, nhưng hôm nay, trượng phu lại đặt nặng lợi ích của mình hơn sinh tử của nữ nhi, là một phụ thân lại làm ra như vậy, làm tâm bà thêm rét lạnh.

"Không được, ta không đồng ý." Bà đột nhiên lên tiếng phản đối.

"Phu nhân, bà đang nói gì đó? Chẳng lẽ bà muốn nữ nhân kia đoạt lấy hạnh phúc của nữ nhi sao?" Văn Tín Chương kinh ngạc nhìn chằm chằm thế tử, bất mãn hỏi.

"Cho dù Tĩnh Nhi sẽ mất đi Duẫn Du, cũng tốt hơn là mất đi sinh mệnh, ta tình nguyện đợi đến mùa xuân, mới làm cho Tĩnh Nhi và Trâu Tranh đổi hồn."

"Đây là suy nghĩ của phụ nhân, ai biết được hiện tại nữ nhi phải trải qua thế nào? Có lẽ nàng đang chịu khổ, đang chờ người làm phụ mẫu chúng ta cứu nàng trở về...."

"Nhưng...Ít nhất bây giờ tính mạng nàng không gặp nguy hiểm...." Nếu là hai người trao đổi linh hồn, như vậy, Tĩnh Nhi đang ở bên trong người Trâu Tranh, hưởng thụ thân thể khỏe mạnh chưa bao giờ có. Nếu không phải bà không xác định được nữ nhi có vui vẻ hay không, nếu không, thậm chí bà sẽ ích kỷ để nàng ở lại trong thân thể đó, không phải chịu đau ốm ngày ngày hành hạ.

"Nói vậy! Bà hồ đồ rồi mới có thể nói như vậy! Tuy nói các nàng trao đổi linh hồn, nhưng ở một nơi xa lạ, mất đi bằng hữu, phụ mẫu, Tĩnh Nhi sẽ đau khổ như thế nào ở đó?"

"Lão gia---"

"Không cần nhiều lời, ta đã quyết định rồi."

Văn Tín Chương không để ý đến thế tử khuyên nhủ, nói với Hoàng Huyền Thiên: "Đại sư, mời mau làm phép, để nữ nhi ta quay về."

Hoàng Huyền Thiên im lặng nhìn chăm chú Văn Tín Chương, chợt cười nói: "Nếu Văn lão gia đã kiên quyết như thế, bản đạo theo ý ngài thì hành triệu hồn thuật."

"Nhưng không có người, được không?"

"Chỉ cần có ngày sinh tháng đẻ của lệnh thiên kim và y phục đã mặc qua, chỉ cần vậy, không cần có người." Hoàng đại sư mỉm cười nói.

"Được, đợi lát nữa ta sẽ đích thân đưa y phục lên, nhất định phải đưa nữ nhi ta về." Trông mắt Văn Tín Chương sáng lên, chờ hồn phách nữ nhi trở lại, sẽ tiếp tục thân phận của Trâu Tranh ở trần Song Long.

Trâu Tranh nhàm chán đọc cuốn tiểu thuyết tài tử giai nhân, đôi mắt lại bởi hồi nhìn ra cửa, vừa có động tĩnh thì nhanh chóng giương mắt lên, sau đó lại thất vọng rũ mắt xuống.

Bình Nhi hầu hạ một bên mỗi lần thấy vậy, khóe miệng chỉ càng cười sâu thêm một chút.

Nàng nháy mắt cố ý hỏi: "Thiếu phu nhân, người làm sao thế, cả ngày tâm thần không yên cứ nhìn ngoài cửa, đang chờ người nào sao?"

Trâu Tranh đỏ mặt lên, miệng lúng túng nói: "Không có. Chẳng qua là nằm mấy ngày, ta cảm thấy nhàm chán cực kỳ, muốn ra ngoài một chút."

"Thời tiết lạnh như vậy, thiếu phu nhân vẫn chưa được ra khỏi cửa đâu!" Vừa nghĩ tới đã bắt đầu mùa đông ngoài phòng rất rét lạnh Bình Nhi không nhịn được co rúm lại.

"Không sao, ta mặc nhiều chút sẽ không lạnh. Bình Nhi ngơoi sửa sang lại phòng, không cần đi theo ta, ta chỉ tùy ý đi một chút, lập tức trở lại ngay." Nàng vén chăn xuống giường, mang áo khoác.

Bình Nhi vừa hầu hạ nàng mặc áo vừa khó xử nói: "Nhưng thiếu gia nói thương thế thiếu phu nhân chưa lành, căn dặn nô tỳ bất luận thiếu phu nhân đi nơi nào, đều phải đi theo bên cạnh."

"Ta chỉ bị thương, cũng không phải bệnh sắp chết, không cần người đi theo." Nàng phủ thêm áo lông đỏ Bình Nhi đưa tới, bao bọc mình chặt chẽ.

"Nhưng mà---"

"Yên tâm, thiếu gia sẽ không biết người không đi cùng ta." Trâu Tranh kéo cửa ra, quay đầu nhìn nàng cười một tiếng.

Bình Nhi bị gió rét nổi lên thổi vào trong, kiên trì lớn hơn nữa cũng bị thổi bay.

"Thiếu...Thiếu phu nhân, nếu người cảm thấy mệt phải trở về ngay đó! Nhất định đừng đi quá lâu---"

Trâu Tranh khoát khoát tay, ném những lời dặn của nàng ra sau đầu, sau đó tựa như chim ra khỏi lồng, vui vẻ bay ra ngoài.

Tuyết trắng mịn như kẹo bông bán ở các quán ngoài đường, nàng cười chạy về phía tuyết, đập lên in một dấu chân, thậm chí dùng chân viết tên Tạ Duẫn Du lên một mảng tuyết lớn, sau đó vui vẻ tự đắc nằm lên đó, ấn thành hình người.

Nằm trên mặt tuyết, nhìn bầu trời bay đầy tuyết, hình lục giác trong suốt kết tinh bay xuống mặt nàng, lạnh như băng.

Sinh ra vào đất nước cận nhiệt đới, mỗi khi tới mùa đông, người dân thường tập trung trên đỉnh núi đầy tuyết để hoạt động, mà mùa đông ở phương Bắc, tuyết rơi là chuyện thường như cơm bữa. Sau này một ngày nào đó nàng cũng sẽ thấy ghét chuyện tuyết rơi này nhỉ! Nàng buồn cười suy nghĩ.

Một bóng dáng màu trắng từ phía khác của hành lang đến gần, trong lúc bất chợt dừng lại, kinh ngạc nhìn một thân màu đỏ giữa trời tuyết trắng.

Khuôn mặt trắng nõn như tuyết, dáng người mảnh khảnh trầm tĩnh nằm yên ở đó, phảng phất như đang ngủ không hề động đậy.

Trong lòng Tạ Duẫn Du cả kinh, bất an nổi lên nhắc nhở hần nhện không được lên tiếng kêu: "Tranh!"

Trâu Tranh nghe được hần gọi, nghiêng đầu nhìn theo hướng âm thanh phát ra, sau đó ngẩng đầu, cố gắng kêu to: "Duẫn Du!"

Nhìn dáng vẻ nhỏ bé xinh đẹp của nàng, hốt hoảng trong lòng hần lúc này mới biến mất, trái tim tràn đầy hơi thở ấm áp. Hần thở ra, đi khỏi hành lang, cùng nàng đứng dưới một bầu trời.

Đến gần nàng, đưa tay kéo nàng lại, cánh tay ôm lấy nàng, hần dùng thân thể ấm áp, làm ấm gương mặt hơi có vẻ lạnh như băng của nàng. "Tuyết lạnh, nàng nằm như vậy cẩn thận bị lạnh."

"Sao chàng về sớm như vậy?" Bất quá bây giờ mới là giờ Ngọ.

Tạ Duẫn Du chỉ mỉm cười, không nói cho nàng biết hần nhớ nàng, nên không nhịn được bỏ lại công việc, vội vàng trở về. Hôn nữa vừa vào nghe hạ nhân

nói phu thê Văn gia sáng sớm tới cửa, càng làm hấn không cách nào đè nén tâm tình muốn gặp nàng, vội vã mà đến.

Cho đến khi nàng nằm trong ngực mình, hấn mới an tâm lại, sự bất an mới bỏ xuống.

"Không có chuyện gì khẩn cấp cần xử lý, nên ta tranh thủ thời gian trở lại."

"Thật tốt, như vậy chúng ta có thể chơi tuyết với nhau." Trâu Tranh cười một tiếng, lại ngửa đầu nghênh đón bông tuyết bay xuống.

"trước kia chưa từng thấy tuyết sao?" Hấn cười nhìn hành động có chút trẻ con của nàng.

"Trước kia ta ở một đảo nhỏ ở phía Nam, nơi đó cho dù tới mùa đông, trời thỉnh thoảng tuyết rơi xuống đỉnh núi, đồng bằng không thấy được một bông tuyết, lại càng đừng nói cảnh tượng trắng xóa như trước mắt này."

"Bốn mùa luân phiên, đều có vẻ đẹp của mình. Sau này nàng có thể từ từ thưởng thức đủ hết." Hấn tỉ mỉ khép lại áo khoác lông cho nàng, dịu dàng cười nói.

"Ta biết...." Nàng nhếch miệng cười sang sảng, vậy mà một từ cũng chưa nói xong, một trận đau nhức chạy lên toàn thân, tựa như bị người xé rách đau đớn làm nàng kêu to, "Á!"

Tạ Duẩn Du kinh ngạc nhìn một khắc trước còn nói nói cười cười, sau một khắc lại biến thành sắc mặt trắng bệch, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu chạy dọc từ trán xuống dưới.

Tạ Duẩn Du nhìn gương mặt nàng đau đớn, ôm chặt cơ thể xụi lơ trong ngực, hét lớn: "Tranh!"

"Ta....Đau quá....Đau quá...." Nàng không còn chút sức nói ra mấy chữ, ngay sau đó, đau đớn ngày càng mãnh liệt hơn, cướp đi thần trí nàng.

Trâu Tranh khẽ kêu một tiếng, thân thể cứng đờ, lý trí bị đẩy vào vực sâu tăm tối, mất đi ý thức.

Tạ Duẩn Du trông chừng Trâu Tranh đang hôn mê, một ngày đêm chưa từng chớp mắt, nắm bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé lạnh như băng của nàng, chưa từng buông ra.

Đại phu đã tới mấy lần, trước sau không tìm được nguyên nhân, chỉ có thể kê một chút thuốc an thần, nhưng không cách nào hốt thuốc đúng bệnh.

Đột nhiên, bàn tay nhỏ bé hơi cử động, thân thể Tạ Duẩn Du căng thẳng, động cũng không động nhìn chăm chăm người trên giường, lông mi nhẹ nhàng phát run, cố gắng mấy lần mới mở mắt ra. Tạ Duẩn Du thấy nàng tỉnh lại, không nhận được tạ ơn trời phật, không khắc chế được tâm tình kích động của mình mà nói: "Tranh? Nàng cảm thấy sao rồi?"

Người trên giường từ từ khôi phục thần trí, đột nhiên bị nước mắt nóng bỏng, ánh mắt lo lắng đến trợn to mắt, môi run rẩy chợt nhớ tới thân mình, lại phát hiện tay mình bị Tạ Duẩn Du nắm, không nhận được nước mắt lưng tròng, không nhận được kinh hãi khẽ gọi: "Không! Không phải như vậy! Không!"

"Tranh...." Cô hòng Tạ Duẩn Du căng thẳng, máu bắt đầu ngưng kết, gương mặt trắng bệch, giọng nói mang theo run rẩy.

"Tại sao?" người trên giường lấy tay che mặt mình lại, nước mắt từ khe hở trào ra.

Tiếng khóc thê lương và tan nát cõi lòng, lôi kéo tim Tạ Duẩn Du rơi vào vực sâu vạn trượng....

Trong nháy mắt hấn biến sắc mặt, đất dưới chân bắt đầu sụp đổ, vỡ vụn.

Trâu Tranh....Người hấn yêu, biến mất rồi.

Tạ Duẩn Du dùng ánh mắt hư không nhìn nữ tử trước mặt, dung mạo nàng không đổi, nhưng hấn biết, linh hồn hấn yêu đã biến mất. Mặc hấn tìm kiếm thế nào, đều không thể tìm.

Lòng tràn đầy khổ sở và đau đớn thấu xương, sau khi thừa nhận sự thật, không còn dùng được nữa.

Văn Tinh An "Chân chính" rơi nước mắt, nhìn giống như tan nát cõi lòng muốn chết.

"Người....Sao lại trở về?" Tạ Duẩn Du khăn khăn hỏi, cảm xúc nghi ngờ khó hiểu và đau đớn.

Văn Tinh An nâng lên đôi mắt sưng mù đầy nước, lắc đầu nói: ""Ta....Ta không biết....Một khắc trước ta....Sau đó chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, thống khổ không chịu được ngắt đi. Khi tỉnh lại, đã ở chỗ này."

Nàng thương tâm lo lắng sao hấn biết được linh hồn mình xuất ra, nhưng vẫn hữu lễ trả lời.

Mới vừa rồi nữ hầu yếu ớt gọi nàng là "Thiếu phu nhân", làm nàng mơ hồ hiểu được, nam nhân ôn nhu tuần duật trước mắt là vị hôn phu của nàng Tạ Duẩn Du, mà hôm nay đã thành "trượng phu" của nàng.

"Tại sao lại như vậy? Ta....Ta nên làm gì bây giờ?" Bất lực nhìn đôi mắt bất lực giống mình, Văn Tĩnh An không nhận được lại rơi lệ.

"Người quay về Văn phủ sao?" Thay vì mỗi ngày thấy nàng, lại nhớ tới bóng dáng xa xôi kia, hẳn tình nguyện tách hai người ra, mắt không thấy tâm không loạn.

"Về nhà?" Đôi mắt Văn Tĩnh An thoáng qua tia do dự. "Ta không biết....Có thể cho ta tạm thời ở chỗ này không? Ta....Cần thời gian suy nghĩ." Cúi đầu xuống, Văn Tĩnh An yếu ớt thỉnh cầu.

Tạ Duẩn Du nhìn mặt nàng lại nghĩ Trâu Tranh, bị ai phát hiện, chỉ mới một ngày, nhớ nhung thành cuồng, điều này cắn nuốt linh hồn hắn, sợ sẽ mệt mỏi vì hình dáng họ thay đổi.

"Tùy người!" Hắn liếc mắt, cười khở đứng dậy muốn đi.

"Ta thiếu gia xin dừng bước."

Tạ Duẩn Du đứng lại ở cửa, quay đầu nhìn nàng.

"Người có biết chuyện ta và Trâu Tranh đổi hồn không, nhưng vẫn quan tâm nàng như vậy, người là....Thích nàng sao?" Mặc dù không thích hợp, Văn Tĩnh An vẫn không nệ được hỏi.

Tạ Duẩn Du nghe vậy trầm mặc hồi lâu, nâng lên nụ cười thâm tình, không che giấu chút nào trả lời: "Ta yêu nàng."

Lời của hắn làm lòng nàng run động không nhỏ, bốn bề dậy sóng lay động. "Kia....Nàng ấy? Nàng ấy cũng yêu người sao? Nguyện ý ở lại với người?"

Giọng nói nàng cấp bách, làm Tạ Duẩn Du nhẹ nhõm mày.

"Người hỏi điều này có ích lợi gì?"

"Ta...." Văn Tĩnh An nghĩ ngợi một lát, giương mắt một lúc, làm như ra quyết định trọng đại. "Nếu đáp án đã khẳng định như vậy, ta hy vọng người có thể tìm kỳ nhân dị sĩ, trao đổi chúng ta lần nữa...."

Thân thể Tạ Duẩn Du chấn động, ánh mắt lấy lại thần thái lần nữa, nhìn chăm chăm Văn Tĩnh An. Không hỏi lý do, bởi vì nhìn vào mắt nàng, có nỗi nhớ nhung khổ sở giống mình.

"Trước lúc nàng rời đi, nàng đã quyết định ở lại nơi này, ta cũng đã chuẩn bị phái người tìm kỳ nhân dị sĩ, hy vọng có thể giúp nàng lưu lại, chẳng qua là chưa làm xong, nàng đã...." Thanh âm Tạ Duẩn Du dừng lại, đồng thời trong lúc hắn đang nói, chợt hiểu được tại sao họ lại đổi hồn lần nữa. "Là cha mẹ người!"

"Cái gì?" Văn Tĩnh An khó hiểu nhìn hắn, bỗng phát hiện vẻ mặt hắn trở nên âm lãnh.

"Là cha mẹ người tìm đạo sĩ, dùng triệu hồn thuật đổi hai người lại!"

Văn Tĩnh An giật mình. "Cha mẹ ta biết ta không phải là "Ta", sao còn gả ta vào trấn Song Long?"

"Danh lợi mê người, không thể không liều. Bọn họ dùng tử phù uy hiếp Trâu Tranh, bắt nàng thay người gả tới đây. Nhưng trong chuyện này, ta không thể không cảm tạ ông ta đưa nàng đến bên cạnh ta." Lãnh đạm đưa cột, nhắc đến Trâu Tranh lại tan đi.

Văn Tĩnh An cảm thấy xấu hổ khi nhắc đến cách làm của cha mẹ, nhưng chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Nếu quả thật là chủ ý của cha mẹ, chỉ sợ bọn họ sẽ phải tới đây điều tra xem ta có trở về thật không."

"Ta sẽ không để họ vào Mộ Từ viện." Đối với phu thê Văn gia, hắn không cần lấy lòng hay để ý.

"Nếu người không muốn cản tay cha mẹ ta, nhất định phải cho cha ta tin là, cho dù người cưới không phải là ta, ông ấy vẫn có thể có lợi. Không cần nhiều, nhưng cũng không thể thiếu." Văn Tĩnh An khề rừ mày, khề thờ dài.

Tạ Duẩn Du không biểu tình gì nhìn nàng chăm chăm, hẳn là người thông minh, vừa nghe lập tức hiểu ý nàng.

Hắn không lo đối địch với Văn Tín Chương, nhưng nếu Trâu Tranh trở về, hẳn nhất định phải đề phòng những hành động nhỏ của Văn Tín Chương, đối với Trâu Tranh đây không phải là chuyện tốt. Vì muốn bình an, vì Trâu Tranh, hắn phải thỏa hiệp một chút.

"Ta hiểu, ta sẽ xem ông ta là "Nhạc phụ", cho ông ta biết, ông ta sẽ không vì "Nữ nhi giả" này mà mất đi hiền tử." Tạ Duẩn Du nhàn nhạt cười.

"Người....Biết người nào có thể giúp chúng ta không?" Văn Tĩnh An ngẩng đầu lên, chờ đợi.

Tạ Duẩn Du hơi mỉm môi nói: "Hậu duệ Trương Thiên Sư ở Ký Châu."

Ánh nắng lượn lờ xuyên thấu qua cửa sổ sát đất chiếu lên trên giường. Trâu Tranh ngồi trên giường, ngây ngô nhìn bức họa chân dung người được vẽ tỉ mỉ trên tường.

Khi quay lại thực tại, phát hiện mình nằm ở trong một gian phòng xa lạ, cô kinh ngạc, đau khổ, lại chỉ có thể mờ mịt nghe âm thanh trầm khàn của chủ nhân căn phòng Phạm Ngô Dương tự thuật về quan hệ giữa hắn và "Minh".

Người trong bức tranh dường như là mình và Phạm Ngô Dương, chữ ký dưới bức tranh ghi "Văn Tĩnh An", Trâu Tranh cười đến rung người.

Nhớ tới Tạ Duẫn Du, lòng cô xuất hiện một trận đau đớn. Rõ ràng là cô không bị bệnh tim, nhưng khối thân thể khỏe mạnh này, sao lại xuất hiện cơn đau tim như vậy?

"Bức họa này là nàng ta vẽ?" Trâu Tranh nhìn bức tranh hỏi.

"Phải." Phạm Ngô Dương đơn giản trả lời.

Trâu Tranh nhìn hắn, trong đầu nhớ lại, ban đầu lúc nàng đứng vào gương Song Long bạch ngọc, có người đã nói, nàng và người trong một bức cổ tranh giống nhau. Có phải vì nguyên nhân đó, cho nên chủ của gương Song Long bạch ngọc kiếp này là Phạm Ngô Dương mới có thể muốn gặp mình?

"Ban đầu là anh nghe nói tôi và người trong tranh giống nhau, cho nên muốn gặp tôi?"

"Không! Là quyền sách viết tên cô." Giọng Phạm Ngô Dương trầm trầm không mang theo tình cảm.

"Sách tay?" Trâu Tranh ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn hắn.

"Bảo chủ trấn Song Long từng lưu lại mấy quyển sách chép tay, trong đó có một quyển kể về chuyện xưa của thế tử, bên trong có nhắc tới tên cô, chẳng qua không có ai tin chuyện từ tương lai trở về quá khứ."

Trâu Tranh bình tĩnh, thật lâu thần trí không quay lại được.

"Hơn nữa, trong đó tôi còn thấy tên mình." Phạm Ngô Dương tiếp tục nói.

Trâu Tranh im lặng hồi lâu mới cười nói: "Chắc là của cô ấy phải không?" Là Văn Tĩnh An chân chính.

"Đúng vậy." Thanh âm Phạm Ngô Dương trầm thấp, toát ra thanh âm của người đàn ông đang yêu.

"Có cách nào gặp lại cô ấy không?" Cô đến gần bức tranh, nhìn kỹ dung mạo của mình trong tranh, và hình ảnh tình cảm với người đàn ông lịch lãm trước mắt.

Cảm giác rất quái dị, cô yêu Tạ Duẫn Du, nhưng lại vẽ cùng người đàn ông khác trong một bức tranh, nếu Tạ Duẫn Du biết được, không biết sẽ phản ứng thế nào?

"Không biết." Phạm Ngô Dương dừng một chút, mới nói tiếp: "Nhưng tôi sẽ dùng mọi cách, để cô ấy trở lại bên cạnh tôi."

"Cho dù cô ấy mượn thân thể tôi?"

"Tôi là yêu con người của cô ấy, không phải gương mặt vốc người bên ngoài." Hắn nhếch môi, gương mặt nghiêm nghị trở nên dịu dàng.

Trâu Tranh khề thờ dài, cười nói: "Hắn cũng có suy nghĩ giống anh."

Nghĩ đến cát giấu bên trong vẻ ôn hòa tuấn đạt là sự kiên định và cố chấp, lòng cô nóng lên, mặc dù đau lòng khi chia cách, nhưng lại tin hắn sẽ tìm cách đưa cô trở về.

Chia cách là tất nhiên, nhưng cô tin cuối cùng rồi sẽ gặp lại.

Tạ Duẫn Du nhìn "Nhạc phụ" trước mặt, cố gắng giữ bình tĩnh cười nói: "Nhạc phụ, nhạc mẫu tôi thăm Tĩnh An sao?"

"Nàng...Tĩnh Nhi khỏe không? Cá tính nàng có hay không..." Văn Tín Chương cẩn thận hỏi thăm.

Cách ngày Hoàng đại sư làm phép đã ba ngày, tất nhiên bọn họ muốn tới cửa dò xét "Nữ nhi" có thuận lợi trở về hay không.

"Tĩnh An rất khỏe, không khác ngày thường mấy. Chẳng qua là trước đó vài ngày bị gia phụ đã thương, còn đang dưỡng thương. Nếu nhạc phụ nhạc mẫu muốn gặp nàng, ta có thể dẫn hai vị...."

"Không...Không cần." Vừa nghe tính cách "Nữ nhi" không đổi, Văn Tín Chương chỉ muốn quay về tìm Hoàng đại sư chất vấn. Ông tốn rất nhiều bạc, cho nên tất cả đều uống phí.

"Nhạc phụ, ta nghe nói việc buôn bán của người ở Viễn Châu có chút vấn đề, có cần tiểu tể giúp một tay không?" Tạ Duẩn Du cười hỏi thăm, bắt đầu vào vai "Hiền tể tốt" của mình.

Lần đầu Văn Tín Chương nghe hẳn hỏi thăm chuyện làm ăn của mình, ánh mắt không khỏi sáng lên. "Làm sao con biết?"

"Tĩnh An" rất quan tâm đến nhạc phụ nhạc mẫu, thường hay muốn ta vì hai vị phân ưu!"

Văn Tín Chương nghe vậy, chợt dạ liếc mắt, "Là....Là Tĩnh An nói vậy sao?"

"Duẩn Du, con thích Tĩnh Nhi sao?" Văn phu nhân đột nhiên mở miệng hỏi.

"Dạ, tiểu tể đúng là cảm mến Tĩnh An." Tạ Duẩn Du thản nhiên trả lời.

"Nhưng cá tính Tĩnh Nhi hơi thô....Thẳng thắn, không sợ trời không sợ đất....Con thật sự thích nàng?" Văn Tín Chương bắt đầu chảy mồ hôi lạnh, nếu Tạ Duẩn Du thật tâm thích nữ nhân kia, vậy ông đưa linh hồn nữ nhi về, chẳng phải là chuyện xấu sao?

"Tiểu tể rất thích tính tình của nàng."

Nàng giống như ánh mặt trời, giống như gió lớn, làm ấm tim hắn, rồi lại thổi loạn tim hắn, làm hắn rung động, không giữ được bình tĩnh nữa.

"Tính tình nàng rất thẳng thắn, có tính thần trọng nghĩa, đối với người khác lại bộc trực ôn hòa, là người ta yêu thích đắm chìm muốn thân cận với nàng." Nghĩ đến Trâu Tranh, sóng mắt Tạ Duẩn Du trở nên mềm mại, nhưng niềm nhớ nhung khổ sở lại nổi lên, làm rối loạn suy nghĩ của hắn, khiến sắc mặt hắn mang vẻ bình tĩnh nhưng lại mang chút u tối.

"Nếu là như vậy, con hãy chăm sóc nàng thật tốt, để nàng ở bên cạnh con thật lâu thật dài." Văn phu nhân đau lòng không thôi nhưng chuyện Tạ Duẩn Du yêu Trâu Tranh là thật, cho dù Tĩnh An trở lại, cũng không có chỗ đặt chân, còn không bằng cứ như vậy.

Chỉ cần Tĩnh An khỏe mạnh ở thế giới khác, cơ thể khỏe mạnh vui vẻ, bà cũng thỏa mãn rồi.

"Phu....Phu nhân!" Văn Tín Chương kinh ngạc nhìn về mặt kiên quyết của thê tử. Bà ấy thật sự buông tha cho việc đưa nữ nhi về sao?

"Lão gia, nên đi thôi." Văn phu nhân đến gần Văn Tín Chương nói.

"Phu nhân---"

"Không đi, chẳng lẽ ông muốn mất đi hiền tể này?" Văn phu nhân đề giọng thật thấp, nhàn nhạt cảnh cáo ông.

Sắc mặt Văn Tín Chương âm tình bất định, do dự một lát, nhìn lại ánh mắt Tạ Duẩn Du mang ý cười, tính toán trong lòng, đồng ý cách làm của thê tử.

Chỉ cần Trâu Tranh nhớ "Thân phận" của nàng, coi như nàng không phải nữ nhi bọn họ, thì thế nào đây? Không phải ông không để ý tình phụ tử, dù sao nữ nhi xuất giá vốn không thuộc về ông nữa, nào so được với nơi có thể giúp đỡ lợi ích của mình lâu dài đây?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tiền phu thê Văn gia về, Tạ Duẩn Du đứng ở cửa tim đập mạnh và loạn nhịp hồi lâu, cho đến khi hạ nhân gọi tỉnh hẳn, mới cười nhạt xoay người đi vào trong.

Nghĩ đến phu thê Văn Tín Chương không còn là trở ngại, tin rằng Văn Tín Chương không bao giờ....sẽ tìm đạo sĩ tới quấy rầy bọn họ nữa.

Chẳng qua là, giải quyết xong vấn đề phu thê Văn gia, còn Trâu Tranh thì sao? Ngày nào đó hắn có thể gặp lại nàng không?

Nhớ nhưng cứ điên cuồng đến, nhớ nhưng sâu sắc làm tim hắn như lửa đốt, chẳng lẽ chỉ có thể mặc cho lửa mạnh đốt cháy linh hồn mình?

Theo thói quen đi đến sương phòng Trâu Tranh dưỡng thương, giờ phút này ở tại đây, lại không phải là linh hồn mà hắn khát vọng không quên.

Mùa hè qua đi, Tạ Duẩn Du chợt xoay người, đi thẳng đến nơi ngắm tuyết với Trâu Tranh, đến vườn hoa mới dừng lại.

Nhìn cảnh tượng những mảnh tuyết nằm rải rác khắp vườn, bất giác hắn ngược đầu, nhắm mắt trầm tư.

Cho tới hôm nay, hắn mới hiểu được cảm giác của phụ thân khi rời khỏi nữ nhân mình yêu. Nhưng không thể tha thứ chính là, nếu yêu, vì sao lại buông tay? Chẳng lẽ trăn Song Long lại quan trọng hơn nữ nhân phụ thân yêu, cho nên phụ thân phụ bà mà chọn trăn Song Long? Quyết định này, cho dù thông khổ, cũng là do phụ thân tự làm tự chịu. Đáng thương là mẫu thân yêu phụ thân và nữ nhân kia.

"Tranh, nàng có hận ta không? Hận ta không bảo vệ nàng?" Tạ Duẩn Du giọng khàn khàn nhẹ nói. "Xin nàng hãy chờ, bất kể tốn bao nhiêu thời gian, ta cũng sẽ đưa nàng về."

Tiểu Ngũ bước nhẹ đến chỗ Tạ Duẩn Du.

"Thiếu gia?"

Mấy ngày gần đây thiếu gia rất khác thường, làm bọn hạ nhân lo lắng đề phòng, thêm vào đó là tính tình thiếu phu nhân thay đổi, làm bọn họ luống cuống tay chân hơn, không cách nào thích ứng. Dù loại suy đoán, lời đồn đãi bắt đầu truyền ra từ chỗ bọn hạ nhân.

"Chuyện gì?" Tạ Duẩn Du thu lại ánh mắt, nhân nhặt liếc mắt về phía Tiểu Ngũ.

"Năm người thiếu gia phải đi điều tra mấy ngày trước đã có tin trở về."

Sắc mặt Tạ Duẩn Du biến đổi lớn, ánh sáng trong mắt hiện lên. "Tìm được người?"

"Dạ, hơn nữa còn mở miệng trước chúng ta, hắn yêu cầu nói sẽ đến Mộ Từ viện gặp thiếu gia, ước chừng ba ngày nữa sẽ tới."

"Hắn muốn tới?" Tạ Duẩn Du có chút kinh ngạc, hắn còn tưởng phải tốn chút sức, mới có thể thuyết phục hậu nhân của Trương Thiên Sư đáp ứng tới đây, cũng không ngờ chuyện tiến hành thuận lợi như vậy.

"Vị thiên sư kia nói mệnh đã định như vậy, chẳng qua là hắn y theo đó mà làm."

"Mệnh định như vậy?" Nghe được bốn chữ này nhịp tim Tạ Duẩn Du đập mạnh như đánh trống, vốn máu huyết đã ngưng kết thành băng lại bắt đầu sôi trào lên. Con vui mừng phốt qua toàn thân hắn, phẳng phất như thấy ánh sáng hy vọng lóe lên nhanh chóng trong mắt hắn.

"Dạ?" Tiểu Ngũ nhìn Tạ Duẩn Du lộ vẻ mặt vui mừng, hắn cũng không nhịn được vui theo.

Mặc dù hắn không chắc mọi chuyện, nhưng hắn cũng hiểu được, có chuyện xảy ra trên người thiếu phu nhân, khác với vị thiếu gia cưới vào cửa, nếu không thể giải thích, vì sao vốn là thiếu gia và thiếu phu nhân rất ân ái, lại đột nhiên đổi thành đau khổ.

"Tiểu Ngũ, rất nhanh thôi nàng sẽ trở lại."

"Dạ." Không cần hỏi "Nàng" là chỉ người nào, chỉ cần có thể cho thiếu gia có lại nụ cười. Cái gì Tiểu Ngũ cũng không quan tâm.

"Tranh, mấy ngày nữa, chúng ta có thể gặp lại nhau rồi." Tạ Duẩn Du hướng về phía trời xanh nhẹ nhàng nói, giống như là cam kết, cũng giống như là lời thề chắc chắn. Hắn không thêm nghĩ đến thất bại, cũng không dám nghĩ tới. Giờ phút này, hắn như người chìm giữa dòng nước, nếu chỉ bắt được một cọng cỏ, hắn cũng không buông tay.

Không ngờ hậu nhân của Trương Thiên Sư lại là một nữ tử, mang y phục trắng, tóc trắng, lông mày trắng, và một đôi mắt trong suốt, mang một khí chất thanh lịch, làm người ta cảm thấy giống như một thiên nữ không nhiễm bụi trần.

Tạ Duẩn Du và Văn Tĩnh An có chút kinh ngạc nhìn Trương Linh đứng trong đại sảnh.

Trương Linh nhìn chằm chằm Văn Tĩnh An, một lúc lâu mới nói: "Ngươi và Tạ thiếu gia có tương phu thê, nhưng tơ hồng lại nối với linh hồn."

"Trương đại sư, ý của người là...." Tạ Duẩn Du cau mày, không hiểu.

"Nói đơn giản, thân thể này sẽ là thể từ ngươi, nhưng linh hồn thì không." Trương Linh nhẹ nhàng nói.

"Nàng...Sẽ trở lại sao?" Tạ Duẩn Du nín thở hỏi đáp án muốn biết nơi đáy lòng.

Trương Linh cười yếu ớt nói: "Chỉ cần nàng muốn trở lại, nhất định sẽ trở lại, chẳng qua là....Cần phải có vật kết nối."

"Kết nối?" Tạ Duẩn Du vội hỏi.

"Nguyên nhân ban đầu làm các ngươi trao đổi linh hồn cho nhau là vật gì?" Trương Linh nhìn Văn Tĩnh An, "Ngươi có nhớ tại sao mình lại xuất hồn ra không?"

"Ta...." Văn Tĩnh An chính xác nói: "Ta không xác định."

"Đừng vội, ngươi cứ suy nghĩ trước, ngay khi ngươi mất đi tri giác, ngươi đang làm gì?"

Văn Tĩnh An cố gắng nhớ lại, nhưng khoảng thời gian đó, thân thể nàng không tốt, hay mơ hồ, cái gì cũng không nhớ rõ.

"Ta....Hình như đang nhìn cái gì đó...." Nàng cắn môi cố gắng nhớ lại, lại không nhớ nổi đến tột cùng mình đang làm gì.

"Gương Song Long bạch ngọc!" Tạ Duẩn Du đột nhiên nói ra một câu.

Văn Tĩnh An chợt nói: "Đúng rồi! Lúc ấy ta đang nhìn gương Song Long bạch ngọc, Tạ thiếu gia, làm sao ngươi biết?" Nàng kinh ngạc nhìn Tạ Duẩn Du.

"Ban đầu Tranh nói cho ta biết, nguyên nhân nàng tới nơi này, cũng bởi vì gương Song Long bạch ngọc."

"Gương Song Long bạch ngọc?" Ánh mắt Trương Linh nhú lại. "Mặt gương kia là do danh sĩ tiền triều chế tạo thành, không phải người thường có thể có, cũng khó trách các ngươi trao đổi linh hồn."

"Người nói chỉ cần có gương Song Long bạch ngọc ở đây, các nàng sẽ trao đổi lại?" Miệng Tạ Duẩn Du run lên, có ý niệm muốn phá hủy gương Song Long bạch ngọc.

"Cũng không hẳn vậy, mặt gương kia chỉ hữu dụng với một ít người có inh cảm, ngoài ra, chính là thân thể và linh hồn không thể cùng chung một người, cũng rất dễ chịu ảnh hưởng." Trương Linh nhàn nhạt nói.

"Ta và thân thể mình không thể cùng nhau, cho nên mới bị bệnh triền miên?"

"Có thể nói vậy. Thân thể ngươi không tốt, chủ yếu là vì thân thể và linh hồn ngươi không thể dung hợp. Nếu là linh hồn trước đó....Trâu cô nương tiến vào thân thể ngươi, linh khí của nàng và thân thể ngươi cực kỳ tương xứng, cho nên nếu như có bệnh, cũng sẽ từ từ chuyển biến tốt." Trương Linh nhìn Văn Tĩnh An nói gọn gàng dứt khoát.

Văn Tĩnh An sững sốt, nàng chưa từng nghe qua loại chuyện này, nhưng việc mình triền miên trên giường bệnh là sự thật. tạm thời bất luận lời Trương Linh nói có đúng hay không, chỉ cần cho nàng trở lại với nam nhân nàng yêu, cái gì nàng cũng không quan tâm.

"Chỉ cần có gương Song Long bạch ngọc, thì có thể đổi linh hồn hai bọn họ sao?" Tạ Duẩn Du đè nén cấp bách trong lòng, tinh táo nói. "Nếu trao đổi xong, có thể hủy gương Song Long bạch ngọc thì không còn uy hiếp gì nữa đúng không?"

"Có gương Song Long bạch ngọc là vật kết nối, tất nhiên sẽ trao đổi linh hồn được, nhưng không thể phá hủy gương Song Long bạch ngọc, nếu không tất cả chỉ như kiểm cũi ba năm thiêu một giờ." Trương Linh lắc đầu nói.

"Có ý gì?"

"Nhất định gương Song Long bạch ngọc phải lưu truyền mấy trăm năm sau, thì Trâu cô nương mới có cơ hội tới đây. Nếu phá hủy, đời sau không có gương Song Long bạch ngọc, mọi chuyện không thể phát sinh, ngươi hiểu không?"

Hai tay Tạ Duẩn Du nắm lại thành quyền, mồ hôi lạnh thấm trên trán, thật may hắn đem nghi ngờ hỏi ra lời, nếu không, phá hủy gương Song Long bạch ngọc, số mạng của hắn và Trâu Tranh đều thay đổi. Nếu số mạng thay đổi, hắn và Trâu Tranh vĩnh viễn không gặp nhau. Cái ý nghĩ này dọa cho hắn một thân mồ hôi lạnh.

"Sau khi làm phép xong, ta sẽ phong ấn gương Song Long bạch ngọc, đến mấy trăm năm sau mới giải trừ, rơi vào trong tay một nam nhân, sau đó lặp lại số mạng." Trương Linh nhắm mắt lại.

"Lúc nào thì có thể làm phép?" Tạ Duẩn Du không kiềm chế được cấp bách trong lòng, hỏi tới.

"Chỉ cần Văn cô nương xác định được tâm ý của mình." Trương Linh nhàn nhạt nhìn Văn Tĩnh An.

Văn Tĩnh An nở nụ cười kiên quyết, không chút do dự nói: "Ta nguyện ý."

"Được! Chờ đến buổi tối, giờ tỵ ta sẽ lập đàn làm phép."

Trâu Tranh cầm chén trà, vui người trên sa lon, nhìn chất lỏng trong suốt vàng nhạt, tim đập mạnh và loạn nhịp.

Kể từ sau khi về nhà, ch mẹ, em trai tất cả đều cẩn thận quan tâm cô, chú ý cô, nhưng lại làm cô thấy áp lực giữa những điều đó.

"Tiểu Tranh, nếu như con có tâm sự gì, ngàn lần đừng giấu trong lòng, nói ra sẽ tốt hơn." Mẹ Trâu nhìn mấy ngày, rốt cuộc không nệ được việc cô ngồi cạnh mình mà lúc nào cũng ngăn người, nhẹ giọng khuyên.

Trâu Tranh lấy lại tinh thần, nghiêng đầu nhìn mẹ, cười nói: "Con không sao."

"Không sao? Thật là không sao?" Mẹ Trâu không thể nào tin được.

"Bất quá là trở về cổ đại một chuyến, còn có thể có chuyện gì chứ?" Trâu Tranh cười nói.

"Mẹ thấy con có gì đó không đúng, chắc chắn có gì đó không đúng! Có phải con ở đó....Gặp chuyện gì, hay là....Người nào?" Lực ảo tưởng của mẹ Trâu lại tuôn ra.

Trâu Tranh chỉ cười, nhưng giữa chân mày lại nhăn nhọt buồn, làm cho người từng trải như mẹ Trâu hiểu rõ.

"Suy nghĩ một chút! Cái vị Phạm gì đó và Tinh An cũng không phải là...." Mẹ Trâu thở dài.

"Sao mọi người lại để con....Không, để Văn Tinh An và Phạm Ngô Dương cùng nhau chứ?"

"Đây là một câu chuyện khác." Mẹ Trâu cười nói, nhưng nghĩ tới cô gái dịu dàng nhu thuận đó, không nhịn được lại than thở. "Chỉ có thể nói người trẻ tuổi các con có duyên nhưng không phận, đừng quá để tâm vào những chuyện vụn vặt." Mẹ Trâu ôm vai con gái, nhẹ nhàng an ủi.

"Mẹ, con có cảm giác, chuyện sẽ không kết thúc đơn giản như vậy." Trâu Tranh mỉm cười nhìn mẹ mình.

"Tiểu Tranh, con đừng hù dọa mẹ...."

"Đuẩn Du và Phạm Ngô Dương đều sẽ không buông tay, con cũng sẽ không để mặc cho số phận trêu chọc."

"Tiểu Tranh, lời này của con là ý gì?" Mẹ Trâu lo sợ bất an.

"Không có gì, chỉ muốn nói cho mẹ biết, bất luận là con có ở đâu, con cũng sẽ tốt thôi." Trâu Tranh ôm chặt mẹ, nghiêm túc nói.

Con bé báo trước điều gì sao? Mẹ Trâu nhìn con gái cười nhẹ nhõm, phút chốc tâm tình nặng nề.

Đứa con này....sẽ sớm đi sao?

"Thiếu phu nhân lại hôn mê rồi!" Bình Nhi thở dài ưu tư lo lắng nói.

"Sẽ tỉnh nhanh thôi." Tiểu Ngũ đứng trước cửa, nhìn Bình Nhi và thiếu phu nhân nói chuyện với nhau.

"Nhưng người không thấy sao, kể từ khi thiếu phu nhân bị bão chủ đánh một chưởng thì ngày càng yếu rồi sao? Mấy ngày trước còn không biết được ta, ngay cả tính cách cũng như trống đánh xuôi, kèn thổi ngược so với trước, như đổi qua một người khác." Bình Nhi kinh hãi nói.

"Chuyện của chủ tử, chúng ta nói ít làm nhiều là được." Tiểu Ngũ cau mày, cảnh cáo nói.

"Ta cũng biết nói ít làm nhiều, nhưng không phải bây giờ thiếu phu nhân thay đổi quá nhiều!"

"Hừ! Người muốn cho thiếu gia nghe sao?" Tiểu Ngũ cắt đứt lời nàng, nhẹ nhàng trách mắng.

Bình Nhi ngậm miệng, nhưng vẫn mặt ừ mày chau.

Bên trong nhà Tạ Duẩn Du đứng bên cửa sổ, những lời Bình Nhi và Tiểu Ngũ nói hần nghe rõ ràng không lọt một chữ, đối với nghi ngờ của Bình Nhi, hần chỉ có thể cười khổ.

Đêm qua sau khi Trương Linh làm phép, ngay sau đó tìm Văn Tinh An đau như cắt ngã xuống, hôn mê đến nay vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Tìm hần như rơi giữa khoảng không, không trên không dưới, rơi xuống cũng không được, theo thời gian trôi qua sự khủng hoảng trong lòng ngày càng nghiêm trọng.

Hần sợ nàng bất tỉnh, lại sợ sau khi nàng tỉnh lại, không phải là người hần muốn. Mâu thuẫn như một thanh kiếm sắc bén, không ngừng đâm vào tim hần, hần chỉ có thể cắn răng nhẫn nại, nếp nhăn giữa hai chân mày không thể giãn ra.

Tương tư hành hạ người, chờ đợi làm hao tổn tinh thần hần.

Đứng bên cửa sổ cách giường một đoạn, Tạ Duẩn Du nhìn chăm chú vào người đang ngủ say trên giường, suy nghĩ lung tung không ngừng. Nếu như linh hồn các nàng không đổi lại được, hoặc chỉ có Văn Tinh An rời đi, mà Trâu Tranh không trở về, vậy hần nên làm sao đây? Giữ lại thân xác trống rỗng làm bạn với mình một đời?

Trong lòng hần hoảng hốt, sự tinh táo tự hào từ trước đến nay đã sớm tan thành nhiều mảnh.

Trôi dạt từ từ trong nơi sương mù dày đặc lung lay, Trâu Tranh đứng giữa sương mù, không nhìn rõ phương hướng đi về phía trước. Định thần ngay người tại chỗ, tựa hồ không hiểu sao mình lại ở cái nơi quái quỷ này, không gian vừa thê lương vừa thần bí.

Trong đầu nàng thoáng qua vài khuôn mặt, cuối cùng, dừng lại một khuôn mặt.

"Duẩn Du---" Nàng nhớ ra tên của khuôn mặt đó. Trong nháy mắt, sương mù dày đặc tản đi hút ra hết bên ngoài, phẳng phai làm không gian trở nên trống trải, chỉ còn một con đường thẳng tắp, mà có một bóng dáng đứng trên đường.

Bóng người xa xa ấy hướng về phía nàng đi đến, Trâu Tranh không tự chủ cất bước về phía trước.

Cho đến khi mặt mũi người đó hiện rõ ra có thể thấy được, bước chân nàng dừng lại một chút. Bóng người kia dường như cũng nhận ra nàng. Lộ ra nụ cười vui vẻ với nàng.

Trâu Tranh cũng cười lại một tiếng với bóng người kia, cũng không ai mở miệng, chẳng qua là di chuyển người bước tiếp về phía người kia.

Trong nháy mắt hai người lần lượt thay đổi, khung cảnh trống trải trước mắt Trâu Tranh thay đổi. Xuất hiện ngay trước mắt nàng, một mảnh tuyết trắng mê mang. Tuyết bay tán loạn trên gò má nàng, xuyên qua cơ thể nàng tiếp tục rơi xuống.

Lúc này Trâu Tranh mới phát hiện, chẳng biết lúc nào mình đã lơ lửng giữa không trung. Cúi nhìn xuống dưới, là một mái nhà hoa lệ.

Trong mắt Trâu Tranh dâng lên ánh sáng, vui vẻ câu môi lên, nhẹ nhàng nói: "Duẩn Du, ta trở về rồi!"

Nói xong, một lực hút kéo nàng xuống dưới. Thân thể rơi nhanh xuống, làm nàng một trận hoa mắt, đầu mê mang, lần nữa bất tri bất giác rơi vào bóng tối...

Người trên giường đột nhiên mở mắt ra, sau đó đưa tay sờ đầu thấp giọng rên rỉ: "Đau chết người! Trở lại mấy lần, tám phần thân thể này đã sớm bải công."

Nghe một trận oán trách này, Tạ Duẩn Du kịch liệt chấn động, mắt không nháy mà khóa chặt người trên giường, rất sợ mình chớp mắt một cái, lập tức nàng biến thành ảo ảnh không thấy đâu, tất cả trở thành ảo tưởng của hắn.

Trâu Tranh xoa đầu, ngồi dậy, vừa quay đầu đã thấy Tạ Duẩn Du đứng cách bên ngoài, không nhúc nhích, nhìn mình chằm chằm.

Nàng nọ cười xán lạn với hắn, hốc mắt không kìm được nóng lên.

Hồ hấp Tạ Duẩn Du trở nên dồn dập, ánh mắt tràn đầy vẻ không xác định, rồi lại kích động nhìn nàng.

Trâu Tranh xuống giường, đi thẳng về phía hắn, nàng chậm rãi đưa tay vuốt mặt hắn, xẹt qua chớp mũi, miêu tả hình dáng môi hắn.

"Ta đã trở về...." Trâu Tranh nháy mắt cười nói, thanh âm có chút cứng ngắt.

Từ cổ họng Tạ Duẩn Du phát ra một tiếng kêu thật thấp, đưa tay ôm chặt nàng. Nổi vui mừng và sự sợ hãi như con sóng dữ, vỗ khắp toàn thân hắn, run rẩy không ức chế được, từ trên người hắn truyền sang Trâu Tranh.

Trâu Tranh trở tay ôm chặt hắn, lấy tay vuốt lưng hắn không ngừng.

"Ngần lần....Ngần lần đừng làm ta sợ nữa!" Hắn vùi vào cổ nàng, thanh âm trầm thấp như tiếng sét, đánh thẳng vào tim nàng.

"Sẽ không! Ta tin ông trời sẽ không đùa giỡn như vậy nữa, tách chúng ta ra!" Sương mù trong mắt nàng hóa thành nước mắt như mưa, chảy xuống mặt nàng. Là vui mừng khi gặp gỡ, nhưng hơn thế là nỗi đau hắn đã chịu.

Tạ Duẩn Du ngẩng đầu lên, tham lam cuồng nhiệt nhìn nàng chăm chú, liều mạng đưa tay chạm vào đôi mắt đầy sức sống và nóng rực của nàng, cùng với sinh mệnh mà hắn mê muội.

"Thật sự là nàng! Thật sự là nàng đã trở lại bên cạnh ta!" Bàn tay thon dài của hắn vuốt ve gương mặt nàng, cho đến bây giờ, mới đủ tin tưởng Trâu Tranh quay lại, đang nằm trong ngực hắn.

"Ta nói rồi, thế nào cũng sẽ không rời khỏi chàng. Hơn nữa, chàng cố chấp như vậy, sẽ để ta ở lại nơi đó sao?" Trâu Tranh nắm tay hắn, nhẹ nhàng giao tay hai người với nhau, giống như cổ vũ trái tim hai người.

Tạ Duẩn Du thâm tình nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: "Ta rất sợ! Nếu nàng không về được, ta không tìm được người như vậy ta sẽ trở nên thế nào?"

Ánh mắt hắn lại suy sụp, trống không giống như mấy ngày trước, tâm tình sợ hãi, hắn lại không kìm được mà hoảng hốt.

Luôn nhìn tình đời bằng ánh mắt lạnh lùng, không đặt sự thật lòng trên người, cười lãnh khốc với địch nhân, cuối cùng vì một nữ nhân mà rung chuyển. Trâu Tranh xuất hiện, làm thay đổi suy nghĩ của hắn với "Thê tử", nàng bị thương, làm hắn nhìn thẳng vào tình cảm đè nén trong lòng, nàng rời đi, làm hắn gần như hỏng mắt, thương tâm đau khổ.

Tất cả, chỉ vì nàng.

Đôi mắt Trâu Tranh đắm lệ sương mù khẽ vuốt mắt hần, cố gắng lắc đầu. "Đừng nghĩ đến những chuyện đó nữa, ta đã trở về rồi! Những chuyện kia sẽ không xảy ra nữa!"

Tạ Duẩn Du lại ôm nàng vào ngực lần nữa, ôm chặt như muốn ép thân thể nàng vào mình, để hòa thành một.

Cho đến khi sợ hãi trong lòng hần lui hết, hần mới thở ra, thoán buồng nàng ra, nhìn mắt mũi nàng hồng hồng, lộ ra nụ cười.

"Nàng khóc như một tiểu hoa miêu (mèo con)."

Trâu Tranh chùi hết nước mắt trên mặt, không quan tâm dáng vẻ chật vật của mình, nhú mày tự tin cười nói với hần: "Cho nên chàng mới yêu thương con tiểu hoa miêu này."

"Đúng vậy, bởi vì con tiểu hoa miêu không chỉ có móng vuốt, mà còn có một thân ấm áp." Hần cười triu mến nhìn nàng.

Trâu Tranh dựa vào lồng ngực hần cười không ngừng, đôi mắt lơ đãng liếc đến bức tranh trên tường, còn không kịp được kêu lên: "Bức tranh kia!"

Tạ Duẩn Du nhìn theo ánh mắt nàng, lúc này mới phát hiện, chẳng biết khi nào, gian phòng nhiều thêm một bức tranh vẽ một người hần chưa từng gặp. Vẽ một đôi nam nữ tựa vào nhau, nồng tình mật ý không còn gì để nói.

"Tranh này thì sao?"

"Đây là Văn Tinh An vẽ."

"Văn Tinh An vẽ?"

"Ừ." Trâu Tranh kéo hần đến gần bức tranh, chỉ vào nữ tử ở giữa nói: "Nữ nhân này chính là ta."

Tạ Duẩn Du hơi ngạc nhiên, lúc này mới cẩn thận quan sát dung mạo nữ tử trong tranh. Trên khuôn mặt thanh tú, có đôi mắt to đen rõ ràng, đôi mi cong vuốt dương lên, môi mỏng hơi rộng, không tính là đẹp, nhưng cũng rất trang nhã, thân hình thon gầy cân xứng, dáng vẻ tương đối khỏe mạnh.

Ban đầu không để ý nàng kia cho lắm, nhưng vừa nghe nói là thân thể thật sự của Trâu Tranh, không khỏi cảm thấy chói mắt với nam tử đứng bên cạnh.

"Nam nhân kia là ai?" Hần nhú mày hỏi.

"Người Văn Tinh An yêu." Trâu Tranh cười nói: "Cũng vì bức tranh này và sách chép tay, hai người bọn họ mới có thể gặp nhau."

"Sách tay?"

"Ừ! Bảo chủ trấn Song Long đã ghi lại những chuyện huyền bí của thế tử, vẫn lưu truyền mấy trăm năm sau." Trâu Tranh cười rục rờ, đôi mắt chớp động ánh sáng.

"Bảo chủ trấn Song Long?" Tạ Duẩn Du nhìn nàng như có điều suy nghĩ, hồi lâu mới lại hỏi: "Nàng muốn ta trở lại?"

"Chàng có trở lại hay không ta không có ý kiến, ta biết nơi đó đối với chàng là một bóng ma, nhưng phụ thân chàng vẫn ở đó, cho dù chàng hận ông ấy, cũng không thể vì vậy mà đoạn tuyệt lui tới, bởi vì ta không muốn thấy chàng hối hận." Trâu Tranh thẳng thắn nói.

Tạ Duẩn Du cười nhạt nói: "Ta không hận ông ấy."

"Chàng tha thứ cho ông?" Trâu Tranh kinh ngạc hỏi.

"Chuyện đó đã sớm không quan trọng nữa, ta chỉ có thể tha thứ cho ông ấy."

"Những ngày này, chàng nghĩ thông thế nào?" Trâu Tranh tò mò, là chuyện gì khiến hần trong thời gian ngắn như vậy đặt oán hận mười mấy năm qua xuống như vậy?

"Phụ thân buông tay người mình yêu, lại không có cách nào đối xử tử tế với mẫu thân, cho dù thống khổ, cũng là do ông ấy tự tìm. Nhưng... ít nhất, ta có thể hiểu được nỗi khổ và mâu thuẫn trong lòng ông ấy."

"Bởi vì... Ta sao?" Trâu Tranh nhảy bèn nghĩ đến trung gian gây ra cảm giác cho hần, chính là nàng.

Tạ Duẩn Du cười nhạt, không phủ nhận.

Là may mắn cũng là bất hạnh, có thống khổ khi mất đi nàng, để hần hiểu tâm tình của phụ thân. Cho nên hần không hận ông, mà chỉ thương hại. Bởi vì ông lựa chọn buông tay, rồi lại không cách nào dứt bỏ được, mới không thể thật lòng với mẫu thân, cho nên tổn thương hai nữ nhân yêu ông.

Trừ một tòa trấn Song Long bên ngoài cũng không cách nào bỏ khuyết nội tâm tịch mịch, cái gì phụ thân cũng không có.

Trâu Tranh khẽ thở dài: "Lúc trở về ta cũng nghĩ, thật ra phụ thân chàng rất đáng thương. Ông yêu một nữ nhân, nhưng lại không sao hy sinh tất cả phú

quý vì nàng, cũng khó trách ông sẽ tự trách. Đối với mẹ chàng, có lẽ ông không muốn thương bà, chẳng qua là thân bất do kỷ. Chỉ có thể dùng phương pháp này, giữ một nữ nhân trong tim, mới có thể làm ông giảm bớt đau khổ với người mình yêu."

"Ta hiểu, chẳng qua là, nếu đã lựa chọn, lại không thể kiên định bỏ xuống, điểm này, ta không thể nào đồng tình được." Tạ Duẩn Du nhẹ nói, trong lòng không tức giận, chẳng qua là đáng thương.

"Chàng nên suy nghĩ một chút, ông ấy là trưởng phu, bên ngoài ông ấy là phụ thân, còn là một nam nhân. Chàng có thể đổ lỗi cho việc ông ấy chia sẻ trái tim cho nữ nhân khác sao?" Trâu Tranh nhìn hắn, nghiêm túc hỏi.

Tạ Duẩn Du ngắm nhìn nàng, nhẹ thở dài nói: "Ta không thể. Cho nên, ta may mắn mình chưa từng yêu ai trước khi cưới nàng. Hơn nữa cảm tạ trời cao cho ta gặp nàng, yêu nàng, có được nàng." Hắn nắm tay nàng, ấn xuống một cái hôn.

Lời ân ái dịu dàng, cái nhìn ghaam tình, làm Trâu Tranh không nhịn được hai má đỏ lên.

Lúc này, ánh mắt hắn trở nên mê loạn và nóng bỏng, không chút nào ẩn dấu dục vọng với nàng. Tim Trâu Tranh đập thình thịch, nhưng là, trừ ngượng ngùng bên ngoài, đã không còn hốt hoảng như trước.

Tạ Duẩn Du nhìn nàng mặt đầy mây hồng, nhưng ánh mắt nhìn thẳng mình không né tránh, máu huyết hắn như bốc cháy, cũng không nhịn nữa cúi đầu hôn môi nàng.

Trâu Tranh khẽ rên một tiếng, chủ động hé môi, nghênh đón hắn tiến vào.

Chỉ một tiếp xúc nhẹ, sau đó đốt lên ngọn lửa dục vọng của hai người, kéo dài cướp đoạt như một nụ hôn nóng bỏng, để hơi thở hai người đứt quãng, nhịp tim kịch liệt trong lồng ngực hai người như đang cô động.

Cho đến khi không thở được, hai người mới thôi quấn quít tách nhau ra.

"Duẩn Du..." Trâu Tranh thở hổn hển gọi tên hắn, đôi mắt mê ly mà nhiệt liệt.

"Ta yêu nàng." Tạ Duẩn Du nhẹ hôn môi nàng.

Trâu Tranh đỏ mặt, kiều diễm dị thường, mị nhãn như tơ lôi kéo tay hắn, lui về sau từng bước, lui thẳng đến mép giường, hai người cùng ngã vào giường.

"Ta cũng yêu chàng." Môi nàng khẽ chạm môi hắn, biểu đạt tình yêu của mình với hắn, lửa tình trong mắt Tạ Duẩn Du bùng cháy, hắn dùng lực hôn môi nàng, hai tay nhẹ tháo xiêm áo nàng, cho đến khi hai người không còn che đậy như nhau.

Khẽ vuốt ve da thịt ấm áp của nhau, một trận run rẩy làm hô hấp hai người trở nên dồn dập.

Thân thể nàng mềm mại chịu đựng vuốt ve dịu dàng mà kịch liệt của hắn, ấn xuống đầu hôn. Khi thất thần, hoa mắt, không chút nào do dự mở rộng mình, nghênh đón hắn đoạt lấy nóng rực, với tình yêu của mình, va chạm nguyên thủy nhất, bình yên trong lòng hắn mà không sợ bất an lo lắng.

Đồng thời, để mình chân chính trở thành thê tử của hắn.

Thanh âm rên rỉ yêu kiều và trầm thấp truyền ra ngoài phòng, truyền vào tai Bình Nhi và Tiểu Ngũ đứng ngoài cửa.

Đầu tiên hai người ngẩn ra, đến lúc lấy lại tinh thần, hiểu rõ những thanh âm kia đại biểu cho điều gì, mặt hai người oanh một cái đỏ lên.

Bình Nhi mắc cỡ đỏ mặt vội vã rời đi.

Tiểu Ngũ liếc nhìn cánh cửa đóng chặt, nhếch môi cười không ngừng, sau đó nhẹ bước rời đi.

Hồi cuối

Tiểu Ngũ đứng trong góc vườn hoa trấn Song Long, lặng lẽ canh chừng cho thiếu gia và thiếu phu nhân ở phía trước.

Từ khi thiếu phu nhân bị thương đến khi quay về trấn Song Long đã hơn bốn tháng, kỳ quái là bảo chủ không gây khó khăn cho nàng nữa.

Có lẽ thiếu gia đã từng nói thẳng là hận ông, những lời đó gây tổn thương cho bảo chủ, cũng có thể thái độ của thiếu gia đối với thiếu phu nhân rất cứng chiu và dịu dàng, để bảo chủ không còn vọng tưởng muốn thiếu gia lấy Cung cô nương nữa. Chẳng qua là, thỉnh thoảng bảo chủ và thiếu phu nhân sẽ có một phen lý luận sắc bén với nhau. Kiểu trao đổi quái dị này, giúp mọi người hiểu nhau hơn, coi như là miễn cưỡng gắng gượng đón nhận thiếu phu nhân!

Phía trước, thiếu phu nhân nghiêng người cười nói với thiếu gia chuyện gì đó, chỉ thấy thiếu gia nở nụ cười, sau đó đưa tay lấy cánh hoa rơi trên người thiếu phu nhân.

Cái giờ tay cũng đầy tình ái, làm Tiểu Ngũ thấy thế cũng đỏ mặt.

Khoe mắt Tiểu Ngũ thoáng nhìn, thấy Cung cô nương đứng trong góc hành lang nhìn thiếu gia và thiếu phu nhân. Chỉ chốc lát sau, tầm mắt hắn quay lại, vứt người không quan trọng ra sau đầu, chuyên tâm nhìn chủ tử phía trước.

Cung Hiểu Tuyết mờ mịt nhìn đôi phu thê kia, trong lúc bất chợt, trong ngực mình tràn đầy ghen tỵ và hăm mọ.

Nàng đối với Tạ Duẫn Du ôn nhu tuần duật vừa gặp đã yêu, rồi lại vì Trâu Tranh bị thương mà hấn trở nên lãnh khốc vô tình. Nàng không biết mình có yêu hấn thật không, nhưng biết rõ, trong mắt hấn, tuyệt đối sẽ không có mình.

Có thể sao? Nàng có thể tìm được nam nhân trong mắt chỉ có mình không? Tựa như đôi phu thê phía trước, trong mắt chỉ có nhau?

Một đôi trước mắt không biết nói gì, hai người nhìn nhau cười một tiếng, Tạ Duẫn Du nắm tay Trâu Tranh, bước thông thả về phía trước, Tiểu Ngũ như thường ngày đi theo phía sau.

Mùa xuân lại tới, đóa anh đào cũng theo gió bay theo, một đôi giai ngẫu gắn bó cận kề, trong mưa hoa dần dần trôi xa, chỉ để lại bóng dáng cô đơn, lặng lẽ khẩn cầu.

Cầu mình như bọn họ, tìm được người mình yêu thật sự.

---HOÀN---

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.